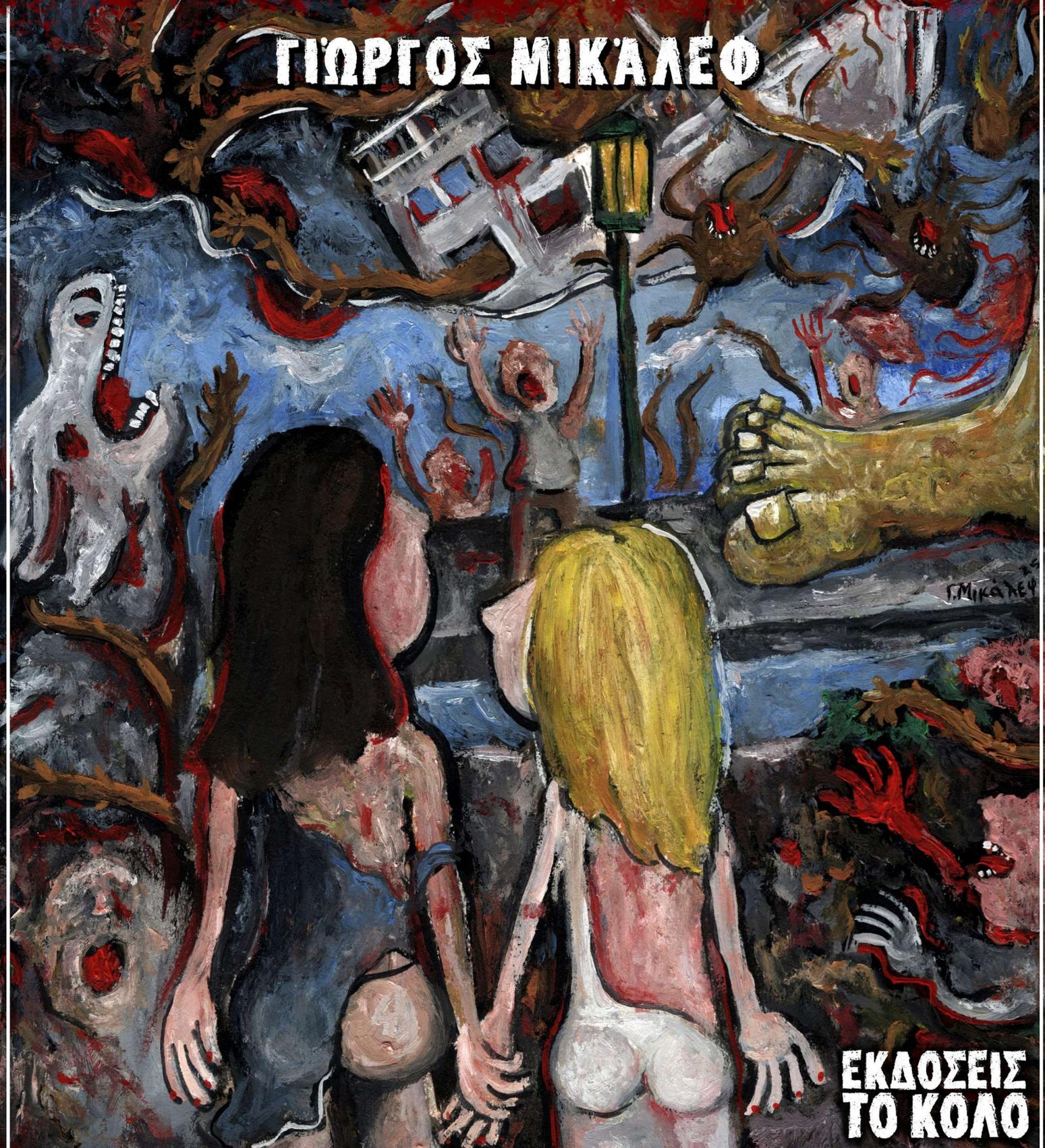

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΟΛΟΘΟΥΡΙΟΥ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΙΚΑΛΕΦ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟ ΚΟΛΟ

Ο Γιώργος Μικάλεφ
γεννήθηκε στην Κέρκυρα
το 1985 με ρίζες από τη
Μάλτα και μεγάλωσε
στη Γαρίτσα, δίπλα στο
κλειστό εργοστάσιο του
Δεσύλλα. Από τα 28 του
ασχολείται αποκλειστικά με
τις καλές & τις κακές τέχνες.
Τα τελευταία χρόνια ζει
αυτοεξόριστος στις Σπέτσες.

Το Κάλεσμα Του Ολοθούριου

Γιώργος Μικάλεφ

Έκδοση
ελεύθερης
συνεισφοράς

Α Έκδοση
E-Book
Άνοιξη 2026

Εκδόσεις Το Κόλο
All Rights Reserved

δυο λόγια

Ήμασταν με τη σύζυγο στη θάλασσα. Σεπτέμβρης μήνας στο νησί και η παραλία δικιά μας. Σκάνε μύτη δυο ζευγάρια που ήρθαν και έκατσαν ακριβώς δίπλα μας. Ήμασταν σαν μια μεγάλη παρέα και ας μην ανταλλάξαμε κουβέντα. Μόνο απορημένα βλέμματα. Αν κατάλαβα καλά, ήταν καλεσμένοι σε έναν γάμο και ήρθαν στο νησί για το Σαββατοκύριακο. Η μία κοπέλα, χαριτωμένη ξανθιά στα τριαντακάτι, τραγούδαγε συνέχεια “Εγώ είμαι η Λένα που καίγεται για σένα...” Κράτησα μερικές σημειώσεις στο τετραδιάκι μου και έτσι γεννήθηκε τούτη η νουβέλα τρόμου.

Το κάλεσμα του Ολοθούριου είναι το δεύτερο “Πληβειώτικο” βιβλίο που ξεκίνησα να γράφω, αλλά το πρώτο που δημοσιεύω. Η Πληβεία είναι ένα μικρό νησάκι στο Αιγαίο που επισκέφθηκα πρώτη φορά στις αρχές του 24. Ένα φανταστικό μέρος, με θαυμαστή ιστορία και αξιοθαύμαστες παθογένειες. Για κάποιους αποτελεί εξωτικό προορισμό, για κάποιους άλλους... τουριστικό φέρετρο.

Γιώργος Μικάλεφ

Πληβειον πέλαγος

Νήσος των Νεκρών

ΠΛΗΒΕΙΑ

Πληβειον πέλαγος

Νήσος των Νεκρών

Της Νιας το πηόημα

Χώρα

Λίμνη Πλέμπα

Μουτζοδένδρι

Μαλασούπα

Μαγιόξολο

Καλοκοτρόνα

ΑΓΙΟΣ ΥΑΚΙΝΘΟΣ

Ζουμπούλι

Ζουμπούλι

Κω

όπεν σίζον

Η Μαρίζα, ζαλισμένη ακόμα, βούτηξε γυμνή στη θάλασσα. Τα ρούχα της ήταν πεταμένα δίπλα στον Ιάσωνα που κάπνιζε αραχτός το τσιγάρο του στην βοτσαλωτή παραλία. Είχε ένα πλατύ χαμόγελο χαραγμένο στο αξύριστο πρόσωπο του. Ζόρικη περίπτωση η μικρή και επιστράτευσε όλες τις σκληροπυρηνικές, πεσιματικές του δεξιότητες. Τη γνώρισε εκείνο το βράδυ σε ένα μπαράκι του νησιού που τα έπινε με τις φίλες της. Εκείνη στα δεκαεφτά, γεννημένη σε ένα χωριουδάκι του νησιού, ονειρευόταν να γυρίσει τον κόσμο και να γίνει μεταβερσική αρχιτεκτόνισσα. Εκείνος κοντά σαράντα, πολιτικός μηχανικός, γόνος εύπορης, επιχειρηματικής οικογένειας. Ο πατέρας του ήταν μεγαλοπαραγωγός αποξηραμένων δαμάσκηνων.

Στα δεκαεφτά του ο Ιάσωνας, απόλυτα βέβαιος για το πεπρωμένο του, πήγε σε ένα Κινέζικο κατάστημα ρούχων. Άρπαξε μια τυχαία μπλούζα απ' το καλάθι και στο ταμείο ζήτησε να του μεταφράσουν σε ένα κομμάτι χαρτί τη φράση “γεννημένος πολιτικός μηχανικός”. Βγαίνοντας, πέταξε τη μπλούζα επιδεικτικά σε έναν κάδο. Το χαρτάκι με τα Κινέζικα ορνιθοσκαλισματα, το πήρε σε έναν τατουατζή να του το χτυπήσει στο άτριχο, εφηβικό του στήθος. Τι διάολο έγραφε στ' αλήθεια; Το έμαθε χρόνια αρ-

γότερα όταν το φωτογράφησε με το κινητό του και ρώτησε την τεχνητή νοημοσύνη. Του απάντησε “μουνί πρόεδρος μηχανή” και πως αυτό το περιεχόμενο μπορεί να παραβιάζει τις πολιτικές χρήσης.

Ήταν από μικρός πολύ φιλόδοξος στα επαγγελματικά και ακόμα περισσότερο στα προσωπικά. Ήθελε πριν πατήσει τα δεύτερα “-άντα”, να κατέχει τριψήφιο σκορ στον βαθμολογικό πίνακα των ερωτικών του κατακτήσεων. Τον Αύγουστο έκλεινε πάντα το γραφείο και έδινε σκληρές μάχες στα νησιά.

Η Μαρίζα ήταν φυσική κοκκινομάλλα, με αθλητικό κορμί, ολίγον εναλλακτική και εκκολαπτόμενη φασαία. Ο Ιάσωνας την κατηγοριοποίησε αμέσως και της πούλησε το σωστό παραμύθι, όπως ακριβώς του έμαθαν στην “Ακαδημία Αρσενικών Κυνηγών Τύπου Άλφα”. Τη φόρτωσε μεθυσιμένη στο νοικιασμένο μηχανάκι και την πήρε σε αυτήν την απόμερη παραλία. Δεν κράτησε πολύ το γαμήσι αλλά αυτό δεν είχε καμία σημασία για το σκορ του. Άλλα πράγματα μετρούσαν. Ήταν, για παράδειγμα, διπλό λόγω ηλικίας.

Το δροσερό νερό της καθάρισε λίγο το κεφάλι απ’ τη θολούρα του αλκοόλ. Έκανε ένα μακροβούτι με τα μάτια κλειστά. Τα φύκια χάιδεψαν το γυμνό κορμί της. Είχε μετανιώσει ήδη που γαμήθηκε με αυτόν τον μαλάκα. Δεν θυμόταν καν το πρόσωπο του. Ξεπρόβαλε στην επιφάνεια παίρνοντας ανάσα και κοίταξε προς την ακτή. Πιο πολύ είχε μετανιώσει που τον άφησε να την τραβήξει βίντεο με το κινητό του καθώς του τον έπαιρνε στο στόμα. Ήθελε να βγει, να του πει να το σβήσει αμέσως και να την

πάει σπίτι πριν ξημερώσει. Ο Ιάσωνας από την άλλη ήθελε κάτι ακόμα. Πέταξε στα βότσαλα το τσιγάρο του, κατέβασε τη βερμούδα και το σώβρακο και μπήκε στη θάλασσα. Η Μαρίζα μόλις τον είδε του είπε:

“Νόμιζα πως κρύωνες να μπεις.”

“Κρυώνω. Μήπως να με ζεστάνεις λίγο;”

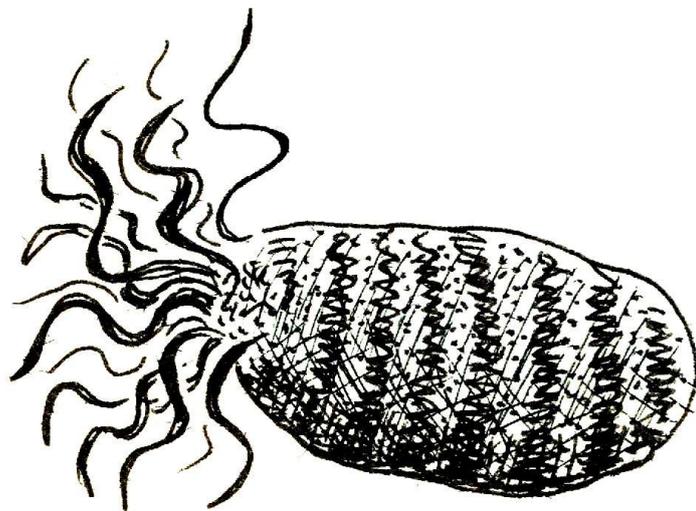
“Πρώτα θέλω να μου υποσχεθείς κάτι.”

“Τι;”

Η Μαρίζα βυθίστηκε ξάφνου στη θάλασσα. Ο Ιάσωνας ένωσε τότε ένα απαλό χάδι ανάμεσα στα πόδια. Ήταν σίγουρος πλέον για τον δεύτερο γύρο. Ήθελε να την πάρει έξω και να της σκίσει το κωλαράκι. Πίστευε πως θα την κατάφερνε αφού ήταν αρκετά δεκτική στο δάχτυλο. Σχεδόν μισολιπόθυμη ήταν βασικά αλλά και πάλι, αυτό δεν είχε καμία σημασία για τη βαθμολογία του. Αν την έπαιρνε από πίσω όμως, θα κέρδιζε συνολικά τρεις πόντους απ' αυτό το κορίτσι. Τα χέρια ανέβηκαν στα ξυρισμένα αρχίδια του και πίσω από αυτά. Ένωσε να τον αγγίζουν σε διάφορα σημεία του σώματος και να περιστρέφονται γύρω του... πλοκάμια! Τον τύλιγαν πλοκάμια! Το κορμί της Μαρίζας αναδύθηκε κομματιασμένο απ' τον βυθό. Αισθάνθηκε στο δέρμα του τη θερμοκρασία απ' το ζεστό της αίμα. Πλήθος πλοκαμιών τον έσφιγγαν ασφυκτικά. Ήταν αδύνατο να ξεφύγει. Αδύνατο και να κουνηθεί. Ούρλιαξε -όσο ακόμα μπορούσε- μα κανείς δεν τον άκουσε. Ένα πλοκάμι εισέβαλε βίαια στον πρωκτό του. Ούρλιαξε ξανά, απεγνωσμένα, καθώς χωνόταν όλο και πιο βαθιά σκίζοντας τα σωθικά του, μέχρι που εξήλθε απ' το στόμα του,

ανασκολοπίζοντας τον και επιβάλλοντας νεκρική σιγή.

Μέχρι να ξημερώσει, δεν είχε μείνει ίχνος απ' τις σάρκες τους. Το μεσημέρι βρήκανε τα πράγματα τους στην παραλία. Ρούχα, παπούτσια, κινητά και ένα χρησιμοποιημένο προφυλακτικό.

Σακρέντο Παραντίσο

Τα δυο φιλικά ζευγάρια είχαν φτάσει νωρίς στη Ραφήνα με το ίδιο αμάξι και ίσα που πρόλαβαν το πρώτο καράβι για Άνδρο. Έπειτα ήπιαν έναν αγουροξυπνημένο καφέ στο Γαύριο, συνοδεία λουκουμάδων, περιμένοντας το Προβελέγγιος Σταρ για Πληβεία. Ένα μόνο δρομολόγιο τη μέρα -αλέ ρετούρ- εκτελούσε πλέον το σαπιοκάραβο, και αυτό ζημιογόνο, χειμώνα καλοκαίρι. Το επιδοτούσε άτυπα ο δήμος για να μην αποκοπεί εντελώς το νησί από τον πολιτισμό και βουλιάξει στα νερά του Αιγαίου μαζί με τα χρέη της. Τέλη Σεπτέμβρη του 2024 και μια ακόμα σεζόν είχε προ πολλού τελειώσει, πρόωρα και άδοξα.

Στην Πληβεία, στο άλλοτε κοσμοπολίτικο, τουριστικό θέρετρο, οι ιθαγενείς την έβγαζαν απ' το ξημέρωμα στα καφενεία. Πριν τις έξι. Περιμέναν απ' έξω μέχρι να ανοίξουν, μουρμουρίζοντας με ένα τσιγάρο στο στόμα: "Άντε, μεσημέριασε." Έπιναν τον καφέ πικρό, μοιρολογώντας τις χαμένες δόξες του παλιού καλού καιρού και μετά τα πρώτα τσίπουρα, λογομαχούσαν για τις αιτίες που ξέπεσε έτσι ο τόπος τους.

Τα τηλέφωνα στο νησί, συνήθιζαν να δονούνται στο αθόρυβο, δίχως κανείς να τους δίνει σημασία. Και άμα άκουγαν κάποιον να το σηκώνει και να εξαπολύει κατάρρες και ακατονόμαστες

βρισιές προς ζώντες και αποδημήσαντες συγγενείς του καλούντος, ουδείς ρώταγε ποιος ήταν. Οι εισπρακτικές δεν έμεναν μονάχα στις τηλεφωνικές οχλήσεις αλλά έστελναν συνεχώς και επιστολές όπου τις στοίβαζαν οι οφειλέτες δίπλα στις σόμπες και τα τζάκια για προσάναμμα. Οι τράπεζες όμως δεν τολμούσαν να προβούν σε κατάσχεση. Φοβόντουσαν ακόμη και να πατήσουν το πόδι τους στο νησί και η τοπική αστυνομία, τους το είχε ξεκαθαρίσει: “Δεν ανακατευόμαστε. Βρείτε τα μεταξύ σας.” Άλλωστε, δεν έβρισκες ένστολο εκεί μέσα δίχως ένα τουλάχιστον κόκκινο δάνειο στην πλάτη. Στην Πληβεία δεν υπήρχαν ούτε υποκαταστήματα τραπεζών, ούτε καν μηχανήματα αυτόματης ανάληψης. Μόνο με μετρητά γινόταν οι συναλλαγές πλέον. Όταν το οφειλόμενο ποσό γινόταν εξαψήφιο, οι εισπρακτικές καλούσαν ολονυχτίς και ολημερίς από αμέτρητους διαφορετικούς αριθμούς παρακαλώντας να πάρουν πίσω καμιά κουτσουρεμένη δόση, με τη συμφωνία ότι θα σταματήσουν να τους τρελαίνουν στα τηλέφωνα για κάποιο διάστημα.

Βάρβαρους και απολίτιστους χαρακτήριζαν τους Πληβειώτες τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Οι ντόπιοι με τη σειρά τους, τα αποκαλούσαν βοθροκάναλα εβραϊκών συμφερόντων. Απ’ όταν έπαψε ο δήμος και οι μαγαζάτορες να τα σκάνε χοντρά για διαφήμιση, τα μέσα άρχισαν τη δυσφήμιση. Βασικά σταμάτησαν να ωραιοποιούν την γραφικότητα του νησιού και των κατοίκων. Όταν για παράδειγμα κάποτε το Σωματείο Αραμπάδων πέταξε στη θάλασσα το νεοφερμένο λεωφορείο -επειδή τους έκοβε τη δουλειά- παίχτη-

κε η είδηση πως οι ηρωικοί αμαξάδες, υπερασπίστηκαν δυναμικά τον παραδοσιακό χαρακτήρα του νησιού. Τώρα τους παρουσίαζαν απλώς όπως πραγματικά ήταν, σαν ιθαγενείς ανθρωποφάγους που ενώ ψάχνουν με τα κυάλια τους τουρίστες, μόλις πλησιάσουν, τους διώχνουν με ακόντια.

Τρία ταλαίπωρα δελφίνια κολυμπούσαν μεσοπέλαγα, πλάι στη σάπια παντόφλα που μετέφερε τους λιγοστούς επιβάτες στο νησί. Λίγους ντόπιους, μια φούχτα αλλοδαπούς εργάτες και καμιά δεκαριά ξέμπαρκους επισκέπτες. Το Προβελέγγιος Σταρ αγκομαχούσε αφήνοντας πίσω του πυκνά, μαύρα σύννεφα καπνού, λες και έκαιγε κάρβουνο.

Η Λένα, στεκόταν στο ανοιχτό άνω κατάστρωμα, ακουμπισμένη στα κάγκελα και χάζευε τη γραμμή του ορίζοντα σιγοτραγουδώντας τους ίδιους στίχους ξανά και ξανά: *Εγώ είμαι η Λένα, που καίγεται για σένα*¹. Τα μακριά ξανθά μαλλιά της, χόρευαν ατίθασα στο θαλασσινό αεράκι. Το χθεσινό κομμωτήριο πήγε στράφι. Θα μπορούσε απλά να μπει στο σαλόνι, αλλά προτιμούσε να τα ισιώσει μόνη της την επομένη το πρωί απ' το να κάτσει εκεί μέσα. Η πηχτή μιζέρια του την ανακάτευε. Δεν του έφταναν οι ξεχαρβαλωμένοι, μπορντό καναπέδες, η μουχλιασμένη, ριγέ ταπετσαρία και η αρχαία τηλεόραση που έπαιζε στη διαπασών κάποιο χιονισμένο πρωινάδικο. Τα βρωμοπόδαρα του ξυπόλητου φαντάρου, μαζί με την αβυσσαλέα κωλοχωρίστρα, που αεριζόταν κάθε τόσο σε δη-

¹ Στίχοι από το τραγούδι “Εγώ είμαι η Λένα”, σε ερμηνεία Λένας Παπαδοπούλου. Μουσική: Παναγιώτης Στεργίου, στίχοι: Μαραγκουδάκη Σμαρούλα.

μόσια θέα, ήταν οι τελειωτικές πινελιές σε αυτήν την δυστοπία αισθητικής.

Έβγαλε απ' τη τσάντα της το κινητό και χάξευε τις δημοσιεύσεις στην ομάδα της σχολής της. Ο τομέας της κβαντικής χειρομάλαξης, τη συνέπαιρνε από την εφηβεία της. Είχε προσφάτως αποφοιτήσει με άριστα από το Ανοικτό Πανεπιστήμιο Κβαντοϊατρικής της Αμερικανικής Σαμόας, όπου παρακολούθησε διετή μαθήματα δια αλληλογραφίας. Τα τρία δελφίνια, που τώρα κολυμπούσαν δαμονισμένα, λες και ήθελαν να παραβγούν την παντόφλα ως το νησί, κατάφεραν να αποσπάσουν τα γαλανά της μάτια από την οθόνη.

“Δελφίνια! Βασίλη, δες! Δελφίνια.”

Ο Βασίλης διέκοψε για μια στιγμή την κουβέντα του με τον Μιχάλη και ρίξανε μαζί μια ματιά στη θάλασσα.

“Α, ναι. Δελφίνια.” είπε ο Βασίλης με προσποιητό ενδιαφέρον και επέστρεψε στην συναρπαστική κουβέντα τους περί κρυπτονομισμάτων και σφινγκτήρων.

Η Λένα άρχισε να βγάζει σέλφι με φόντο τα δελφίνια πίσω της, μα κάτι δεν της άρεσε. Έβγαλε τα γυαλιά ηλίου με τον μεγάλο κόκκινο σκελετό και συνέχισε δοκιμάζοντας δεκάδες πόζες με πολύ μικρές παραλλαγές. Έβαζε και έβγαζε το λευκό, ψάθινο καπέλο της, το έγερνε από δω, το έγερνε από κει, φόρεσε άλλο ζευγάρι γυαλιών, αυτά με τον ξύλινο σκελετό, κατέβαζε ελαφρώς το τιραντάκι από το ξώκοιλο μπλουζάκι της... Καμία πόζα δεν την ικανοποιούσε.

Δυο ντόπιοι παραπέρα, που την κοζάρανε από ώρα πίνοντας τον καφέ τους αραχτοί στα

πλαστικά μπλε καθίσματα, άρχισαν να γελάνε και να χυδαιολογούν προκλητικά. Είχαν σαγηνευτεί από την απαράμιλλη ομορφιά της και κυρίως απ' τα αγγελοκαμωμένα κωλομέρια της, που τόσο αναίσχυντα θώπευε ο άνεμος, ώστε να διαγράφονται σε όλο τους το σφριγηλό μεγαλείο μέσα από τη λουλουδάτη καλοκαιρινή παντελόνα. Ο Βασίλης τους πρόσεξε, αλλά ήταν δειλός και έκανε πως δεν τους έβλεπε. Εκλογίκευε την αδράνεια του σκεπτόμενος πως αν αντιδρούσε, θα έθετε σε κίνδυνο τη σωματική ακεραιότητα του ίδιου αλλά και των αγαπημένων του προσώπων. Οπότε, το να υποστεί αυτή την μικρή ταπείνωση, εξασφάλιζε την υγεία και την ευμάρεια όλων των παρευρισκομένων. Ο Μιχάλης όμως, που δεν μάσαγε, τους κάρφωσε με το φυλακόβιο βλέμμα του και εκείνοι ψάρωσαν αμέσως και έστρεψαν αλλού την προσοχή τους.

Δεν είχε κάνει ποτέ φυλακή, αλλά είχε δουλέψει πολύ αυτό το αποτρεπτικό βλέμμα στα σεμινάρια αναίμακτης αυτοάμυνας. Με την επιμελώς ατημέλητη εικόνα του, τα χέρια γεμάτα τατουάζ παλαιάς σχολής, με το μούσι και τα πλούσια, μακριά, κορακίσια μαλλιά του, μπορούσες εύκολα να τον περάσεις για σκληρό καριόλη και όχι για ένα μοσχαναθρεμμένο σαραντάρη που δουλεύει -όποτε του καυλώσει- στην ασφαλιστική του μπαμπά. Αντίθετα, για τον επίσης καλοζωισμένο κολλητό του, τον Βασίλη, αν ζητούσες από εκατό άτομα να τον περιγράψουν με μια λέξη, η δημοφιλέστερη απάντηση θα ήταν “λαπάς”. Ευτραφής, με καλοκάγαθο ροδαλό πρόσωπο, μουσάτος και αντικειμενικά φαλακρός. Εκείνος βέβαια πίστευε πως ήταν εν δυνάμει μαλ-

λιάς. Ήδευε αξιοσέβαστα ποσά ετησίως σε κλινικές μεταμόσχευσης μαλλιών, με πολύ αμφιλεγόμενα όμως αποτελέσματα. Μετά την τελευταία αποτυχημένη εμφύτευση σε μια πρωτοποριακή κλινική της Αττάλειας, το κεφάλι του απέκτησε μια ιδιαίτερη οσμή καθώς του μεταμόσχευσαν τρίχες από το εφήβαιο νεαρών κοριτσιών. Οι τρίχες στην πλειονότητά τους έπεσαν, η μυρωδιά έμεινε.

Η Λένα συνέχιζε απτόητη να τραβάει τις φωτογραφίες της μέχρι που συνειδητοποίησε πως τα δελφίνια απουσίαζαν από το πλάνο. Δυο κόκκινα σταράκια ανέβαιναν τις σκουριασμένες σκάλες πίσω της. Μια χυμώδης, σαρανταφεύγα μελαχρινή, με μαύρα γυαλιά ηλίου και ένα μαύρο, ριχτό φορεματάκι ως το γόνατο, κατέφθασε κρατώντας τον φραπέ που μόλις πήρε απ' το μπαρ του πλοίου. Ήταν η Μελίνα, η σχέση του Μιχάλη τα τελευταία πέντε χρόνια. Στάθηκε δίπλα στη Λένα που ξεσκαρτάριζε τις φωτογραφίες που τράβηξε.

“Δεν είχε φυσικό χυμό με ανάμεικτα, ούτε καν πορτοκάλι.”

“Δεν πειράζει. Ο καφές τους πίνεται;”

“Μπα... Απαίσιος! Αλλά σίγουρα θα σε βοηθούσε αν κατέβαζες καμιά γουλιά.”

“Ευχαριστώ αλλά είμαι αισιόδοξη. Πιστεύω πως σήμερα θα τα καταφέρω.”

“Όπως θες. Αν αλλάξεις γνώμη, σου φέρνω πάντως.”

Οι δύο άντρες ήταν φίλοι από μικρά παιδιά, γείτονες στο Μαρούσι και συμμαθητές. Στο ίδιο θρανίο μέχρι τα δεκαοχτώ τους. Η Μελίνα με τη Λένα όμως, είχαν ελάχιστα κοινά σημεία επικοινωνίας.

νωνίας, αλλά το πάλευαν. Η Λένα, στα τριάντα τρία της χρόνια, μεγαλωμένη σαν πριγκιποπούλα, ήταν νυμφευμένη εδώ και ένα χρόνο με τον Μπιλάρα και σοβαρά εθισμένη στην αυτοβελτίωση και σε κάποιες μορφές αστικού εναλλακτισμού. Η Μελίνα, της έριχνε έντεκα χρόνια και ένα κεφάλι, ήταν ημιαναγνωρισμένη εικαστικός με πιο παραδοσιακές έξεις και τα έβγαζε πέρα ζόρικα, μέχρι που γνώρισε τον Μιχάλη. Έκτοτε, αφοσιώθηκε ολοκληρωτικά στην τέχνη της και σταμάτησε να κάνει μαθήματα σε ανεπίδεκτους, επίδοξους ζωγράφους για τα προς το ζην. Μάλιστα, η τελευταία της έκθεση που πραγματοποιήθηκε σε μεγάλη γκαλερί του Ασπρόπυργου με θεματικό τίτλο “Κοκτωμπέικον” και ήταν μια ωδή στους μεγάλους παλαιούς που επηρέασαν την τέχνη της, ξεπούλησε πριν τα εγκαίνια.

“Ωραίες φωτό!” της είπε και έχωσε το στριφτό τσιγάρο στα σαρκώδη χείλη.

“Ευχαριστώ!” της είπε χαμογελώντας, σαν παιδάκι που το παινεύουν για κάποιο κατόρθωμα στο σχολείο και τα εκθαμβωτικά, λευκά δόντια της, άστραψαν στον ήλιο.

Η Μελίνα έφαχνε στα τυφλά το τσαντάκι της για αναπτήρα. Τον βρήκε, αφού πρώτα τρυπήθηκε με το ορθάνοιχτο ψαλιδάκι νυχιών που της την είχε στημένη, ύπουλα χωμένο ανάμεσα στο κινητό και την καπνοθήκη της. Ψέλλισε μια βαριά βλαστήμια για τον Άγιο Γερβάσιο και προσπάθησε να ανάψει το τσιγάρο της, κόντρα στον άνεμο που ήταν αποφασισμένος να προστατεύσει την υγεία της. Τα απαλά, νεανικά χέρια της Λένας, αγκάλιασαν τα ταλαιπωρημένα δικά της, δημιουργώντας μια σπηλιά από φρέσκο μυρω-

δάτο δέρμα, εμποτισμένο τόσο από κάθε λογής κρέμες που η πρώτη ρουφηξιά έκανε τη Μελίνα να πνιγεί και να αρχίσει να βήχει.

“Είσαι καλά;”

“Θες να με δολοφονήσεις με ενυδατικές.”

Η Λένα μούτρωσε.

“Σε πειράζω, μικρή. Πότε θα με μάθεις; Έλα, δείξε μου ποια θα ανεβάσεις.”

Κοίταζαν μαζί τις φωτογραφίες προσεκτικά. Η Μελίνα έβγαζε ένα ιδιαίτερο νοιάξιμο, σχεδόν μπτρικό, για αυτό το εκνευριστικά όμορφο πλάσμα που γεννήθηκε και μεγάλωσε σε κάποιον άλλον πλανήτη, πολύ μακρινό απ’ τον δικό της.

“Τι διάολο είναι αυτό πίσω απ’ το δελφίνι;” ρώτησε απορημένη η Μελίνα σηκώνοντας τα γυαλιά της.

“Είναι... σίγουρα όχι ένα ακόμη δελφίνι.”

“Μοιάζει με...”

“Γιγάντιο μαύρο... αγγούρι;”

“Η γιγάντιο μαύρο...”

“Πούτσο;”

Σκάσανε στα γέλια. Δεν συνήθιζε η Λένα να ξεστομίζει τόσο “πρόστυχες” λέξεις. Όταν το έκανε, τους πρόσθετε έναν τόνο παιδικής αγνότητας, προκειμένου να ξορκίσει την όποια χυδαιότητα πίστευε πως είχαν. Το γέλιο τους, τράβηξε την προσοχή των δύο ανδρών.

“Τι έγινε, κορίτσια;” είπε ο Μιχάλης πλησιάζοντας και περνώντας το χέρι στη μέση της δικιάς του, χαϊδεύοντας διακριτικά το πάνω μέρος των μπαμπάτσικων γλουτών της.

“Φτάνουμε όπου να ‘ναι. Αυτή λοιπόν είναι η λεβεντογέννα Πληβεία!” είπε ο Βασίλης ειρωνι-

κά βάζοντας την παλάμη του κόντρα στον ήλιο που έλουζε το μικρό νησάκι.

“Τα πόδια του Κολοσσού!” είπε η Λένα εντυπωσιασμένη και άρχισε να βγάζει σέλφι με το χλιοφωτογραφημένο φόντο. Ήταν δύο πελώρια μπρούτζινα πόδια. Ένα ποδάρι στην προβλήτα του λιμανιού και ένα απέναντι σε ένα μικρό νησάκι. Το έργο δεν ολοκληρώθηκε ποτέ, αλλά οι καρτ ποστάλ με ολόκληρο τον Κολοσσό, είτε ζωγραφιστό από τους καλλιτέχνες του νησιού, είτε με τεχνητή νοημοσύνη, ήταν ανάρπαστες.

Ήταν καλεσμένοι στον γάμο - μυστήριο του Γεράσιμου. Συμμαθητής και καλός φίλος του Βασίλη και του Μιχάλη, μέχρι που επέλεξε τον Ιησού για καινούριο κολλητό και αποσύρθηκε απ’ τα εγκόσμια. Ο Μάκης αφιέρωσε δυο δεκαετίες σχεδόν σε ένα ατέρμονο πάρτι οργιαστικών καταχρήσεων. Κάθε είδους. Ήταν απορίας άξιο το πώς διάολο έφτασε τα σαράντα. Σπούδαζε με τον Μπιλάρα στα Λονδίνα. Μένανε μαζί και όλα μαζί τα κάνανε. Παρτάρανε, καιγόντουσαν, σαπίζανε και τα τρία τελευταία χρόνια της συγκατοίκης τους, πηδιόντανε αναμεταξύ τους δίχως αύριο. Ο Μιχάλης, που ανέβαινε συχνά πυκνά Λονδίνο για μακροχρόνιες επισκέψεις, τους θυμάται φουλ ερωτευμένους να έχουν σχέση κανονική. Τα δυο караφλά πιτσουνάκια όμως, προτιμούσαν να τη βαφτίζουν ως μια φάση πειραματικών αλλαξοκωλιών.

Κανείς απ’ τους δύο δεν πήρε πτυχίο. Τον Βασίλη τον έφερε πίσω στην Ελλάδα ο πατέρας του, σηκωτό. Μεγαλοεργολάβος και παντελονάτος πασόκος, που όταν αντιλήφθηκε με τρόπο

πως ο μοναχογιός του έγινε τοιούτος, έσπευσε να τον βγάλει από τον βούρκο του κιναιδισμού. Μόλις ξεχρέωσε ο Βασίλης με την πατρίδα, τον έκλεισε ο γέρος του για ένα μήνα, σε ένα πειραματικό μπουρδέλο που έκανε θεραπείες μεταστροφής. Είχε πάρει η κυρία του σπιτιού κάτι επιδοτήσεις από την Ευρωπαϊκή Ένωση. “Λίγο μουνί, ηλεκτροσόκ και τ’ αγόρι μου!” ήταν το μότο του θεραπευτηρίου.

Αφού λοιπόν έγινε από τις ακόλαστες προκτικές παρορμήσεις, τον πήρε ο πατέρας στην δούλεψη του. Το παιδί για τα θελήματα ήταν αλλά με δικό του γραφείο και αποκλειστική γραμματέα, που αν και άλλαζε κάθε τόσο, τύχαινε πάντα να είναι καλλίπυγος, να γουστάρει τρελά τον Μπιλάρα και να του κάνει όλα τα γούστα. Κάποιες απ’ αυτές τις κοπέλες, είχε την εντύπωση πως εργάζονταν και στον οίκο μεταστροφής, αλλά απ’ το πολύ ηλεκτροσόκ, οι αναμνήσεις αυτής της περιόδου ήταν κάπως θολές. Τη Λένα τη γνώρισε εκτός εργασίας. Του θύμιζε την Αλεξία, την πρώτη του αγάπη στο Δημοτικό. Εκείνος της θύμιζε τον Μπαντ Σπένσερ, που ήταν ο αγαπημένος ηθοποιός του προ δεκαετίας εκλιπόντος πατέρα της.

Ο Γεράσιμος, μετά τον χωρισμό τους, έμεινε πίσω στο Λονδίνο και συνέχισε να καίει εγκεφαλικά κύτταρα μέχρι τα τριάντα πέντε του. Οι άλλοι δύο, ανέβαιναν όποτε τους το επέτρεπαν οι συνθήκες. Ερχόταν στην Ελλάδα κι εκείνος όμως, όποτε δεν είχε πανεπιστημιακές υποχρεώσεις με τα μεταπτυχιακά και τα διδακτορικά που υποτίθεται πως έκανε πάνω στην Αγγλοσαξονική αλχημεία του λόγου. Όταν ο μεγαλογιατρός πα-

τέρας του, κατάλαβε ότι ο γιος του, τον είχε εξαπατήσει, αποφάσισε να του κόψει οριστικά τη χορηγία, οπότε και αναγκάστηκε ο Μάκης να γυρίσει πίσω με συνοπτικές διαδικασίες.

Η οικογένεια του, ήταν πάντα κοντά στην εκκλησία. Ο πατέρας του ήταν και λαμπαδάριος στην μπρόπολη, ο ένας θείος του κεντροδεξιός ψάλτης και ο άλλος μοναχός. Με την επιστροφή του ασώτου, αποφάσισαν να μην σφάξουν το μόσχο το σιτευτό αλλά να τον εξορίσουν στο Άγιο Όρος υπό την απειλή της αποκλήρωσης. Άλλο που δεν ήθελαν από την ενορία να τους γράψει ο πατέρας του τη μεγάλη περιουσία που είχε αποκτήσει ως αξεπέραστος πλαστικός χειρουργός. Θα έμενε στη μονή ως δόκιμος μοναχός στις υπηρεσίες του γέροντα Ζωσιμά, μέχρι να μετανοήσει και να επιστρέψει στον δρόμο του Κυρίου. Παρότι είχε αλλεργία σε οποιαδήποτε μορφή εργασίας και αν και είχε συνηθίσει την καλή και εύκολη ζωή, ο Γεράσιμος δεν έβλεπε άλλη επιλογή και το ήπιε το ποτήριον τούτο.

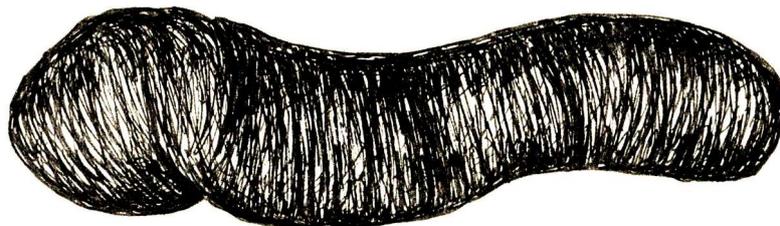

Πίσω στο Προβελέγγιος Σταρ, ο Βασίλης μπήκε μόνος στο υβριδικό και περίμενε να βγουν τα δύο φορτηγά και το απορριμματοφόρο που ήταν μπροστά του. Οι δύο ντόπιοι που κοζάρανε πριν τη Λένα, μπήκανε σε ένα βοθρατζίδικο που ήταν στα δεξιά του. Τον κοίταζαν απ' το παράθυρο, του έκαναν πονηρές χειρονομίες και γελούσαν μαζί του. Σήκωσε το τζάμι να μην τους ακούει και κοιτούσε μπροστά. Αυτοί συνέχισαν πιο δυνατά. Έβαλε ραδιόφωνο. Έπαιζε για χιλιο-

στή φορά στο Δεύτερο το Νερό στη βάρκα². Δεν το χόρταινε αυτό το τραγούδι. Πάλευε μέσα του να μην το τραγουδήσει και τον προσέξουν ξανά οι βάρβαροι, τώρα που είχαν σταματήσει να του δίνουν σημασία. Είχαν χαζέψει πάλι με τον κώλο της γυναίκας του, που διέσχισε τον πλαϊνό διάδρομο μαζί με τη Μελίνα. Ο Μιχάλης δεν ήταν μαζί τους γιατί επισκέφθηκε εκτάκτως την μοναδική λειτουργική τουαλέτα του πλοίου. Ο Βασίλης τέντωσε το χέρι του στο πίσω παράθυρο, τράβηξε το βεντουζένιο σκίαστρο και το κόλλησε στο παράθυρο του συνοδηγού. Χαμογέλασε. Τώρα, μπορούσε να τραγουδήσει το αγαπημένο του ρεφρέν.

Είχε μπλοκάρει -για μια ακόμα φορά- ο καταπέλτης του πλοίου και η αποβίβαση θα καθυστερούσε. Ο Μιχάλης είχε κατεβάσει τα βρακιά του και στεκόταν ανακούρκουδα, πατώντας με τα παπούτσια πάνω στη βρώμικη λεκάνη. Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλο του κατά την έναρξη της εκκένωσης. Συλλογίστηκε τότε, πως σε αυτό το δρομολόγιο, δεν πρόσεξε κανέναν γνωστό ή φίλο από την ευρύτερη παρέα τους και ότι ίσως να είναι οι μοναδικοί προσκεκλημένοι απ' τον παλαιό βίο του Μάκη. Κάποιος χτύπησε την πόρτα της τουαλέτας.

“Άλλος!” φώναξε κλάνοντας.

² Επιτυχία του Ορέστη Ντάντου που τραγουδάει η Μάρθα Φριντζήλα.

κακωσόρισμα

Είχε περάσει ένας μήνας από τότε που είχαν γυρίσει τα δυο ζευγάρια απ' τις κοινές τους διακοπές στην Τέλενδο και βρήκαν έκπληκτοι κάτω απ' τις πόρτες τους, τις προσκλήσεις του γάμου του Γεράσιμου. Είχαν ένα χρόνο να λάβουν νέα του. Τον πρώτο καιρό της επιστροφής του, τους έστελνε τα καθέκαστα μέσω ηλεκτρονικής αλληλογραφίας. Άλλαζε συνεχώς η διεύθυνση του αποστολέα και στο τέλος αναρωτιόταν αν ήταν ο ίδιος που τους έστελνε ή ο πατέρας του, προσπαθώντας ίσως να τους ψαρέψει για να σιγουρευτεί ότι ο γιος του δεν τον κοροΐδευε. Ήταν βέβαιοι πως ο παλιόφιλος τους, είχε υποστεί λοβοτομή ή στην καλύτερη περίπτωση πλήση εγκεφάλου. Είχαν μάθει πως μετά την Αθωνική Πολιτεία, είχε βρεθεί να εργάζεται ως σφουγγοκωλάριος ενός Μητροπολίτη κάπου στα Ιόνια. Μια πρόσκληση στη χειροτονία του, θα ήταν λιγότερο απροσδόκητη από αυτήν του γάμου.

Η μέλλουσα σύζυγος λεγόταν Σουλτάνα Αιγοβάτογλου. Την έψαξαν στο διαδίκτυο. Τίποτα. Το μόνο που εντόπισαν γκουγκλάροντας, ήταν κάποια άρθρα σε οικονομικές και τουριστικές ιστοσελίδες για κάποιον Φιλήμονα Αιγοβάτογλου που ίσως να ήταν ο πατέρας της. Δήμαρχος του νησιού για δεκαετίες. Βρήκαν και ένα άρθρο για την τελετή αναγόρευσης του δημάρχου σε επίτι-

μο διδάκτορα στο Πανεπιστημίου του Ναουρού. Ήταν αδελφοποιημένα τα δύο νησιά απ' το 1968, έγραφε το άρθρο που συνοδευόταν από φωτογραφικό υλικό με το τιμώμενο πρόσωπο, ντυμένο με την παραδοσιακή στολή του νησιού, μια φούστα από φύλλα φοίνικα. Πόζαρε αγκαλιά με δύο γυναίκες που έμοιαζαν υπερβολικά μεταξύ τους. Η μόνη εμφανής διαφορά ήταν η ηλικία. Έτσι υπέθεσαν πως πρόκειται για μάνα και κόρη. Κοντούλες, ομορφούλες, με μακριές ξανθές μπούκλες και ζουμερά βυζιά, κρυμμένα κάτω από τα φοινικόφυλλα.

Μόλις βγήκε απ' το καράβι ο Μπιλάρας, έκανε στην άκρη που πλάταινε λίγο ο δρόμος μέχρι να 'ρθουν τα κορίτσια που περίμεναν τον Μιχάλη. Χάζευε πίσω από το τζάμι του τις άμαξες με τα άλογα, λίγα μέτρα μακριά του. Οι άμαξάδες περίμεναν μάταια για κανέναν πελάτη. Ένας λιμενικός τον πλησίασε και του ζήτησε με επιθετικό τραύλισμα την ειδική άδεια για το αμάξι. Ο δόλιος ο Βασίλης δεν είχε ιδέα πως στην Πληβεία τα τετράτροχα Ι.Χ. απαγορεύονταν αυστηρά, πλην ελαχίστων περιπτώσεων που δίνονταν άδειες κατ' εξαίρεση, δηλαδή σε βουλευτές, γαλαζοαίματους, μητροπολίτες...

“Μα γιατί δεν μου είπαν τίποτα όταν μπήκα στο καράβι;”

“Δεν εί-είδες την τα-ταμπέλα στο Γαύριο, ρε καράφλα;”

“Ποια ταμπέλα;” ρώτησε ο Βασίλης, δίχως να σχολιάσει τον παράλογο χαρακτηρισμό. Ο λιμενικός ήταν περισσότερο φαλακρός από εκείνον.

“Μη μου το παίζεις Κι-κινέζος, χοντρέ! Εδώ δεν εί-είναι και δεν θα γίνει πο-ποτέ Λούτσα! Κατάλαβες; Με-μεταβολή και στο κα-καράβι, τώρα!”

Ο Βασίλης απόρησε. Τι διάολο έλεγε περί Λούτσας και γιατί ήταν τόσο μεγάλος μαλάκας; Εκτός των παραπάνω, ο λιμενικός ήταν πιο χοντρός από εκείνον και ολίγον τι Ασιάτης. Αναρωτήθηκε αν έχει πέσει θύμα κάποιας φάρσας. Έψαξε γύρω του μήπως δει κανέναν γνωστό γιουτιούμπερ, κανέναν ινφλουένσερ έστω. Κανείς. Είδε πίσω του τους άλλους τρεις που έρχονταν διασκεδάζοντας με τη σκηνή και έκανε σήμα με το χέρι στο Μιχάλη να έρθει για ενισχύσεις.

“Μεταβολή, μα-μαλάκα, και δρο-δρόμο!” είπε αγριεμένος ο καλοθρεμμένος, φαλακρός κιτριλιάρης.

Καθώς πλησίαζε ο Μιχάλης, ο Βασίλης πήρε θάρρος.

“Μίλα καλύτερα γιατί θα παραπονεθώ στον προϊστάμενο σου!”

“Εγώ είμαι ο λι-μενάρχης!” είπε κοκορευόμενος, φουσκώνοντας το στήθος του σαν πετεινάρι με αλωπεκία. “Σε ακούω λοιπόν, ρε μα-μαλάκα! Θα βγεις να μου τα-τα πεις προ-φορικώς ή να σου φέρω δελτίο πα-παραπόνων;”

“Ωπα, μάστορα!” φώναξε ο Μιχάλης πλησιάζοντας τον λιμενικό. “Χαλάρωσε. Ερχόμαστε ειρηνικά. Δυο μερούλες, να περάσουμε όμορφα. Μη μας ξηγιέσαι έτσι.”

“Ο κα-κανονισμός είναι κα-κανονισμός. Μόνο άμαξες και δι-δίτροχα σε τούτο το νησί.”

“Και μα-μαλάκες!” του πέταξε ο Μιχάλης.

Του γύρισε το μάτι. Άρχισε να κάνει κάτι περίεργους μορφασμούς λες και έκανε ενημέρωση λογισμικού. Μια γνώριμη μούρη κατέφθασε τότε στο λιμάνι, καβάλα σε ένα παπί με εξάτιμη από τρακτέρ και άρχισε να του φωνάζει διακόπτοντας βίαια την ενημέρωση.

“Ρε μαλάκα Τσετούνγκ! Είσαι εντελώς ηλίθιος; Στους καλεσμένους μου βρήκες να το παίξεις άντρας; Τράβα στο Μουτζοδένδρι να διώξεις κανένα ιστιοπλοϊκό, ρε μαλάκα. Η παραλία είναι κλεισμένη για το γάμο όλο το τριήμερο και εσύ πουλάς νταπλίκια στο λιμάνι. Αν μας αδειάσουν πάλι τα σκατά τους θα σε βάλω να τα μαζέψεις κουράδα - κουράδα και θα σου τα δώσω να τα φας! Μαλάκα! Ε, μαλάκα!”

“Μα-μάλιστα κυ-κύριε Δήμαρχε. Συγγνώμη κύριε δη-δήμαρχε.” και πήγε να φύγει.

“Που πας ρε; Να ζητήσεις πρώτα συγγνώμη απ’ τα παιδιά ρε. Το κεφάλι κάτω και συγγνώμη”

“Συγγνώμη παι-παιδιά...” είπε και έφυγε μωλωμένος.

“Εσύ θα πρέπει να είσαι ο Βασίλης.”

“Ναι κύριε Δήμαρχε.”

“Φιλήμων Αιγοβάτογλου” συστήθηκε και έτεινε το χέρι του προς χειραψία. “Δήμαρχος Πληβείας και μέλλον πεθερός του καρδιακού σας φίλου.”

Ο Βασίλης του έγνεψε με ένα μεγάλο χαμόγελο, προσπαθώντας να κρύψει τον πόνο του, καθώς το χέρι του δημάρχου έλιωνε το δικό του με μια οστεοθραυστική χειραψία διαρκείας. Έπειτα χαιρέτησε εγκάρδια τα υπόλοιπα μέλη της παρέας.

“Μη δίνεται σημασία στον Υάκινθο. Είναι λίγο βλαμμένο αυτό το παιδί, αλλά καλόψυχο.”

“Ποιον Υάκινθο;” ρώτησε ο Μιχάλης.

“Τον λιμενάρχη. Τσετούνγκ, είναι το παρατσούκλι του.”

“Και είναι... Ασιάτης;” ρώτησε ο Βασίλης όλος περιέργεια.

“Όχι. Έχει ίκτερο.” απάντησε ο δήμαρχος κοιτάζοντας τον Βασίλη σαν να ήτανε βλάκας. “Μπείτε στο αμάξι και ακολουθήστε με.”

Ο δήμαρχος καβάλησε το πειραγμένο δίκυκλο, γκάζωσε και εξαφανίστηκε μέσα σε ένα σύννεφο καυσαερίων. Ο Βασίλης ακολούθησε χαϊδεύοντας απαλά το γκάζι, παρατηρώντας για λίγο το πελώριο άγαλμα της πλατείας που βρισκόταν απέναντι τους.

“Ο Άγιος Μάμας;” ρώτησε απορημένος. “Καβαλάει λιοντάρι, ξεβράκωτος, καραφλός και... με πούρο;”

“Ποιος να ξέρει;” έκανε η Μελίνα. “Ίσως σε τούτο το νησάκι να είναι προχώ σε θέματα τέχνης. Θυμίζει κάτι από Μαρίνο Μαρίνι πάντως.”

“Ποιον; Ο Άγιος Μάμας δεν είναι αυτός με τις μπύρες;” ρώτησε ο Μιχάλης γελώντας μόνος του.

Τον δήμαρχο τον χάσανε από τα μάτια τους αλλά ακολουθούσαν τα καυσαέρια και τον βροντερό ήχο της εξάτμισης που σοδόμιζε την τρύπα του όζοντος.

“Μου έλιωσε το χέρι ο μπάσταρδος. Χειραψία ήταν αυτή;”

“Πολύ ευαίσθητο χέρι έχεις, αδερφέ μου. Εμένα με έσφιξε κανονικά. Εσάς κορίτσια;”

“Δεν είδατε πώς μας φίλησε τα χέρια ο σαλιάρης; Έχετε καθόλου γυαλόχαρτο;” απάντησε η Μελίνα. Η Λένα βρήκε τα μωρομάντιλα της και άρχισαν να τρίβουν τα χειροφιλημένα χέρια τους.

Στο δρόμο χάζευαν τα κλειστά μαγαζιά. Άλλα είχαν κλείσει με το τέλος της σεζόν και άλλα, καιρό πριν. Ένας μπάρμπα άσπριζε την πρόσωψη του κοσμηματοπωλείου του και ένας άλλος κατέβαζε την ταμπέλα “PENT E ΜΠΑΪΚ” από τον τοίχο. Την αποθήκευε μέσα στο μαγαζί για το χειμώνα, να μην χρειαστεί να φρεσκάρει τα γράμματα για του χρόνου. Η μίζερη μυρωδιά της παρακμής, είχε κατακλύσει τα ρουθούνια τους.

Σχεδόν σε όλες τις κολώνες φωτισμού κατά μήκος το δρόμου, ήταν κολλημένες αφίσες με ένα κορίτσι που αγνοούταν απ’ τον Αύγουστο. Σε κάποιες κολώνες ήταν και η φθαρμένη αφίσα ενός άντρα που αγνοούταν και αυτός. Οι αρχές θεώρησαν πως είχαν μεθύσει, συννευρέθηκαν συναινετικά και πνίγηκαν στη θάλασσα. Η υπόθεση είχε κλείσει αλλά η μάνα του κοριτσιού δεν σταμάτησε να κολλάει αφίσες και να ενοχλεί την αστυνομία και το λυμενικό. Η μυστηριώδης εξαφάνιση είχε παίξει και στην τηλεόραση, μα γρήγορα ξεχάστηκε.

Ο δήμαρχος μπροστά, άρχισε να αχνοφαίνεται. Γκάζωνε την πάπια και κάθε τόσο γύρναγε να κοιτάξει αν ήταν ακόμα ξωπίσω του το αμάξι, έκοβε λίγο όταν δεν το έβλεπε για να μειώσει απόσταση και ύστερα γκάζωνε ξανά. Σε όλη τη διαδρομή, ο Βασίλης προσπαθούσε να αποφεύγει τους λάκκους στην ασφαλτο. Ο Φιλήμονας τους γνώριζε απ’ έξω και τους απέφευγε με υποδειγματική ευελιξία ενώ ταυτόχρονα χαιρετούσε

με το αριστερό χέρι τους ντόπιους δικυκλιστές που έρχονταν απ' την αντίθετη κατεύθυνση. “Γεια σου δήμαρχε!” του έλεγαν και έπειτα ξεστόμιζαν κατάρες και βρισιές προς το αυτοκίνητο του Βασίλη.

“ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΡΕ! ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΛΑΚΕΣ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ!” τους φώναξε με αγνό μίσος ένας γέρος που κουβαλούσε του χάρου νερό. Ήταν καβάλα σε μια βέσπια, που η σκουριά της είχε αλλάξει το χρώμα.

“Τι ζόρι τραβάνε;” αναρωτήθηκε ο Μπιλάρας.

“Όπως κατάλαβες έχουν πρόβλημα με τα αμάξια. Εμείς φταίμε που δεν ενημερωθήκαμε για τον κανονισμό.” του απάντησε ο Μιχάλης.

“Δεν έπρεπε και ο άλλος ο μαλάκας να μας ενημερώσει; Στην πρόσκληση, κάπως! Τι νομίζουν; Πως όλοι ξέρουμε τόσο καλά το κωλόνησο τους και τους νόμους των αρχηγών της φυλής;”

“Να λέμε ευχαριστώ που δεν μας κυνηγάνε με κανένα ακόντιο.” είπε μεταξύ σοβαρού και αστείου η Μελίνα κωλοδαχτυλιάζοντας απ' το ανοιχτό τζάμι έναν μπάρμπα που τους φασκέλωσε.

Μετά τον οικισμό, στρίφανε προς την ενδοχώρα. Ελιές παντού, αιωνόβιες, που είχε δεκαετίες να μαζευτεί ο καρπός τους. Φτάσανε σε ένα μακρύ, πέτρινο φράχτη. Ο δήμαρχος σταμάτησε μπροστά σε ένα δίφυλλο μεταλλικό πορτόνι. Δύο γύψινα, κακομούτσουνα λιονταράκια πάνω στις ψηλές κολόνες, φρουρούσαν την είσοδο. Ένας νεαρός μονόχειρας, ήρθε τρέχοντας και άνοιξε τις θύρες. Ο δήμαρχος, αφού τον κατσάδιασε για την μικρή καθυστέρηση, πέρασε την είσοδο και

ο Βασίλης ακολούθησε παρκάροντας στο σημείο που του υπέδειξε ο νεαρός. Βγαίνοντας απ' το αμάξι, αντίκρισαν το δίπατο μέγαρο και έναν ονειρεμένο κήπο ολόγυρα, με φυτά και δέντρα φερμένα από τα πέρατα του κόσμου. Η περιφραξη έφτανε μέχρι τη λίμνη που βρισκόταν στα είκοσι μέτρα απ' την πρόσοψη του κτηρίου.

Ο νεαρός έκλεισε τις καγκελόπορτες και επέστρεψε στις κηπουρικές του εργασίες. Το αριστερό του χέρι, κατέληγε λίγο πιο πάνω από το ύψος του αγκώνα. Στον κήπο, κάτω από το μεγάλο ξύλινο κιόσκι, καθόταν γύρω από τη ροτόντα πέντε γνώριμες μορφές. Με την άφιξη των καλεσμένων, σηκώθηκαν και πήγαν να τους υποδεχτούν. Ο Γεράσιμος καλωσόρισε τους παλαιούς συμμαθητές του δια χειραψίας και έγιναν οι απαραίτητες συστάσεις, αφού δεν είχε γνωρίσει ακόμα τις συντρόφους τους δια ζώσης. Ο Βασίλης είχε καρφώσει το βλέμμα του στα μαλλιά του Γεράσιμου. Είχαν караφλιάσει και οι δυο στα πρώτα χρόνια της ενήλικης ζωής τους. Ο άλλος όμως, διέθετε πλέον μια πλούσια χαίτη, που φαινόταν άκρως φυσική. Δεν θεώρησε πρόπον να τον ρωτήσει τι και πώς μπροστά σε τόσο κόσμο.

“Από εδώ η Τάνια μου.”

Η Τάνια φορούσε ένα λευκό φορεματάκι με έναν χρυσό σταυρό να βυθίζεται στην αβυσσαλέα χαράδρα του ντεκολτέ της, μαγνητίζοντας τα βλέμματα του Μιχάλη και του Βασίλη. Ο εσταυρωμένος φάνταζε να ασφυκτιά ανάμεσα στους δυο πελώριους, γαλακτερούς μαστούς της νεαρής Πληβειώτισσας. Δύο διακριτικές αγκωνιές των συντρόφων τους, τους συνέφεραν αμέσως.

Ήταν και οι γονείς του Γεράσιμου, εμφανώς γερασμένοι από την τελευταία φορά που τους είχαν δει. Ήταν εξαιρετικά χαρούμενοι που ο γιόκας τους θα καλοπαντρευτεί αφού πήρε πρώτα τον ορθό το δρόμο. Ο πατέρας, έριξε ένα στραβό βλέμμα στον Μπιλάρα όταν πήγε ο τελευταίος να τον αγκαλιάσει. Τον θεωρούσε βασικό υπεύθυνο για εκείνα τα χρόνια που σπατάλησε ο κανακάρης του στα Σόδομα και τα Γόμορρα. Η κυρά του δημάρχου, ήταν μια εντυπωσιακή, μικροπαντρεμένη σαραντάρρα. “Μπράβο Δήμαρχε!” είπε από μέσα του ο Μιχάλης που στο κεφάλι του φανταζόταν τον εαυτό του σώγαμπρο, να τακτοποιεί μάνα και κόρη, την ώρα που ο δήμαρχος θα καταπιανόταν με τη σωτηρία του νησιού. Μια δεύτερη -αδιάκριτη αυτή τη φορά- αγκωνιά της Μελίνας, τον συνέφερε και μετά από τις τυπικές σύντομες κουβεντούλες, ο δήμαρχος είπε:

“Θα είστε κουρασμένοι. Ο Υάκινθος Μοχάντας θα μεταφέρει τις αποσκευές σας και θα σας συνοδέψει στα δωμάτια σας. Το βραδάκι θα φάμε όλοι μαζί. Ως τότε, μπορείτε να ξεκουραστείτε, να πάτε στη θάλασσα, να κάνετε ό,τι επιθυμείτε. Για ό,τι θελήσετε, η Μαρέβα θα είναι στη διάθεση σας.”

Ο νεαρός, άνοιξε το πορτοπαγκάζ όπου μέσα βρίσκονταν τρεις βαλίτσες μεσαίου μεγέθους και ένα σακίδιο. Πέρασε το σακίδιο στον ώμο με το ένα χέρι που διέθετε, τοποθέτησε επιδέξια τις δύο βαλίτσες κάτω από της μασχάλες και την Τρίτη την έπιασε απ’ το χερούλι. Μάταια πήγε ο Βασίλης με τον Μιχάλη να βοηθήσουν. Χαμογέλασε ο Μοχάντας με τα στραβά του

δόντια κάνοντας άγουρη φιγούρα στις θηλυκές υπάρξεις με τις δουλοπρεπείς του ικανότητες.

“Στοίχημα πως έχασε το χέρι του απ’ την πολλή μαλακία.” είπε ο Μιχάλης στον Βασίλη διακριτικά.

“Εγώ λέω πως του το έφαγε σκυλόφαρο.”

“Δε ντρέπεστε ρε μαλάκες;” παρενέβη η Μελίνα που τους άκουγε. “Στοίχημα πως του το έκοψε ο δήμαρχος και πως θα κάνει το ίδιο και με εσάς αν συνεχίσουν να σας τρέχουν τα σάλια.”

Τη συζήτηση διέκοψε η Μαρέβα με τον ερχομό της. Ήταν μια ηλικιωμένη ξανθιά υπηρέτρια από τη Βαρσοβία. Τους πήρε για μια σύντομη ξενάγηση στο ψηλοτάβανο ισόγειο της πολυτελέστατης οικίας προτού να ανεβούν στον πρώτο όροφο όπου βρισκόταν τα υπνοδωμάτια. Το εσωτερικό έζεχνε από το προσωπικό γούστο του Αιγοβάτογλου. Αριστερά της κυρίας εισόδου με το τεράστιο χολ βρισκόταν μια απέραντη τραπεζαρία. Τρία πελώρια πολύφωτα από σκαλιστό ελεφαντοστό, κρεμόταν απ’ το ταβάνι με χρυσαφίες αλυσίδες. Μαρμάρινοι γυμνοί Κούροι βρίσκονταν τοποθετημένοι στις γωνίες και ενδιάμεσα έστεκαν πεπλοφόρες Κόρες. “Πιστά αντίγραφα μουσειακών εκθεμάτων.” τους είπε η ξεναγός τους σε άπταιστα Ελληνικά. Παρατηρώντας τα βέβαια, δίχως να γνωρίζουν τις κατηγορίες περί αρχαιοκαπηλίας που βάραιναν τον δήμαρχο, τους πέρασε απ’ το μυαλό ότι κάτι παίζει με τούτα τα μάρμαρα. Στους τοίχους κρέμονταν πορτραίτα μεγάλων διαστάσεων, όλων των μελών του Οίκου Αιγοβάτογλου. Ελαιογραφίες σε καμβά με επιχρυσωμένες και περιτέχνα σκαλισμένες

ξύλινες κορνίζες. Ο αρχοντοεπαρχιώτικος κιτς ρεαλισμός, προκαλούσε πνιχτά γελάκια στη Μελίνα και μια σφοδρή επιθυμία για εξόρυξη των βασανισμένων οφθαλμών της. Η Μαρέβα συμφωνούσε σιωπηλά με το ειρωνικό χαμόγελο της.

Στην άλλη μεριά εκτεινόταν το σαλόνι. Μέτρησαν πάνω από δέκα καναπέδες με βελούδινες τουρκουάζ ταπετσαρίες και πολλαπλάσιες πολυθρόνες. Ήταν όλα τα έπιπλα τοποθετημένα σαν σε καφετέρια, με τα ίδια γυάλινα τραπέζια, τα ίδια πορσελάνινα τασάκια και με ξύλινα σουβέρ. Το σαλόνι το ζέσταινε το χειμώνα ένα πελώριο εντοιχισμένο τζάκι με πέτρινη επένδυση. Οι τοίχοι κοσμούνταν από πληθώρα κακαίσθητων ελαιογραφιών με πληβειώτικα τοπία. Στο βάθος ήταν μια μεγάλη βιβλιοθήκη από ξύλο εβένου που έφτανε ως το ταβάνι. Τα ράφια της ήταν γεμάτα με τόμους εγκυκλοπαιδειών και βιβλία, κυρίως ιστορικού και θρησκευτικού περιεχομένου.

“Θα σας βγαίνει η ψυχή με την καθαριότητα.” είπε με συμπάθεια η Μελίνα και η Μαρέβα της απάντησε χαμηλόφωνα και με εμπιστευτικό τόνο:

“Έχουμε τις Αλβανίδες για αυτά. Δεν έχουν ψυχή αυτές.”

Όποια συμπάθεια της γεννήθηκε, ποδοπατήθηκε ευθύς απ’ τα σαμπό της Πολωνέζας. Στο πίσω μέρος, βρισκόταν η κουζίνα, τα δωμάτια προσωπικού και τρία μπάνια. Στον πρώτο όροφο, τους είπε πως βρίσκονταν οι κρεβατοκάμαρες και στη σοφίτα η αποθήκη, όπου φυλάσσονταν τα προσωπικά αντικείμενα και τα ιστορικά κειμήλια του Υάκινθου Προβελέγγιου, μεγάλου

ευεργέτη του νησιού και πρώτου ιδιοκτήτη της οικίας αυτής. Μετά το θάνατο του, άφησε την αμύθητη περιουσία του στο δήμο, η οικία του μετατράπηκε σε δημαρχιακό μέγαρο και αργότερα, σε οικία του εκάστοτε δημάρχου, που τυχαίνει να είναι ο ίδιος εδώ και δεκαετίες.

Προσπαθώντας ο Μιχάλης να αποσπάσει άχρηστες πληροφορίες και βλέποντας πως τον παίρνει να ρωτήσει, είπε:

“Με τον νεαρό, τι παίζει;”

“Ο κουλός είναι το μοναχοπαίδι της οικονομού του σπιτιού. Της Μάγιας.”

“Μάγια;”

“Ινδή.” μουρμούρισε.

“Και ο πατέρας;”

“Αγνώστου... Αλλά όποιος έχει μάτια, βλέπει.”

Κρίνοντας απ’ τη φάτσα, ήταν ίδιος ο δήμαρχος σε νεαρή ηλικία και σε διαφορετική απόχρωση. Ο Μιχάλης ήθελε να μάθει και άλλα.

“Και το χέρι;”

“Αμα πίνουν απ’ τα νερά του Γάγγη...”

“Σοβαρά τώρα;”

“Δούλευε μικρή στο εργοστάσιο στη Μποπάλ, τότε που έγινε το ατύχημα³. Τη γλίτωσε από τα αέρια αλλά ο μικρός γεννήθηκε λειψός.”

Ο νεαρός Υάκινθος κατέβαινε εκείνη την ώρα χαμογελαστός τις μαρμάρινες σκάλες. Στην

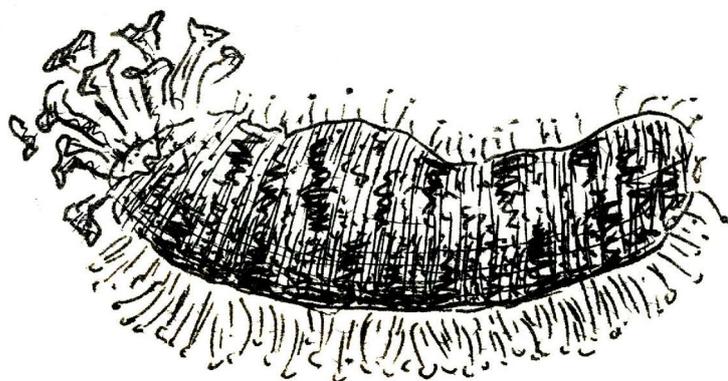
³ Το Δεκέμβρη του 1984 συνέβη ένα σοβαρό βιομηχανικό ατύχημα σε εργοστάσιο παραγωγής εντομοκτόνων κοντά στην πόλη Μποπάλ της Ινδίας που είχε ως αποτέλεσμα τη διαρροή επικίνδυνων χημικών ουσιών. Τουλάχιστον 500.000 άνθρωποι εκτέθηκαν στις τοξικές αυτές ουσίες με ολέθριες συνέπειες για τη ζωή και την υγεία τους.

τσέπη του είχε κρυμμένο ένα λευκό στρινγκ που άρπαξε από τη βαλίτσα της Λένας. Έγνεψε στους επισκέπτες που ανέβαιναν στον όροφο και προσπερνώντας, γύρισε να ρίξει μια κλεφτή, πονηρή ματιά στους δύο φρέσκους γυναικείους κώλους. Έπειτα έτρεξε στο δωμάτιο του περιχαρής, για να τους τιμήσει δεόντως κρατώντας την πολύτιμη λεία.

Ένας μακρύς διάδρομος απλωνόταν δεξιά και αριστερά απ' τη σκάλα, χωρίζοντας τον όροφο σε δύο πλευρές. Στο βάθος του αριστερού διαδρόμου, ήταν μια μικρότερη ξύλινη σκάλα που οδηγούσε στη σοφίτα. Η Μαρέβα τους οδήγησε στα δωμάτια τους που έβλεπαν στο πίσω μέρος του κήπου με τα εξωτικά δέντρα.

“Τα δωμάτια σας διαθέτουν μπάνιο και μίνι μπαρ. Το κλιματιστικό λειτουργεί μόνο με κλειστό το τζάμι. Αν πεινάσετε, στην κουζίνα μπορείτε να ζητήσετε απ' τον σεφ να σας φτιάξει κάτι. Για ό,τι άλλο θελήσετε, υπάρχει το σύστημα ενδοεπικοινωνίας με τα δωμάτια υπηρεσίας.”

Την ευχαρίστησαν και έδωσαν ραντεβού σε μισή ώρα στην είσοδο για να πάνε να ρίξουν μια βουτιά.

σε θάλασσα γαλάζια

Ο Τσετούνγκ έφτασε με το πάσο του στο Μουτζοδένδρι καβάλα στην υπηρεσιακή του βέσπα. Στον ορίζοντα δεν υπήρχε ίχνος ιστιοπλοϊκού. Κατέβηκε με βαρύ βήμα στην παραλία να ελέγξει την καθαρότητα των υδάτων. Δεν ήθελε άλλους μπελάδες με τον δήμαρχο. Όλα του φαινόταν εντάξει. Η θάλασσα πεντακάθαρη και λάδι. Αγναντεύοντας όμως, πρόσεξε με το σχιστό του μάτι κάτι ύποπτο λίγο πέρα απ' τις σημαδούρες. “Αυτό μου έλειπε πάλι...” μονολόγησε. Έτρεξε να λύσει το βαρκάκι απ' την ξύλινη εξέδρα. Έκανε κουπί και σε λίγα λεπτά έφτασε αγκομαχώντας στα συντρίμια μιας ψαρόβαρκας. Πάνω στις τσακισμένες σανίδες, εντόπισε το ξεσκισμένο πουκάμισό του δύστυχου ψαρά. Τα νερά ήταν ακόμα ματωμένα. Γλάροι είχαν μαζευτεί και τσιμπολογούσαν μικρά κομμάτια σάρκας που επέπλεαν γύρω. Ήταν σίγουρος πως κάποιιο μεγάλο ταχύπλοο ήταν υπεύθυνο για αυτό το μακελειό. Δεν ήταν η πρώτη φορά, ούτε η τελευταία.

Πήρε τηλέφωνο τον δήμαρχο να τον ρωτήσει τι να κάνει. Ο δήμαρχος του είπε να μαζέψει ό,τι απέμεινε από τη βάρκα και τον ψαρά και να μην πει κουβέντα πουθενά. Τίποτα δεν θα χαλούσε το γάμο της κόρης του. Ο λιμενάρχης

υπάκουσε. Ήξερε ποιος κάνει κουμάντο στο νησί και δεν τολμούσε να φέρει αντίρρηση.

Ο δήμαρχος έφτασε σε λίγα λεπτά με ένα ρολό από σακούλες κήπου. Τον ξεφτίλισε άσχημα μόλις είδε τη βαρκούλα γεμάτη κρέατα και σανίδια.

“Και πως να πη-πήγαινα αφε-φεντικό; Αν γύρναγα πι-πίσω να πα-πάρω το υπηρεσιακό σσς-σκάφος, θα χα-χάναμε πο-πολύτιμο χρο-χρόνο.”

“Έλα να βάλουμε στις σακούλες όλα αυτά τα σκατά που μάζεψες και μετά θα πρέπει να την γυαλίσουμε τη βάρκα. Είναι για το γάμο.”

Ο δήμαρχος κρατούσε τις σακούλες ανοιχτές και άφησε τον Τσετούνγκ να συνεχίσει τη βρώμικη δουλειά. Για τα “οργανικά” είχε ξεχωριστή σακούλα. Μόλις είδε το πουκάμισο, σκούρο καφέ με ανοιχτόχρωμες ρίγες, κατάλαβε αμέσως σε ποιον ανήκει.

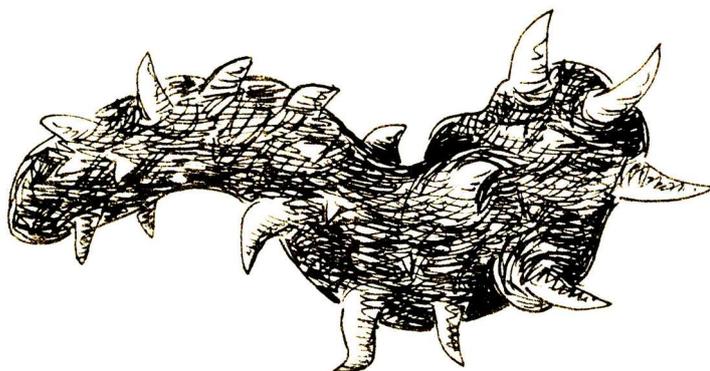
“Ο Αντώνης ο Σερέτης είναι.”

“Κα-καλό είναι αυ-αυτό ή κα-κακό;”

“Άσωτος από γεννησιμιού. Γυναίκα, παιδιά δεν είχε, με όλο τον κόσμο τσακωμένος... Κανείς δεν θα τον αναζητήσει, εκτός από τις τράπεζες. Πέτα τις σακούλες στην ανακύκλωση και τα κρέατα βάλ' τα στην κατάψυξη. Από Δευτέρα βλέπουμε.”

“Δεν έχει κα-κατάψυξη στο λι-λιμεναρχείο.”

“Πάρ' τα σπίτι σου τότε.”

έτερη ντροπή

Συναντήθηκαν στο κεντρικό χολ. Η Λένα, με αέρα μοντέλου από γεννησιμιού, κατέβηκε τα σκαλιά με ένα κομψό, πλατύγυρο, ψάθινο καπέλο, ασπρόμαυρο, καλοκαιρινό καφτάνι με λουλουδάκια και το λευκό, πλεκτό μπικίνι της. Η Μελίνα που ήταν απ' το πρωί με το μαγικό της από μέσα, δεν άλλαξε καν. Με τζιν, υπερβολικά κοντό με ξέφτια και αμάνικη ψευτοξεθωριασμένη μπλούζα, ο Μιχάλης κατέβηκε με τις τριζάτες, πανακριβούρες σαγιονάρες του. Παρατηρώντας την υπέρκομψη σύζυγο του Βασίλη, την συνέκρινε με τη Μελίνα και σκεφτόταν πως θα προτιμούσε να φτιαχνόταν και εκείνη λιγάκι παραπάνω τώρα που μεγάλωνε. Ο Μπιλάρας, φορώντας ένα γαλάζιο μαγικό γεμάτο λευκά φλαμίνγκο και ένα φαρδύ, χαβανέζικο πουκάμισο, κατέβηκε τελευταίος. Η Λένα είχε καταλάβει το μπάνιο και στον ελάχιστο χρόνο που του άφησε στο τέλος, έπρεπε να αλλάξει και να πάει απεγνωσμένα τουαλέτα.

Ο Μοχάντας τους περίμενε στην είσοδο. Του έγνεψαν τα αρσενικά, τα θηλυκά του χαμογέλασαν.

“Είπε το αφεντικό να σας δώσω δυο μηχανάκια για τις μετακινήσεις σας. Υπάρχει κίνδυνος να κυκλοφοράτε στο νησί μ' αμάξι. Μπορεί να

σας το σπάσουνε. Οι ντόπιοι δεν τα γουστάρουνε καθόλου τ' αυτοκίνητα στο νησί τους.”

“Μα εγώ... δεν έχω οδηγήσει μηχανή ποτέ μου.” είπε αγχωμένος ο Βασίλης.

“Μπορώ να σας δείξω εγώ. Είναι αυτόματο. Δίχως συμπλέκτη, ταχύτητες και τέτοια.”

“Ο Μπιλάρας δεν οδηγεί ούτε ποδήλατο. Θα τον πάρω εγώ και η Μελίνα θα πάρει τη Λένα. Ή θα πάρω εγώ τη Λένα και η Μελίνα τον Βασίλη. Ό,τι θέλετε.”

“Θα την πάρω εγώ τη μικρή.” είπε η Μελίνα κλείνοντας με συμπάθεια το μάτι.

“Τα κλειδιά είναι πάνω. ”

“Κράνη;” ρώτησε ο Βασίλης.

“Δεν γράφουν εδώ.”

“Πού θα μας πρότεινες να πάμε για ένα ήσυχο μπανάκι;” ρώτησε ο Μιχάλης.

“Παντού είναι ήσυχα τέτοια εποχή. Στο Μουτζοδένδρι μην πάτε μόνο, γιατί έχει κάτι τελευταίες εκκρεμότητες το αφεντικό για το γάμο και έχει κλείσει την παραλία. Αν πάρετε το δρόμο που ήρθατε, περάσετε το λιμάνι και συνεχίσετε παραλιακά, θα βρεθείτε στο Μαγιόξυλο. Θα δείτε την πινακίδα. Λογικά, θα είναι ανοιχτό και το μπαράκι αν θέλετε να πιείτε ή να τσιμπήσετε κάτι.”

Άνοιξε με το χέρι του το ένα φύλλο του πορτονιού και τους περίμενε για να το κλείσει πάλι. Πρώτα βγήκαν οι κοπέλες.

“Καλό μπάνιο!”

“Ευχαριστούμε κούκλε.” του είπε η Μελίνα και η Λένα του χαμογέλασε.

Ο Μιχάλης χαιρέτησε δήθεν στρατιωτικά και γκάζωσε απότομα, κάνοντας τον Βασίλη να τον

αγκαλιάσει σφιχτά γύρω από τη μέση. Ο Μοχάντας γέλασε με τον παχουλό πρωτευουσιάνο, κλείδωσε και πήγε μέχρι τις όχθες της τεχνητής λίμνης Πλέμπας. Έτσι την είχαν βαφτίσει οι ντόπιοι και έτσι έμεινε. Έβγαλε τις σαγιονάρες του και βούτηξε λίγο τα πόδια του στα βρώμικα, θολά νερά της. Έβαλε το χέρι στην τσέπη του και έπιασε το λάφυρο. Το έφερε στη μύτη του, το μύρισε με κλειστά τα μάτια, πυροδοτώντας έτσι αλυσιδωτές πρόστυχες φαντασιώσεις μέσα στο κεφάλι του. Φοβούμενος μην τον πάρει είδηση κανένα μάτι, το έβαλε πίσω στην τσέπη και κοίταξε γύρω του. Κανείς. Το κρατούσε σφιχτά. Σκεφτόταν πόσο κοντά είχε έρθει το δικέφαλο μαρκούτσι του με αθηναϊκό μουνάκι. Ετεροχρονισμένα μεν... αλλά τόσο κοντά. Και τα χαμόγελα τους! Η μελαχρινή του έκλεισε το μάτι. Σίγουρα θα γούσταρε να την περάσει ένα χέρι. Με αυτές τις σκέψεις πήγε στο δωμάτιο του να φυγαδεύσει τη στύση του και να γυμνάσει το μοναδικό του χέρι.

Σε λίγα λεπτά φτάσανε στην παραλία. Το ξύλινο μπαρ μπαρ, περιτριγυριζόταν από νεκρούς φοίνικες και κωλοφτιαγμένα μηχανάκια. Τα ηχεία του ξερνούσαν τραπ στη διαπασών. Πίσω από το μπαρ, η φωτογραφία του κοριτσιού που εξαφανίστηκε, κορνιζαρισμένη. Παράγγελαν μπύρες, τρία κλάμπ σάντουιτς κοτόπουλο και για την Λένα, σαλάτα κινόα με χυμό γκρέιπφρουτ. Οι θαμώνες ήταν μια ντουζίνα φωνακλάδες κάγκουρες, που ατμίζανε μετά μανίας ηλεκτρονικά τσιγάρα πίνοντας ενεργειακά ποτά και κουβεντιάζοντας για εξατμίσεις. Ήταν στην παραλία και ένα ζευγάρι αυτοκτονικοί τουρίστες,

που έλιαζαν το ήδη κατακαμένο, κόκκινο δέρμα τους πάνω σε δυο ξαπλώστρες. Η κοπέλα του μπαρ, τους είπε να πάρουν τις μπύρες, να αράξουν όπου θέλουν και θα τους φέρει εκείνη τα υπόλοιπα μόλις είναι έτοιμα.

Περπάτησαν μέχρι την άκρη της παραλίας και άραξαν στις πιο απομακρυσμένες ξαπλώστρες του μαγαζιού, μπας και γλιτώσουν τα αφτιά τους τον ηχητικό σοδομισμό. Ο Μιχάλης γδύθηκε πρώτος και αποκάλυψε το γαλάζιο σπίντο με την Ελληνική σημαία.

“Ρε αγάπη,” του είπε η Μελίνα με κλαυσίγελο, ετεροντροπιασμένη “είσαι βλαμμένος;”

Ο κολλητός του, γελούσε στα όρια καρδιακής προσβολής. Συνήθιζαν κάπου κάπου να παίζουν θάρρος ή αλήθεια.

“Θέλω απλά να μαυρίσω. Τι πρόβλημα έχετε;” διαμαρτυρήθηκε ο Μιχάλης και έτρεξε στη θάλασσα βουτώντας άγαρμπα με το κεφάλι.

Η Μελίνα, καθιστή στην ξαπλώστρα της με ένα απελπισμένο χαμόγελο, ρούφηξε μια μεγάλη γουλιά απ’ το μπουκάλι της και έστριψε ένα μπαφάκι. Το ζεύγος πήγε να βουτήξει, αλλά δειλά δειλά γιατί τα νερά ήταν λιγάκι παγωμένα. Η Μελίνα άναψε το τσιγάρο της, άραξε πίσω, έκλεισε τα μάτια της και της ήρθε στο μυαλό ο γάμος της Λένας και του Βασίλη. Πόσο είχε υποφέρει και ας ήτανε κάπως ευνοϊκότερες οι συνθήκες λόγω οικειότητας και πιο χαλαρή η όλη φάση. Άνοιξε τα μάτια της. Δεν είχε αποφασίσει ακόμα αν της την έσπαγε περισσότερο ένας τυπικός γάμος ή ένας πιο εναλλακτικός. Τράβηξε μια γερή ρουφηξιά σκεπτόμενη την απαλεψιά της αυριανής ημέρας. Τα ψεύτικα χα-

μόγελα, τα λαμπερά πρόσωπα, τα ρούχα υπερ-παραγωγή, τις γαμήλιες φωτογραφίες, την σπατάλη για μια απλή σύμβαση που θα αρκούσαν δυο γαμημένες υπογραφές σε ένα κωλόχαρτο. Αλλεργία στους γάμους, αυτό είχε και θα έπρεπε να γίνεται σεβαστό από όλους, σαν μια ασθένεια αναγνωρισμένη από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας και όχι να την τραβολογάνε σε ξιπασμένες χαρές και πανηγύρια.

Η Λένα τώρα κολυμπούσε κατά μήκος της παραλίας πήγαινε-έλα όπως συνήθιζε. Όχι στα πολύ βαθιά αλλά ούτε και εκεί που πατούσε. Τα αγόρια χαζολογούσαν στα ρηχά. Ο Μιχάλης έκανε ένα μακροβούτι και κάτι έβγαλε από το βυθό.

“Τι είναι τούτο;” ρώτησε ο Βασίλης.

“Πουτσόγυαλος ρε. Δεν έχεις ξαναδεί;”

“Εγώ το ξέρω φολιάγκο και τούτο εδώ το πράμα είναι πελώριο.”

“Είχα διαβάσει πως οι πουτσόγυαλοι πουλιόντουσαν τρία χιλιάρικα το κιλό κάποτε. Αυτό το πράμα θα κοστίζει από μόνο του πέντε χιλιάρικα!” τον σήκωσε ψηλά με τα δυο του χέρια και φώναξε στη Μελίνα “ΜΩΡΟ ΜΟΥ! ΚΟΙΤΑ ΤΙ ΒΡΗΚΑ!”

Τον κοίταξε απορημένη και η κοπέλα με τον δίσκο που ερχόταν με την παραγγελία. Ένας σαραντάρης, στα μάτια της θα φάνταζε ίσως και γέρος, με το γελοίο μαγιουδάκι του και τον μεγάλο πουτσόγυαλο στα χέρια. Πόση ντροπή! Ευτυχώς που δεν τον τράβηξε κανείς βίντεο να ξεφτιλιστούν εντελώς.

“Ω να σου γαμήσω... Με δάγκωσε το γαμίδι!” είπε και τον πέταξε πίσω στη θάλασσα.

“Αφού δε σε γάμπσε, πάλι καλά.” πρόσθεσε ο Βασίλης.

Η κοπέλα με την παραγγελία πρέπει να πήγαινε ακόμα λύκειο. Ήταν μελαχρινή, μικροκαμωμένη με μια στραβοκομμένη φράτζα, ακανόνιστα μαλλιά και τρεις μεγάλες τζίβες που πέφτανε στην πλάτη της. Η Μελίνα την πλήρωσε με μετρητά απ’ το πορτοφόλι του Μανώλη και της έδωσε ένα γενναίο φιλοδώρημα γιατί της θύμισε τα μικράτα της.

“Ευχαριστούμε, κορίτσι. Και συγγνώμη για το θέμα.”

“Παρακαλώ! Πού να δείτε το καλοκαίρι τι γίνεται... Καλή σας όρεξη!”

“Θα μας φέρεις άλλη μια γύρα όταν θα έχεις δρόμο προς τα ‘δω;” είπε σηκώνοντας το μισοάδειο μπουκάλι της.

“Βεβαίως! Τρεις μπύρες και... έναν ακόμα χυμό;”

“Αν θα έχετε ελεύθερη τουαλέτα, ναι. Και έναν χυμό ακόμα.”

Η κοπέλα γέλασε και έγνεψε καταφατικά. Ένωθε περίεργα η Μελίνα όταν της μιλούσαν στον πληθυντικό νέοι άνθρωποι. Αλλά βαριόταν να ζητάει να της απευθύνονται στον ενικό και το αποδεχόταν.

Βγήκαν πεινασμένοι από τη θάλασσα οι λουόμενοι και πέσανε με τα μούτρα στα πιάτα τους. Είχαν τελειώσει τις μπύρες τους όταν η κοπέλα ξανάρθε με το δίσκο για ανεφοδιασμό.

“Δεν σας φάνηκε κάπως απόμακρος ο Γεράσιμος;” ρώτησε την ομήγυρη ο Βασίλης. “Και τα μαλλιά του; Τι διάολο συνέβη στα μαλλιά του;”

“Μπορεί να είναι περούκα” είπε ο Μιχάλης.

“Υπάρχουν και κάτι ειδικά σπρέι.” πρόσθεσε η Λένα. “Δεν ήταν τόσο απόμακρος νομίζω. Πιο πολύ σφιγμένος. Ίσως να νιώθει άβολα ακόμα με τα πεθερικά του.”

“Θα πρέπει να αρχίσει να τα συνηθίζει αφού πήρε την απόφαση να έρθει εδώ.”

Η Μελίνα έβγαλε το πάνω μέρος του μαγιό της όπως συνήθιζε να κάνει. Ο Βασίλης αλληθώρισε, όπως και αυτός συνήθιζε. Ο Μιχάλης που καθότανε δίπλα της, του έπιανε κουβέντα και τον ρώταγε διάφορα άσχετα για να τον κάνει να κοιτάει και να γελάει με την αμηχανία του. Ο Βασίλης πάλευε να μην καρφώνει το βλέμμα του στα δυο λαχταριστά στήθη. Δεν ήταν ότι του άρεσε σε γενικές γραμμές η Μελίνα. Δεν ήταν του γούστου του αλλά του έβγαζε κάτι έντονα πρόστυχο και σκεφτόμενος το πλούσιο ερωτικό της παρελθόν, είχε κερδίσει την πρώτη θέση στις γυναικείες ερωτικές του φαντασιώσεις αυτόν τον καιρό.

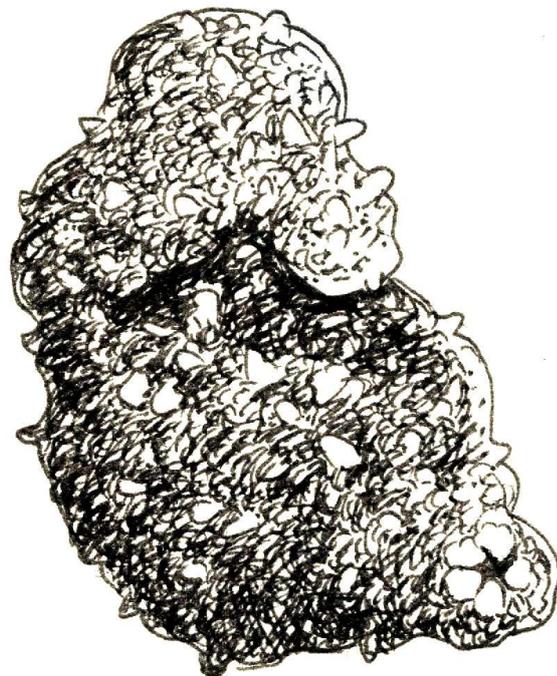
Η Λένα που καθόταν δίπλα της, σκέφτηκε να πετάξει και εκείνη τα δύο λευκά στηθάκια της έξω. Είχαν χαλαρώσει οι αναστολές της μετά τον δεύτερο χυμό και έτσι, έβγαλε έξω τα δυο της γκρέιπφρουτ να λιαστούν. Ο Βασίλης δεν αντέδρασε και δεν είχε τέτοια θέματα. Αν και τον προβλημάτιζε που δυο παιδαρέλια είχαν έρθει τρεις ξαπλώστρες παραπέρα και δεν παίρνανε τα μάτια τους απ’ τις δυο γυναίκες. Μετά σκεφτόταν ότι και εκείνος το ίδιο θα έκανε στην ηλικία τους και το ίδιο έκανε και τώρα στα σαράντα του. Εντωμεταξύ από το αλληθώρισμα τον πόνεσαν τα μάτια του. Στο μυαλό του άρχισε να

συγκρίνει τα δύο ζευγάρια βυζιών. Τις ρώγες, την καμπυλότητα, την αντοχή στο χρόνο και ένα σωρό άλλες παραμέτρους. Στην ίδια κατάσταση βρισκόταν και ο Μιχάλης που κόζαρε τα βυζάκια της Λένας κάπως απροκάλυπτα. Οι ανεστραμμένες της θηλές του έκαναν εντύπωση αλλά όχι για ιατρικούς λόγους. Αναρωτιόταν, αν τις έγλειφε αρκετά, θα έβγαιναν προς τα έξω; Σάλια άρχισαν να κυλάνε απ' το στόμα του.

Η Μελίνα κρατιόταν να μην πει κάτι βαρύ καθώς και οι δύο είχαν χαζέψει άσχημα. Ένα γιοτ με σημαία Μποτσουάνας γεμάτο Σαουδάραβες, ναρκωτικά και πόρνες, πέρασε καμιά εκατοστή μέτρα απ' την ακτή χωρίς να κόψει ταχύτητα. Το ξέφρενο πάρτι που εκτυλισσόταν πάνω στο γιοτ με τις γυμνές λευκές γυναίκες, τους μελαμπούς, μουσάτους με τα τραπεζομάντηλα στο κεφάλι, τους λευκούς μανδύες και τα λευκά ρουθούνια, επισκίασε τις δυο γυμνόστηθες γυναίκες. Εντός ολίγου, σηκώθηκε κύμα που τους ανάγκασε να ανεβάσουν τα πράγματα τους στις ξαπλώστρες για να μη βραχούν. Η Λένα φόρεσε το σουτιέν της καθώς σηκώθηκε, η Μελίνα όχι. Από το μπαράκι ακούγονταν βρисиές και κατάρες για τη Σαουδική Αραβία, τον Μωάμεθ και τις γυναίκες που είναι όλες πουτάνες και προτιμάνε να τις τρώνε από αυτούς τους απολίτιστους και όχι από τα τίμια εργατόπαιδα.

Το κύμα που σήκωσε το γιοτ στο πέρασμά του ξέβρασε στην άμμο ένα μεγάλο κουφάρι. Κοντοζύγωσε πρώτος ο Μπιλ να δει και αντίκρισε ένα άσχημα μακελεμένο δελφίνι. Πλησίασαν και οι υπόλοιποι. Θα ήταν σίγουροι πως το πετσόκοψαν οι προπέλες του γιοτ αλλά η μυρωδιά

της σαπίλας που έβγαине απ' το νεκρό θηλαστικό ήταν ανυπόφορη. Η Λένα πήγε να πει κάτι αλλά με το που ψέλλισε την πρώτη συλλαβή, ξεχύθηκε από το στόμα της ένας καταρράκτης από χυμό γκρέιπφρουτ και κινόα. Η Μελίνα, γυμνόστηθη ακόμα, της έφερε ένα μπουκαλάκι νερό και της ξέπλυne με στοργή το πρόσωπο. Η Λένα, σαν φοβισμένο παιδί, την αγκάλιασε σφιχτά λες και ήθελε να κρυφτεί στον κόρφο της. Οι δύο άντρες βλέποντας τα βυζιά της Μελίνας που πιέζονταν στο κορμί της Λένας, χάζεψαν εντελώς αγνοώντας το αποτρόπαιο θέαμα. Τα μάτια τους λαχταρούσαν να βγουν απ' τις κόγχες και να δακρύνουν πάνω σε αυτήν την αγκαλιά που πάγωσε το χωροχρόνο. Έπειτα κοιτάχτηκαν μεταξύ τους, τίναξαν τα κεφάλια τους και επανήλθαν στις εργοστασιακές ρυθμίσεις.

η πορσελάνη βάφτηκε κόκκινη

Η Μελίνα ανέβηκε στο δωμάτιο για να κάνει πρώτη μπάνιο. Καθώς λουζότανε, χάζευε απ' το ανοιχτό παράθυρο την πελώρια αδανσονία εκ Μαδαγασκάρης που υψωνόταν ως την κορυφή του σπιτιού. Πίσω από τα παχιά κλαδιά της, κάποιος τον είχε κάνει λάστιχο παίρνοντας μάτι τα πληθωρικά κάλλη της Μελίνας. Άργησε λίγο να το αντιληφθεί και δεν ξαφνιάστηκε όταν είδε τον Υάκινθο να επιδίδεται στο αγαπημένο του άθλημα. Αυτό που την ξάφνιασε ήταν ότι ο νεαρός διεστραμμένος, διέθετε δύο μεγάλες ψωλές, τη μία δίπλα στην άλλη, μα μόνο μια παλάμη για να τις παίζει. Τα χημικά στο Μποπάλ... Λες και η μοίρα προσπάθησε να τον αποζημιώσει με κάποιο τρόπο.

Τους χώριζε μια απόσταση λίγων μόνο μέτρων. Η ιδέα ότι κάποιος που δεν είχε ούτε τα μισά της χρόνια την έβρισκε μαζί της, την ερέθιζε πολύ. Ύστερα αναρωτήθηκε αν στεκόταν έξω από το παράθυρο της επειδή ήταν το μόνο που προσφερόταν για μπανιστήριο. Δεν της άρεσε αυτή η σκέψη. Ξεπλύθηκε, βγήκε από τη μπανιέρα δίχως να σκουπιστεί και πλησίασε το παράθυρο. Ο Υάκινθος Μοχάντας που είχε φέρει εις πέρας την αποστολή του με το ένα όργανο, σάστισε καθώς η γυναίκα τον κοιτούσε τώρα με τα χέρια ακουμπισμένα στο περβάζι προσφέροντας του

απλόχερα τη γύμνια της. Κατέβασε το χέρι του στο δεύτερο ματσαφλάρι και άρχισε ξανά το χειρογλύκανο. Η Μελίνα έφερε το δεξί της χέρι στο ύψος του πιγουνιού της και τέντωσε τον δείκτη προς το στόμα της. “Αυτό θα είναι το μυστικό μας.” του ψιθύρισε και ο νεαρός διέκοψε την μαλακία του και με το χέρι του της έκανε μια περιστροφική χειρονομία. Ήθελε να γλεντήσει και την πίσω όψη. Του γύρισε την κωλάρα της που έμοιαζε με μεγάλη ανάποδη καρδιά και χάιδεψε το δεξί της κωλομέρι ρίχνοντας ένα πονηρό βλέμμα πίσω απ’ την πλάτη. Ο Μοχάντας σκαρφάλωσε σε ένα πιο ψηλό κλαδί για να απολαύσει τους λαχταριστούς γλουτούς που θωπεύονταν προς τιμήν του. Καθώς είχε αρκετές διακρίσεις στο άθλημα, κατάφερε να τελειώσει στα είκοσι δεύτερα και να σπάσει ένα ακόμα ατομικό του ρεκόρ. Η Μελίνα, που δεν πίστευε ακόμα στα μάτια της, του ύψωσε το μεσαίο δάχτυλο και έκλεισε γελώντας την κουρτίνα. “Μπορούσα και τρίτη.” ψέλλισε, σήκωσε τα βρακιά του και ξεκίνησε την κατάβαση.

Ο Μιχάλης χτύπησε την πόρτα και μπήκε στο μπάνιο πριν πάρει απάντηση.

“Γελάς;” τη ρώτησε, πετώντας το μαγιό του στα πλακάκια.

“Κάτι σκεφτόμουν.”

Τύλιξε την πετσέτα στα μαλλιά της, φόρεσε το μπουρνούζι και κάθισε στο κλειστό καπάκι της λεκάνης με αυστηρό ύφος.

“Δεν μου αρέσει πώς κοιτάς τη μικρή τελευταία.”

“Ζηλεύεις;” της απάντησε με ένα γελάκι ο Μιχάλης απ’ τη μπανιέρα, περιμένοντας όρθιος να κατέβει το ζεστό νερό.

“Κόψε τις μαλακίες γιατί δεν κάνω πλάκα.”

“Απλά κοιτούσα. Για τον Μπιλάρα δεν λες κάτι που σε κοιτάει σαν ξελιγωμένος κάθε φορά.”

“Εσύ δεν θα έπρεπε να πεις στο φιλαράκο σου δυο κουβέντες;”

“Μου αρέσει που μου το παίζεις και φεμνίστρια. Γιατί δεν παραδέχεσαι πως απλά σου αρέσει να καυλώνεις τους γύρω σου;”

“Ας καυλώνει και κάποιος μαζί μου...” είπε κοιτώντας την πεσμένη του ψωλή.

“Τώρα αρχίζεις εσύ τις μαλακίες όμως και δεν έχω καμία διάθεση.”

“Δεν σου αρέσω πια;”

“Πώς σου ήρθε αυτό;”

“Τον παίζεις καθόλου για μένα;”

“Γιατί να τον παίζω για σένα αφού μπορώ να σε γαμάω όποτε θέλω;”

“Οπότε, τον έχεις κάνει λάστιχο για τη μικρή επειδή δεν μπορείς να τη γαμήσεις;”

“Λογαριασμό θα σου δώσω; Ένα γαμημένο ντουζάκι θέλω να κάνω.”

Η Μελίνα βγήκε έξω τσαντισμένη χτυπώντας την πόρτα. Ο Μιχάλης βγήκε βρεγμένος από τη μπανιέρα και την ακολούθησε αγκαλιάζοντας την από πίσω.

“Άσε με!”

Το μπουρνούζι άνοιξε και τα χέρια του βρέθηκαν στα μεγάλα της στήθη ενώ μισοκαλυμμένος τριβόταν στα κωλομέρια της.

“Φύγε! Πλύσου. Θα αργήσουμε.”

“Ας μη μου έκανες παράπονα.”

Την έριξε στο κρεβάτι μπρούμυτα. Έφτυσε στη χούφτα του, έκλεισε τα μάτια του και τον έπαιξε λίγο να σκληρύνει έχοντας τη Λένα στο μυαλό του. Της άνοιξε λίγο τα πόδια και γλίστησε στο μουνί της. Η Μελίνα αναστέναξε ελαφρά και ο Μιχάλης άρχισε να μπαινοβγαίνει μέσα της δυναμικά καθώς συνέχισε να φαντασιώνεται τη γυναίκα του κολλητού του. Ήξερε πως προσπαθούσαν για παιδί τον τελευταίο καιρό με τον Μπιλ και η σκέψη πως το μουνάκι της έσταζε σπέρμα συνεχώς, τον τρέλαινε. Ήθελε να ήταν εκείνος που θα τελείωνε μέσα της, που θα της φύτευε το δικό του σπόρο και ας μην γούσταρε ποτέ του την ιδέα να κάνει παιδιά. Ήθελε μονάχα να χύνει μέσα στο λεπτεπίλεπτο, υγρό χυσοδοχείο. Ξανά και ξανά. Να την παίρνει και από πίσω, βίαια και εκείνη να πονάει καθώς της ανοίγει τον κόλο και να τον παρακαλάει να τελειώσει. Να γυρνάει και να τον κοιτάει με τα γαλάζια ματάκια της ενώ εκείνος της τραβάει τα φρεσκολουσμένα, ξανθά μαλλιά και κοκκινίζει με δυνατά χαστούκια το κωλαράκι της και... και... τελείωσε μέσα στη Μελίνα. Έμεινε λίγο κολλημένος πάνω στα κωλομέρια της και έπειτα βγήκε και ξάπλωσε δίπλα της με τα μάτια ακόμα σφαιλιστά. Προτιμούσε να μην τα ανοίξει και προσγειωθεί σε μια πραγματικότητα που δεν τον ικανοποιούσε πλέον. Ούτε η Μελίνα βέβαια ικανοποιούταν ιδιαίτερα από εκείνον, τον τελευταίο καιρό, απλά σκεφτόταν ψυχρά και ορθολογικά το σενάριο του χωρισμού και της επιστροφής στον πρότερο βίο και στην οικονομική ανασφάλεια. Ο Μιχάλης άνοιξε τα μάτια του, ση-

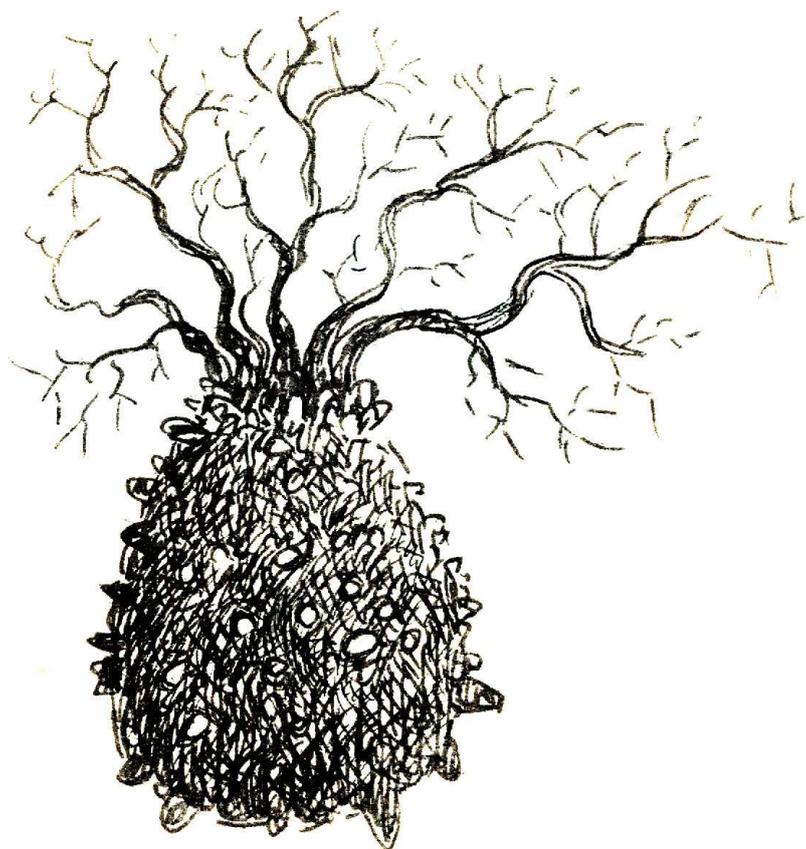
κώθηκε απ' το κρεβάτι και πήγε να κάνει το ντους του.

Στο διπλανό δωμάτιο τα πράγματα ήταν πιο ήρεμα. Ο Βασίλης, έκανε πρώτος το μπάνιο του και είχε ξαπλώσει στο κρεβάτι, διαβάζοντας ένα βιβλίο αυτοβελτίωσης που τον είχε προήξει να διαβάσει η Λένα. Το θεωρούσε πολύ σημαντικό για τη σχέση τους, την πνευματική του ανέλιξη και για μια θετική ενεργειακά σύλληψη. Αφού διάβασε μηχανικά δυο σελίδες απ' τις οποίες δεν θυμόταν λέξη, άνοιξε το κινητό του να χαζέψει ειδήσεις. Έπεσε πάνω σε ένα άρθρο για πουτσόγουαλους. Το κινητό του, που άκουσε την ζωνρή συζήτηση στη θάλασσα, του πέταξε μια ολίγον τι μπαγιάτικη είδηση.

Εξαρθρώθηκε σπείρα γενετιστών στα Μέθανα όπου πραγματοποιούσαν πειράματα σε ολοθουροειδή, διατηρώντας παράνομο εργαστήριο. Σκοπός τους ήταν να τροποποιήσουν τον γενετικό κώδικα των δύσμοιρων εχινόδεσμων προκειμένου να δημιουργήσουν πελώρια αγγούρια της θάλασσας και να τα πουλήσουν για το κρέας τους στην Κίνα. Άγνωστο παραμένει αν ο σκοπός τους επετεύχθη αφού φρόντισαν να εξαφανίσουν όλα τα πειραματόζωα στη θάλασσα. Τα ισχυρά ρεύματα τα παρέσυραν στα ανοιχτά και η τύχη τους αγνοείται.

Η Λένα εντωμεταξύ, έδινε σκληρή μάχη καθισμένη στην λεκάνη της τουαλέτας. Είχε τα πόδια σηκωμένα ψηλά σε ένα πλαστικό σκαμπουδάκι. Δοκίμαζε διάφορες εναλλαγές των ποδιών και του σώματος και κατέληξε σε μια βουδιστική στάση με τα πόδια ακουμπισμένα στη λεκάνη. Ιδρώτας έσταζε απ' το κορμί της, δάκρυα

στα μάγουλα της και ένας μικρός πίδακας αίματος εκτοξεύτηκε, βάφοντας το εσωτερικό της λεκάνης κόκκινο. Η μάχη με τις αιμορροΐδες ήταν άνιση και παραδόθηκε ηττημένη. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί, αφού τα έκανε όλα σωστά. Γιατί; Γιατί σε εκείνη; Σκεφτόταν τον Βασίλη που τα έκανε όλα λάθος, τη στάση του σώματος, την εμμονή του με το χαρτί υγείας, όλα αυτά που καταβρόχθιζε και ρούφαγε μια ζωή. Και δεν είχε ποτέ τέτοιο θέμα. Ήταν άδικο. Τόσο άδικο.

η πτώση του οίκου των Αιγοβάτογλου

Στην τραπεζαρία, κάθισαν απ' τη μια μεριά οι άντρες και από την άλλη οι γυναίκες, με τα ζευγάρια τοποθετημένα απέναντι και τον δήμαρχο στην κεφαλή. Είχε προστεθεί ακόμα ένα άτομο. Ο μικρός αδερφός της νύφης. Ο Υάκινθος Εδουάρδος. Ένας αδύνατος κοκκινομούρης, αντιπαθητικός νεαρός, φαλακρός, με ξανθές μπουκλες.

Ήταν συνηθισμένο να δίνουν το όνομα του ευεργέτη του νησιού στα παιδιά τους οι Πληβειώτες. Από ένα σημείο και μετά βέβαια, τους δίνανε αναγκαστικά δύο ονόματα για να μπορούν να συνεννοούνται στο ποιος είναι ποιος ή χρησιμοποιούσαν παρατσούκλια. Υπάρχουν και επώνυμα θα σκεφτεί κάποιος... αλλά σε τούτο το νησί τα επώνυμα ήταν μετρημένα στα δάχτυλα του ενός χεριού. Δεν συνήθιζαν να έρχονται ξένοι γαμπροί όπως στην περίπτωση του Γεράσιμου. Ήταν μέρος της παράδοσης τα κορίτσια να παντρεύονται τα ξαδέρφια τους με το ίδιο επώνυμο, ώστε το αίμα να διατηρείται καθαρό. Ο Γεράσιμος συμφώνησε με προγαμιαίο συμβόλαιο τα παιδιά να πάρουν το επώνυμο του πεθερού του καθώς και στα μελλοντικά αρσενικά παιδιά να τους δοθεί το όνομα Υάκινθος. Σε περίπτωση που τους δινόταν δεύτερο όνομα, θα έπρεπε αυ-

στηρά να τον φωνάζουν και με τα δύο ονόματα μαζί, σαν τους γαλαζοαίματους.

Η Μάγια και η Μαρέβα σέρβιραν τα εκλεκτά πιάτα που ετοίμασε ο σεφ. Παραδοσιακή προβατόπιτα, αρνάκι γάλακτος με σταμναγκάθι αυγολέμονο και αρνίσια παϊδάκια βουτηγμένα σε κίτρινο ταμπάσκο. Για τη Λένα υπήρχε ειδική μέριμνα. Της είχε ετοιμάσει η Μάγια, ειδικά για εκείνη, πιάτα χορτοφαγικά απ' την πατρίδα της. Βινταλού με λαχανικά και φακές μαγειρεμένες σε μια πλούσια σος από σκόρδο, τζίντζερ, κουρκουμά και τσίλι. Καθώς η χαμογελαστή Ινδή οικονομός της απარიθμούσε ενθουσιασμένη τα υλικά των δύο πιάτων, ιδρώτας άρχισε να στάζει από το αναφοκοκκινισμένο της μέτωπο και έβλεπε ήδη μπροστά της το επερχόμενο μαकेλειό στην λεκάνη της τουαλέτας.

“Και για πες, συμπέθερε, εσύ με το γαμπρό, από πού γνωρίζεστε;” ρώτησε ο Υάκινθος Εδουάρδος τον Βασίλη με ένα σαρδόνιο χαμόγελο και κατέβασε το λευκό κρασί του με μιας.

Ο Βασίλης πνίγηκε. Άρχισε να βήχει. Καθόταν ανάμεσα στον καραφλό με τις μπούκλες και τον Γεράσιμο που του χτύπησε την πλάτη και του έδωσε νερό. Ήταν ολοφάνερο ότι η οικογένεια γνώριζε κάτι και δεν μπορούσε να καταλάβει το πώς και το γιατί.

“Λοιπόν;”

“Ημασταν συμμαθητές στο σχολείο από μικρά παιδιά. Και οι τρεις μας.”

“Και μετά το σχολείο; Συνεχίσατε οι δυο σας;” ρώτησε καθώς ξαναγέμιζε το ποτήρι του ξεχειλίζοντας το.

“Ημασταν και συγκάτοικοι στο Λονδίνο στα φοιτητικά μας χρόνια.”

“Και; Περνάγατε καλά στο Λονδίνο;”

“Τι πρόβλημα έχεις;” ρώτησε η αδερφή του εκνευρισμένη.

“Θέλω να μάθω αν είναι αλήθεια αυτό που λένε.”

“Αρκετά!” είπε ο πατέρας του με αυστηρό τόνο.

“Είναι αλήθεια πως αν τον φας μια φορά, δεν υπάρχει επιστροφή;”

“ΑΡΚΕΤΑ!” Φώναξε ξανά ο δήμαρχος χτυπώντας το χέρι του στο τραπέζι. “Πέρασε έξω μη σε πάρει ο διάολος πάλι!”

Σηκώθηκε. Περπάτησε τρεκλίζοντας μέχρι τον πατέρα του.

“Απλά νοιάζομαι για τη Σουλτάνα μας. Μην την πατήσει σαν την προηγούμενη φορά.”

Ένα πατρικό χαστούκι προσγειώθηκε στο μάγουλο του και τον ξάπλωσε στο πάτωμα. Η Μάγια φώναξε τον γιο της ο οποίος ήρθε τρέχοντας, έπιασε τον ετεροθαλή αδερφό του από τη μασχάλη και τον βοήθησε να σηκωθεί.

“Ευχαριστώ, μπροοο!” είπε δυνατά με ειρωνικό τόνο και βγήκε έξω.

Επικράτησε σιωπή για κάποια λεπτά. Βλέμματα, σκουντήματα με τα πόδια κάτω από το τραπέζι, μέχρι που έσπασε τη σιωπή ο δήμαρχος απευθυνόμενος σε όλους τους καλεσμένους του.

“Ζητώ συγγνώμη για τον υιό μου. Απ’ όταν έφυγε για τις σπουδές του, έχει αλλάξει πολύ. Η καθυστερημένη του εφηβεία φταίει.”

“Η που είναι καθυστερημένος ο ίδιος.”

“Τάνια μου, σε παρακαλώ.”

“Τι σπουδάζει;” ρώτησε η μητέρα του Γεράσιμου.

“Οικονομικά, στην Πάτρα.” της απάντησε ο δήμαρχος για να συμπληρώσει η κόρη.

“Με ειδίκευση στην εφαρμοσμένη οικογενειακή χρεοκοπία μέσω τυχερών παιγνίων και λευκής σκόνης.”

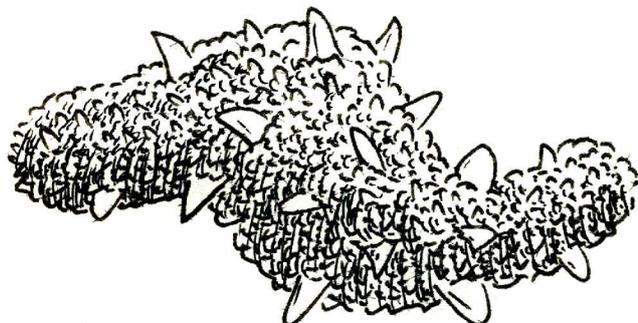
“Πώς σας φαίνεται το νησί μας;” διέκοψε την κόρη της η κυρία δημαρχέσα προσπαθώντας να αποφευχθεί περαιτέρω κλιμάκωση.

“Πολύ όμορφο, γραφικό και παραδοσιακό.” απάντησε ο πατέρας του Γεράσιμου. “Είχε δίκιο ο γιος μας πως πρόκειται για έναν μικρό παράδεισο επί Γης.”

Ο δήμαρχος φόρεσε την καλή του έκφραση και άρχισε ενθουσιωδώς να επαινεί το νησί του, τον τόπο που γεννήθηκε και ανδρειώθηκε, το Σακρέντο Παραντίσο του, όπως είναι γνωστή η Πληβεία στα πέρατα του κόσμου. Όταν τελείωσε η χλιοπαιγμένη και ελαφρώς μασημένη κασέτα με την πληβειώτικη τοπικιστική λογοδιάρροια, το κλίμα στο τραπέζι είχε πλέον ηρεμήσει. Το μεθαινώτικο κρασί έρρεε και μικρά πηγαδάκια δημιουργήθηκαν.

Οι γονείς συζητούσαν για το κοινό μέλλον των παιδιών τους και για το νησί. Ο δήμαρχος προσπαθούσε να πείσει τον συμπέθερο να επενδύσει στη δημιουργία ενός ιατρικού κέντρου. Ο μοναδικός γιατρός του νησιού είχε πάρει σύνταξη και δεχόταν άτυπα ασθενείς στην αυλή του σπιτιού του, όποτε είχε όρεξη. Ο συμπέθερος βέβαια ειδικευόταν στην πλαστική χειρουργική αλλά για τον δήμαρχο, δεν είχε καμία σημασία. Λεφτά να βάλει και βρίσκανε και γιατρούς. Η

Τάνια με τη Λένα συζητούσαν για τις λεπτομέρειες του γάμου. Η Λένα που είχε ντυθεί νύφη την περασμένη χρονιά, είχε μεγάλη εμπειρία από τον παραδεισένιο γάμο της στη Μαγούλα. Η Μελίνα που απεχθανόταν γάμους, εκκλησίες και όλα τα παρεμφερή, έπινε το κρασί της και ανυπομονούσε να τελειώσει αυτό το μαρτύριο για να πάει έξω να καπνίσει. Συμμετείχε στη συζήτηση κουνώντας το κεφάλι της συγκαταβατικά χωρίς να ακούει πραγματικά τι στον πούτσο λέγανε. Υπό άλλες συνθήκες, θα είχε σηκωθεί και θα είχε βγει από ώρα έξω, αλλά ήταν σίγουρη πως θα την κάρφωναν πολλά βλέμματα για τους τρόπους της και αυτό το σιχαινόταν περισσότερο από την στέρηση της νικοτίνης. Τα τρία αγόρια δεν άργησαν να θυμηθούν τα παλιά και ο Γεράσιμος άρχισε επιτέλους να θυμίζει τον παλιό καλό τους φίλο. Κανόνισαν το βράδυ να πάνε για ένα ποτό. Κάτι σαν χωριάτικο μπάτσελο, προτού να κρεμαστεί με την ιερή θηλιά του γάμου.

εμπόργκο

Η Λένα ήταν για ώρα κλεισμένη στο μπάνιο. Ο Βασίλης είχε ξαπλώσει στο κρεβάτι. Λίγο η ένταση του τραπέζιού, λίγο οι αναμνήσεις των παλιών καλών καιρών, τα μελιά μάτια του Γεράσιμου, το μαλακό δέρμα που δεν ξεχνούσε ποτέ τη μυρωδιά του, τα μυστηριώδη μαλλιά του, η ευτυχία του... έβαλε το χέρι του μέσα απ' το σώβρακο, έκλεισε τα μάτια και μεταφέρθηκε στο μικρό φοιτητικό τους διαμέρισμα στο Νότινγκ Χιλ, πάνω από το μανάβικο του Σουλεϊμάν. Τα φιλιά τους, τα χάρδια τους, τα ατέλειωτα γαμήσια τους.

Άκουσε το καζανάκι και αμέσως μετά, τον ήχο του νερού που έπλενε με πίεση το ταλαιπωρημένο κωλαράκι της. Ο Βασίλης δεν είχε προλάβει να τελειώσει. Κύλισε στο κρεβάτι και γύρισε μπρούμυτα κρύβοντας της στύση του. Η Λένα, που δεν είχε καταφέρει και πολλά εκεί μέσα, βγήκε φορώντας μονάχα ένα μαύρο στρινγκάκι και άνοιξε τη βαλίτσα της να βρει τι θα φορέσει. Ο Βασίλης, ξαναμμένος ακόμα, πήγε πίσω της, γονάτισε, σφάλισε ξανά τα μάτια του και έχωσε τη γλώσσα του ανάμεσα στα κωλομέρια της και μεταφέρθηκε ξανά στο Λονδίνο. Μπορούσε να ακούσει την κίνηση κάτω στο δρόμο, τους περαστικούς, τον Σουλεϊμάν να τους χτυπάει ξανά την πόρτα ενοχλημένος από τα ορ-

γιαστικά βογγητά τους. Η Λένα τινασσόταν ελαφρά κάθε τόσο καθώς τα μούσια του τη γαργαλούσαν. Δεν την είχε συνηθίσει σε τέτοια. Της έπιασε σφιχτά τα κωλομέρια και παραμέρισε το ύφασμα του εσωρούχου. Η Λένα στηρίχτηκε με τα χέρια της κόντρα στον τοίχο απολαμβάνοντας σαν βάλσαμο τη γλώσσα του στην ταλαιπωρημένη της σπή. Είχαν καυλώσει και οι δυο και το ήθελαν πολύ. Όχι όμως με τον ίδιο τρόπο. Ο Βασίλης τον έβγαλε έξω και πήγε να μπει από πίσω. Δεν το είχε επιχειρήσει ποτέ ξανά μαζί της. Η Λένα που τον περίμενε από αλλού, ένιωσε έναν οξύ πόνο καθώς μπήκε απότομα μέσα της. Φώναξε δυνατά και τραβήχτηκε μιλώντας του άσχημα για πρώτη φορά.

“Τι σκατά κάνεις ρε Βασίλη; Τι σκατά;”

“Συγγνώμη αγάπη μου. Συγγνώμη. Εγώ... Νόμιζα πως...”

“Πως τι Βασίλη; Με περνάς για χαζή; Για καμιά ηλίθια; Νομίζεις πως δεν σε είδα πώς τον κοιτούσες; Πώς του μιλούσες! Δεν σε πιστεύω ώρες ώρες!”

Έτρεξε στο μπάνιο. Ο Βασίλης τότε αντίκρισε την πούτσα του βαμμένη κόκκινη και μη αντέχοντας από μικρός τη θέα του αίματος, λιποθύμησε με μιας, χτυπώντας το κεφάλι του στο ξύλινο πάτωμα. Η Λένα μπήκε στην μπανιέρα και έκλαιγε από τα νεύρα της καθώς πλενόταν από κάτω με το τηλέφωνο του ντους. Όταν βγήκε, τον είδε καθισμένο στο κρεβάτι να χαϊδεύει ένα μικρό καρούμπαλο που είχε ξεπνιδήσει μέσα από τις αραιές μουνότριχες στο κεφάλι του. Την κοίταξε με ένα ηλίθιο απολογητικό ύφος.

“Αγάπη μου. Συγγνώμη. Το αίμα... Είσαι καλά; Τι σου έκανα;”

“Θα ζήσω. Δεν θέλω να το συζητήσω. Πλύσου, ντύσου και κατέβα να βάλεις πάγο.”

Φόρεσε ένα κοντό φλοράλ φόρεμα -λευκό με μικρά κόκκινα γαρύφαλλα- δίχως σουτιέν και τις λευκές τις εσπαντρίγιες.

“Λένα;”

“Τι;” του απάντησε αγριεμένη παίρνοντας την τσάντα της και ανοίγοντας την πόρτα.

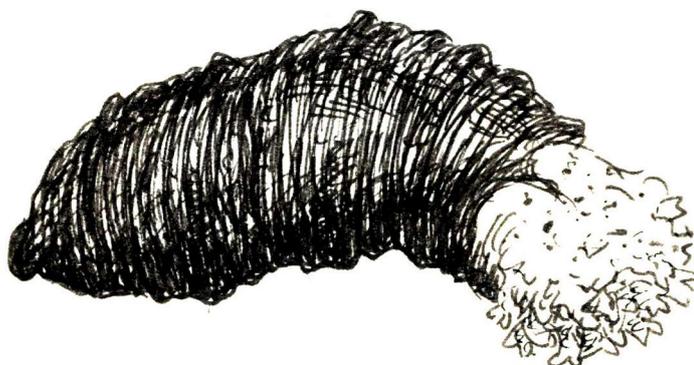
“Συγγνώμη.”

Τον κοίταξε, δεν μίλησε και βγήκε στο διάδρομο. Έπεσε πάνω στη Μελίνα και τον Μιχάλη που βγαίνανε εκείνη την ώρα απ’ το δωμάτιο τους. Την ρώτησε η Μελίνα αν ήταν όλα καλά και απάντησε καταφατικά. Έπειτα της είπε πως ήταν μια κούκλα και η Λένα χαμογέλασε. Την κοίταξε για να ανταποδώσει το κομπλιμέντο αλλά της ήταν πολύ δύσκολο. Φόραγε μια κοντή σκωτσέζικη φούστα, ξεσκισμένο μπλουζάκι Τζόι Ντιβίζιον με ολόσωμο δικτυωτό από μέσα και τα κόκκινα ταλαίπωρα σταράκια της.

“Και εσύ, όπως πάντα.”

“Τι όπως πάντα;”

“Κούκλα!” είπε προσπαθώντας να φανεί πειστική και αναρωτήθηκε αν είχε φέρει “καλά ρούχα” για τον γάμο ή έστω κάτι που να την έκανε λιγότερο εκκεντρική.

ω να σου

Το μπαράκι στη Μαλαστούπα εκείνο το βράδυ είχε κυρίως λυκειόπαιδα που έπιναν βαρελίσια μπύρα και έπαιζαν ποδοσφαιράκι. Κάθε γκολ, το ακολουθούσαν κάφρικοι πανηγυρισμοί. Ακουγόταν το Μπόουτ Ον Δε Ρίβερ όταν μπήκαν. Απ' τα επόμενα κομμάτια, κατάλαβε ο Μιχάλης πως έπαιζε ένα σιντί με παλιές ροκ μπάλαντες που είχε αγοράσει και ο ίδιος, πειρατικό, από πλανόδιο πριν καμιά εικοσαριά χρόνια. Τον έπιασε μια μελαγχολία. Αυτή που σε πιάνει κάτι μοναχικά μεσημέρια του καλοκαιριού. Ξεκινάει με την ανάμνηση μιας άγουρης καψούρας, συνεχίζει με τη ματαιότητα των πάντων και το παράλογο της ύπαρξης και καταλήγει στον εφιάλτη της ανυπαρξίας. Τότε έρχεται η από μηχανής μαλακία να λυτρώσει. Επειδή όμως ο δημόσιος αυνανισμός εμπίπτει στην προσβολή της γενετήσιας αξιοπρέπειας, γι' αυτό υπάρχει το αλκοόλ.

Απ' τις μεγάλες τζαμαρίες του μπαρ μπορούσες κανονικά να δεις το νησί απ' άκρη σ' άκρη. Η Μαλαστούπα ήταν χτισμένη στο ψηλότερο σημείο του νησιού, σε υψόμετρο είκοσι μέτρων. Με την ομίχλη εκείνης της νύχτας, ίσα που αχνοφαινόταν κάποια φώτα εδώ και εκεί.

Νάιτς ιν γουάιτ σάτιν τραγούδαγαν οι Μούντι Μπλουζ και στο βάθος του μαγαζιού ο Μπιλάρας, ο Μιχάλης και ο Γεράσιμος, πίνανε τις

μπύρες τους, καπνίζανε και αναπολούσαν τα χαμένα χρόνια. Ο Βασίλης που πάλευε χρόνια με την αποκατάσταση του βορείου τμήματος του τριχωτού της κεφαλής του, δεν μπόρεσε να μην ρωτήσει τώρα που αισθάνθηκε ξανά άνετα μαζί του πώς διάολο τα κατάφερε.

“Δοκίμασα και εγώ τα πάντα. Θυμάσαι, από τότε. Αμπούλες, βιταμίνες, λοσιόν, κρέμες, αβγά, καστορέλαια, λινέλαια, κανναβέλαια. Τίποτα. Μέχρι που στην τηλεόραση, είδα έναν μαλάκα να διαφημίζει κηραλοιφή για τη φαλάκρα. Μια συνταγή μοναχών της Αθωνικής Πολιτείας! Καραφλός ήταν και αυτός, αλλά με έπεισε. Τι είχα να χάσω. Την προμηθεύτηκα απευθείας απ’ τον γέροντα όταν ήμουν στο Άγιο Όρος. Σε ένα μήνα έβγαλα μαλλιά μαλάκες μου. Πώς να μην πιστέψεις μετά;”

“Αντε ρε μαλάκα!” είπε απογοητευμένος ο Βασίλης. “Νόμιζα πως μας μίλαγες στα σοβαρά.”

“Αν δε με πιστεύεις ρε Μπιλάρα, τράβα τα, πιάσε τα. Μου έχει μείνει και στο σπίτι κηραλοιφή να σου δώσω να βρεις την υγεία σου. Αλχημιστής ήταν ο γέροντας. Να βλέπατε το εργαστήριο του. Όλο με κάτι άπιαστο καταπιανόταν. Πιάσε, ντε! Πιάσε.”

Ο Βασίλης τα έπιασε, τα τράβηξε, τα χάιδεψε και δεν σταματούσε μέχρι που επενέβη ο Μιχάλης.

“Μας κοιτάνε μαλάκες.”

“Μα πιάσε και συ, ρε μαλάκα” του είπε ο Βασίλης.

Τα έπιασε. Άρχισε να τα ψειρίζει, να τα ξεψειρίζει, σαν να έψαχνε να βρει την απάτη. Μα απάτη δε βρήκε.

“Ωραία. Να τη βάλει και ο Μπιλ να μην μυρίζει το κεφάλι του σαν μουνί.”

“Δεν μυρίζει ρε μαλάκα.”

“Αμα βάζεις ένα λίτρο κολόνιες και αποσμητικά, προτιμότερη η μουνίλα.”

“Αν μου φυτρώσουν μαλλιά πάντως με αυτό το μαντζούνι, γονατιστός θα πάω στο Άγιο Όρος.”

“Τώρα που είσαι παντρεμένος, άσε το καλύτερα.” τον συμβούλεψε ο Γεράσιμος.

“Γιατί ρε; Μη μας τον μαγαρίσουν;” τον ρώτησε γελώντας ο Μιχάλης.

“Λίγη... ευλογία, την παίρνεις όπως και να ‘χει. Πάντως εγώ, τις πρώτες μέρες, τοίχο τοίχο πήγαινα. Όχι που δεν τα πέρασα καλά... αλλά την απλυσιά δεν την αντέχω, μαλάκες μου.”

“Και νομίζαμε πως είχες πάρει τον ίδιο δρόμο.” είπε ο Μιχάλης.

“Αμα σας πω τι πήρα εκεί πάνω... Στο Άγιο Όρος έμαθα ένα πράγμα. Πώς όταν βαφτίσεις το κρέας ψάρι, το τρως μια χαρά. Το ίδιο ισχύει και για τις πούτσες.”

Με γέλια, τσιγάρα και τη μπύρα να ρέει άφθονη, τους αφηγήθηκε πως υπό τον φόβο της αποκλήρωσης, πούλησε στον πατέρα του το ορθόδοξο παραμύθι και πως μόλις τον κληρονομήσει, θα την κάνει με ελαφρά από αυτή τη ζωή που υποτίθεται πως χτίζει. Τους εξιστόρησε τις ακόλαστες περιπέτειες του στο Άγιο Όρος, τους μίλησε για το αγιορείτικο χόρτο και το αθωνικό δίκαιο. Ύστερα τους είπε πως κατέληξε σε αυτόν τον τόπο.

“Τη νύφη τη βρήκα σε αυτήν την εφαρμογή γνωριμιών που έφτιαξαν μπτροπολίτες για να

βρίσκουν τα καλά ορθόδοξα χριστιανόπουλα τσίρι. Για να εγγραφείς χρειάζεται να συμπληρώσεις τα στοιχεία σου, την ενορία σου και μια βεβαίωση απ' τον πνευματικό σου σκαναρισμένη. Εννοείται πως δεν με αφήνει να της τον βάλω μέχρι να μας το επιτρέψει ο Ύψιστος. Όχι που καίγομαι ιδιαίτερα. Πάντως, γουστάρει να παρτάρει όσο και 'γω και η σούφρα μου, το ρουφάει το σεντόνι όταν μου τον παίρνει στο στόμα.”

“Και αν κάνετε κανένα παιδί, πώς διάολο θα την κάνεις μετά;” τον ρώτησε ο Μιχάλης την ώρα που ο Βασίλης νοσταλγούσε τις στιγμές που ήταν εκείνος ο αίτιος της πρωκτικής αναρρόφησης.

“Οψόμεθα. Τα δικά μου σας τα 'πα. Εσύ ρε Μιχάλη, με την αρτίστα τι παίζει; Την γκούγκλαρα και είδα πως κάνει πράματα. Την ξέρει κόσμος.”

“Μαλακίες, μωρέ. Ψαγμενιές, φεμινισμός και πούτσες μπλε. Ό,τι πουλάει. Και εγώ αν είχα μουνί, τα ίδια θα έκανα.”

“Κανένα παιδάκι, το σκέφτεστε;”

“Αυτά είναι για τον Μπιλάρα, που έχει γυναίκα νέα και καρπερή. Η δικιά μου, όχι για παιδί, για απόσυρση είναι και ας το παίζει εναλλακτική μπεμπέκα. Σαράντα τέσσερα είναι στα σαράντα πέντε.”

“Ρε Μιχάλη. Μια χαρά γκόμενα τη βρίσκω. Και μικροδείχνει.” είπε ο Γεράσιμος την ώρα που ο Βασίλης φόρτωνε με όσα άκουγε.

“Μετά τα σαράντα, ρε Μάκη, εμείς είμαστε στα καλύτερα μας. Οι γυναίκες απ' την άλλη, βγάζουν προβλήματα πολλά. Άμα έχει γράψει και πολλά χιλιόμετρα το ψωλοκοντέρ, δεν συμ-

φέρει να τις φτιάξεις. Την πετάς, παίρνεις καινούρια, ξενοιάζεις”

“Ρε μαλάκα Μιχάλη! Πώς μιλάς έτσι;” είπε θυμωμένος ο Βασίλης. “Η Μελίνα είναι πολύ ντάξει. Σε όλα της.”

“Την αλήθεια λέω, ρε μαλάκα. Συγγνώμη αν σου προσέβαλα την γκόμενα μου. Αν σου κάνει, να ανταλλάξουμε.”

“Μαλάκα, θα γαμηθούμε σήμερα!” Είπε υψώνοντας ο Βασίλης τη φωνή του.

Τους κοίταξε τότε όλο το μαγαζί. Οι φωνές του Βασίλη έπεσαν πάνω στην μικρή παύση ανάμεσα στο Χοτέλ Καλιφόρνια και το Λαβ Χερτς.

“Να κουλάρουμε λίγο;” είπε ο Γεράσιμος. “Είναι το μπάτσελορ μου, ρε μαλάκες! Λίγη θετική διάθεση δεν βλάπτει.”

“Ωραία! Ας πω τα θετικά της τότε. Κάνει καλό γαμήσι.” είπε ο Μιχάλης κοιτάζοντας τον Βασίλη εριστικά. “Όμως εσύ το ξέρεις καλά αυτό. Πες μας και εσύ για τη Λένα. Τα θετικά της. Μην χαλάσουμε το κλίμα.”

“Μαλάκα, το συνεχίζεις.” είπε ο Βασίλης κατακόκκινος από τα νεύρα του.

“Όταν σου έστειλα ρε Μπιλάρα τα βιντεάκια που της έκανα γεώτρηση κωλοτρυπίδας και μετά μου τον έπαιρνε στο καπάκι στο στόμα, δεν σε πιάνανε τα φεμινιστικά σου! Λάστιχο τον έκανες και με παρακαλούσες να στείλω κι άλλο! Εσύ όμως ποτέ δεν μου έστειλες τη δικιά σου. Έστω μια φωτογραφία. Κάτι. Αχάριστε.”

Ο Βασίλης κατάπιε τη γλώσσα του. Τη συζήτηση διέκοψε ευτυχώς η σερβιτόρα που τους έφερε μια γύρα σφηνάκια, κερασμένα απ’ το μα-

γαζί. Ευχαρίστησαν και τα κατέβασαν δίχως να καταλάβουν τι ήπιαν. Ήταν το ίδιο κορίτσι που δούλευε και στο μπιτς μπαρ. Την αναγνώρισαν απ' τις τρεις τζίβες. Κοίταξαν και οι τρεις διακριτικά το σκουλαρίκι στον αφαλό της, τη γυμνή της μέση και όταν γύρισε, χάζεψαν καθώς απομακρυνόταν το κόκκινο κορδόνι του εσωρούχου που είχε ξεπεταχτεί ελαφρώς απ' το βορειοδυτικό ημισφαίριο του σφιχτού της τζιν. Τα σάλια κυρίως του Βασίλη και του Μιχάλη άρχισαν κυριολεκτικά να στάζουν μέσα στα ποτήρια με τη μπύρα. Ο Γεράσιμος, μετά το σύντομο διάλειμμα για οφθαλμόλουτρο, άλλαξε θέμα επαναφέροντας τις γλώσσες τους εντός των σιαγώνων.

“Μια και το έφερε η κουβέντα, έχουμε ένα θέμα με τον αδερφό της Τάνιας που μου έχει σπάσει τ' αρχίδια.”

“Και θα σε ρώταγα ρε φίλε. Τι είναι αυτές οι μαλακίες που με ρώταγε στο τραπέζι; Και... τι εννοείς πως το έφερε η κουβέντα;”

“Τα βίντεο με τις γεωτρήσεις. Έκανα μαλακία μεγάλη. Θυμάσαι όταν είχα πάρει την πρώτη μου ψηφιακή στο Λονδίνο;”

“Ναι.” είπε ο Βασίλης κομπιάζοντας.

“Θυμάσαι κάτι μαλακίες δικές μας που είχαμε τραβήξει για πλάκα;”

“Ρε, δεν είχαμε πει να τα σβήσουμε και οι δύο;”

“Τι βιντεάκια ρε παιδιά; Πείτε μου και εμένα. Μόνο εγώ είμαι ο μαλάκας που μοιράζεται τα δικά του;”

“Αυτά δεν είναι να τα βλέπουν τρίτοι.” απάντησε ο Μάκης. “Και τα δικά σου δεν είναι για να τα βλέπουν τρίτοι αλλά...”

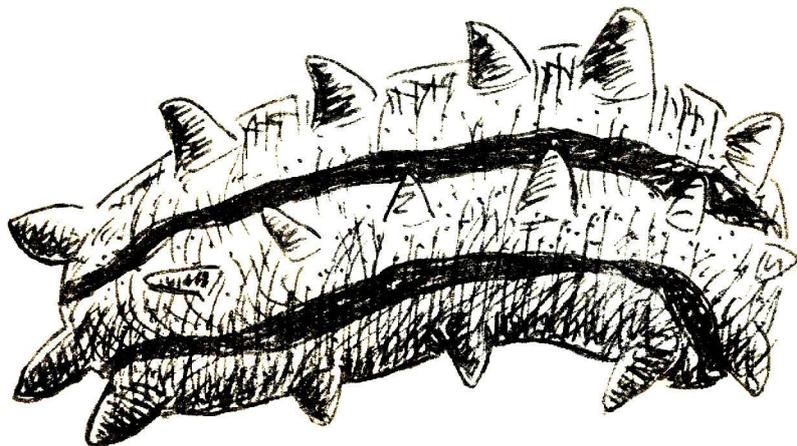
“Στο θέμα μας, Μάκη!” τον διέκοψε ο Βασίλης κατακόκκινος και ιδρωμένος από την αγωνία του. “Τα βιντεάκια. Τι έγινε με τα βιντεάκια;”

Χρειαζόμουνα φορμάτ στον υπολογιστή μου τις προάλλες γιατί τα είχε παίξει και δεν άνοιγε. Με έπρηξε η Τάνια πως ο μαλάκας ο αδερφός της ξέρει από τέτοια. Εντωμεταξύ, είχα ξεχάσει εντελώς τι είχε μέσα στον σκληρό. Έκατσε το μαλακισμένο και έψαξε όλα μου τα αρχεία και αντέγραψε στο κινητό του αυτά που είμαστε μαζί.”

“Είχες και με άλλους;” ρώτησε ο Βασίλης με μια πικρία;

“Έχει καμιά σημασία; Μπορεί και να είχα... Σημασία έχει που πήγε ο γαμημένος και τα έδειξε στον πατέρα του.”

“Ω να σου γαμήσω!” είπανε και οι δυο μαζί και παράγγειλαν μια γύρα σφηνάκια με ένα επιδέξιο νόημα στο μπαρ.

μπράιντ το μπι

Τα κορίτσια, πήγανε με μια άμαξα που κάλεσε η Τάνια, σε ένα φιλικό της σπίτι στο Ζουμπούλι. Ο αλογοτάρως, ήταν ένας αιωνόβιος μπάρμπας, ντυμένος στην πένα και την έπεφτε στη Μελίνα. Μέχρι και κάτι σαχλά ποιηματάκια σκάρωσε για τα μπούτια της. Αυτό της έφτιαξε λίγο τη διάθεση. Ήταν ένα ευχάριστο διάλειμμα από τις ατέλειωτες γαμοσυζητήσεις. Όλες αυτές οι τιποτένιες λεπτομέρειες του ματαιόδοξου αυτού μυστηρίου, είχαν φέρει τη Μελίνα στα όρια της. Το εργονομικό -αλλά και στρατηγικό συνάμα- στήσιμο των τραπεζιών, ώστε να μην υπάρξουν παρεξηγήσεις, οι οριγκάμι χαρτοπετσέτες, οι δέκα διαφορετικές γεύσεις κουφέτου στις μπομπονιέρες με τα λιλιπούτεια εικονίσματα του Άγιου Υάκινθου, η ευρηματική επιλογή των τραγουδιών που θα χορέψει η νύφη με το γαμπρό, η νύφη με τον πατέρα και ο μπατζανάκης με την πουτάνα τη μάνα που τον γέννησε!

Η Τάνια χτύπησε το κουδούνι. Οι δυο κολλητές της, άνοιξαν και χαιρετήθηκαν με κοριτσίστικες τσιρίδες. Ήταν δίδυμες. Ήταν και οι δύο ξανθές και κοντοκουρεμένες. Φόραγαν ριχτά μπλουζάκια με τους ώμους έξω και λευκά κολάν. Ξεχώριζες τη μία από ένα παλιό σπιάσιμο στη μύτη. Η Λένα σκεφτόταν πόσο τριτοδεύτερες ήταν αυτές οι δύο σε σχέση με την Τάνια, που

ήδη είχε συμπαθήσει. Η Μελίνα ήθελε να την κοπανήσει απ' το νησί κολυμπώντας εκείνη την ώρα ή έστω να σκάσει στην Πληβεία ένα λυτρωτικό τσουνάμι να τα ρημάξει όλα. Μετά τις συστάσεις και τις άβολα σφιχτές αγκαλιές του καλωσορίσματος, η Μελίνα έβγαλε τα τσιγάρα της και είπε:

“Με συγχωρείτε αλλά βγαίνω λίγο στη βεράντα να κάνω δυο τζούρες.”

“Κάπνισε μέσα. Έχει κουνούπια έξω. Και εμείς μέσα καπνίζουμε.”

Άκαρπο το σχέδιο διαφυγής. Τουλάχιστον σκέφτηκε πως θα μπορούσε να βγαίνει, δήθεν για να μιλάει στο τηλέφωνο. Δεν ήταν όμως και άσχημα μέσα. Κάτσανε στο σαλόνι. Η Λένα με τη Μελίνα μαζί σε έναν καναπέ και οι τρεις τους στον άλλο τον τριθέσιο με την Τάνια στη μέση. Στο τραπεζάκι του σαλονιού βρίσκονταν μπουκάλια με βότκα, ουίσκι και ρούμι, μεζεδάκια και μια μαύρη δερματόδετη Καινή Διαθήκη. Ένα ηχείο, έπαιζε παλιά ποπ και ντίσκο που ακουγόταν ευχάριστη στα αυτιά όλων τους. Η μια απ' τις δύο αδερφές ήταν κομμώτρια και η συζήτηση ξεκίνησε με τις τελευταίες πινελιές πάνω στο αυριανό χτένισμα-υπερπαραγωγή της νύφης. Η Μελίνα προσεύχονταν από μέσα της να γίνει σεισμός δέκα ρίχτερ, να ανοίξει η Γη, να πέσει ένας μετεωρίτης έστω. Τίποτα. Τουλάχιστον υπήρχε αρκετό αλκοόλ. Μετά το τρίτο ποτήρι, μπορούσε πάντα να συμμετέχει και στις πιο ό,τι να 'ναι συζητήσεις. Και αυτό έκανε.

Πίσω στο μέγαρο, οι συμπέθεροι είχαν πέσει για ύπνο από νωρίς. Ο Υάκινθος Εδουάρδος το ίδιο. Ήταν τόσο σκνίπα που αποκοιμήθηκε στο

χαλάκι της τουαλέτας στο δωμάτιο του, βουτηγμένος στα κάτουρα και τον εμετό του. Το κινητό του που ήταν ακόμα στην παλάμη του, είχε κολλήσει ό,τι ιό μπορούσε να κολλήσει, καθώς ο αντίχειρας του, πατούσε ασυναίσθητα πάνω στις αλλόκοτες διαφημίσεις κάποιας ιστοσελίδας ενηλίκων για τους λάτρεις της αιμομιξίας.

Το έδαφος ήταν ελεύθερο για τον Υάκινθο Μοχάντα που τρύπωσε στο δωμάτιο της Μελίνας και άρπαξε ένα βρακί της από τη σακούλα με τα άπλυτα. Ύστερα επισκέφθηκε την κάβα. Γέμισε ένα άδειο πλαστικό μπουκαλάκι με το καλό Ιρλανδέζικο ουίσκι, το καπάκωσε με ένα πλαστικό ποτήρι και βγήκε στον κήπο. Ξάπλωσε μες τα σκοτάδια σε μια σεζλόνγκ που έσυρε μπροστά στη λίμνη. Η πυκνή ομίχλη που είχε σκεπάσει τα πάντα τον έκανε να νιώθει τόση ασφάλεια, που γδύθηκε εντελώς. Αν ξύπναγε ή αν επέστρεφε κάποιος, θα τον άκουγε έγκαιρα μέσα σε τόση ησυχία και θα εξαφανιζόταν χωρίς να τον πάρει κανείς χαμπάρι. Γέμισε το ποτήρι του, το έφερε στα χείλη και κατέβασε μισή γουλιά. Δεν του άρεσε το αλκοόλ αλλά δεν είχε καμία σημασία. Κράταγε τα δύο εσώρουχα σφιχτά στο χέρι του.

Η μελαχρινή μιλφάρα του έπαιρνε στο στόμα τη μία ψωλή και η ξανθιά την άλλη, σε έναν πριβέ διαγωνισμό πεοθηλασμού. Οι γλώσσες τους πάλευαν με το δικέφαλο ινδικό του τέρας. Ένας παφλασμός στα ήρεμα νερά της λίμνης, διέκοψε βίαια τη φαντασίωση του και πετάχτηκε όρθιος. Τα δυο εσώρουχα ήταν περασμένα κολάρο στις πούτσες του που ατένιζαν σηκωμένες την έναστρο νύχτα. Έκανε δυο βήματα προς τα νερά και προσπάθησε να αφουγκραστεί το οτιδήποτε

μέσα στη σιωπή. Τίποτα. Κανένα χέλι, σκέφτηκε, θα ήτανε.

Όρθιος καθώς ήταν, μπροστά στη λίμνη, έκλεισε τα μάτια και άκουσε τα βογγητά της Λένας. Τα δάχτυλα του μπαινόβγαιναν σ' αυτό το κωλαράκι που ποθούσε τα καυλιά του όσο τίποτα. Θα της τα έχωνε και τα δύο, βαθιά μέσα στην ίδια στενή τρύπα, να τη σκίσει. Ένωσε τα υγρά πλοκάμια της να του χαϊδεύουν το αρρενωπό του κορμί και... Πλοκάμια; Άνοιξε με τρόμο τα μάτια του. Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που αντίκριζε. Ένας πελώριος θαλάσσιος φαλλός, με μακριά πλοκάμια να κυματίζουν απειλητικά μπροστά του. Τα πλοκάμια, ολοένα μακραινάν και τεντώνονταν γύρω του, τυλίγοντας τον ασφυκτικά σαν κοκορέτσι. Ένωθε τα κόκαλα του να συνθλίβονται. Τα άκουγε να σπάνε, να θρυμματίζονται. Δεν μπορούσε να βγει μισό φωνήεν απ' το στόμα του. Μόνο πνιχτά σύμφωνα απελπισμένου πόνου. Ανάμεσα στα πλοκάμια, μπόρεσε να δει μια μικρή οπή που παλλόταν και εκτόξευε ένα καυτό λευκό υγρό στο πρόσωπο του, στα μάτια του. Σκοτάδι μαύρο. Ευχαριστούσε βουβά τον Κρίσνα για αυτό. Οι κόγχες του φλέγονταν. Ο πόνος και ο τρόμος του Υάκινθου Μοχάντα είχαν αγγίξει απύθμενα βάθη. Η ζοφερή οπή του τερατώδους πλάσματος άρχισε να διαστέλλεται. Μεταμορφώθηκε σε μια τεράστια τρύπα γεμάτη σουβλερά δόντια ολόγυρα και μακριά, τραχιά γλωσσίδα. Η ανάσα του έζεχνε τη μπόχα ανδρικού μορίου που είχε μείνει άπλυτο για αιώνες. Ύστερα ξετύλιξε το τσακισμένο κουφάρι και το κατασπάραξε στη στιγμή. Ο θηριώδης πουτσόγυαλος, επέστρεψε στα βρώμικα

νερά της λίμνης, δίχως να αφήσει κανένα ίχνος ζωής ή θανάτου πίσω του. Γαλήνη.

Η Μελίνα βγήκε έξω να πάρει τηλέφωνο τον Μιχάλη. Ξεκλείδωσε το κινητό της, σκρόλαρε μέχρι το όνομα του και άλλαξε γνώμη. Τσέκαρε τις ειδοποιήσεις της. Τίποτα σημαντικό. Ζαλιζόταν, ευχάριστα ακόμα. Συνειδητοποίησε πως δεν έβλεπε ούτε στα δέκα μέτρα λόγω της ομίχλης. Ακούμπησε με τον ώμο στην κολώνα της βεράντας και χάζευε προς το δρόμο που πέραγα κάπου κάπου κανένα μηχανάκι. Άκουγε τις εξατμίσεις και έβλεπε το θαμπό φως αλλά δεν ξεχώριζε μορφές. Αναρωτήθηκε αν ο μπάρμπα με την άμαξα θα κοιμόταν και αν υπάρχει κάποιος άλλος αμαξάς να διανυκτερεύει για να τις γυρίσει πίσω.

Έκατσε στο σκαλί της βεράντας, έβγαλε απ' το τσαντάκι της ένα όμορφο, μυρωδάτο δίφυλλο που είχε στρίψει πριν στο δωμάτιο, να το πιει με την ησυχία της. Εκεί που το έσκασε, η πόρτα πίσω της άνοιξε. Ρούφηξε και κατέβασε τον καπνό, με τα μάτια κλειστά. Ένιωσε για μια στιγμή να μην δίνει δεκάρα για τίποτα, να μην τη νοιάζει η μουσική και τα τσιριχτά γέλια που ξεχύνονταν απ' την πόρτα μέχρι να κλείσει. Η Λένα ήρθε, κάθισε δίπλα της, την αγκάλιασε και ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο της Μελίνας, σαν να ήταν η μαμά της. Είχε πιει τον κόλο της. Σπάνιο πράγμα για τη μικρή αλλά και η ίδια ζοριζόταν κάπως με τις Πληβειώτισσες μέσα, όμως οι μαργαρίτες που έφτιαχναν οι δίδυμες βοήθησαν κάπως να αντέξει. Η Μελίνα την χάραιψε στοργικά στα ξανθά μαλλιά της και η Λένα που δεν φοβήθηκε μήπως της τα κασιιάσει, της είπε:

“Είσαι η μόνη πραγματική φίλη που έχω.”

“Κι εσύ, μικρό μου.”

Δεν το πίστευε η Μελίνα αλλά αυτό της ήρθε και αυτό είπε. Η ίδια είχε φίλες. Καλές φίλες. Αν και δεν τις έβλεπε πια τόσο συχνά. Αλλά αυτό δεν είχε σημασία. Τις ένιωθε δίπλα της, μέσα της. Αναρωτήθηκε όμως για τη Λένα. Την είχε αγαπήσει και τη νοιαζόταν, αλλά δεν πίστευε ότι ήταν τόσο κοντά οι δυο τους όσο ήταν με τα “τα κορίτσια της”. Κάτι πλάσματα από τον ίδιο πλανήτη με εκείνη, που έβγαιναν μαζί και μοιράζονταν όλες αυτές τις περίεργες δραστηριότητες, τους ενεργειακούς χορούς, την ιππασία άνευ αλόγου, την ομαδική θεραπεία δυσκοιλιότητας μέσω της εξισορρόπησης του πρωκτικού τσάκρα.

Συνέχισε να την αγκαλιάζει μέχρι που η Μελίνα ένιωσε λιγάκι άβολα. Ήθελε το χώρο της. Η μικρή το κατάλαβε. Το τσιγάρο της είχε σβήσει. Το άναψε ξανά υπό το βλέμμα της Λένας.

“Θέλω κι εγώ απ’ αυτό!”

“Αφού σιχαίνεσαι το κάπνισμα.”

“Και το ποτό σιχαίνομαι αλλά να που ήπια.”
είπε με ένα πλατύ παιδικό χαμόγελο. “Σε παρακαλωώ! Μόνο μια τζούρα.”

“Εντάξει, μικρό μου.”

Η Λένα ρούφηξε τον καπνό, χωρίς να τον κατεβάσει κοιτώντας τη Μελίνα στα μάτια και προσπαθώντας να συγκρατήσει τον βήχα της.

“Ελα, βγάλ’ τον έξω.”

Η Λένα κοίταξε ψηλά και φύσηξε τον καπνό στον έναστρο ουρανό. Η Μελίνα της έδωσε ένα φιλάκι στο μέτωπο, τράβηξε μια τζούρα και της είπε:

“Καλό παιδάκι! Πες μου ότι δεν την παλεύεις ούτε εσύ με αυτές τις χωριάτες εκεί μέσα.”

“Δεν την παλεύω γενικότερα.” είπε και έβαλε τα κλάματα. Η Μελίνα την χάρδεψε στην πλάτη. “Μια τζουρίτσα ακόμα;” την παρακάλεσε σκουπίζοντας τα μάτια της.

Τράβηξε μια γενναία τζούρα και της το έδωσε. Η Λένα ρούφηξε τον καπνό και αυτή τη φορά τον κατέβασε. Άρχισε να βήχει.

“Βήξε.” της είπε “Θα σου φέρω νερό.”

Πήγε να σηκωθεί αλλά η Λένα την κράτησε απ’ το μπράτσο.

“Μείνε μαζί μου. Νιώθω ασφάλεια όταν είσαι δίπλα μου.”

“Ω, μικρό μου!”

Η Μελίνα πήγε να την αγκαλιάσει. Η Λένα τραβήχτηκε. Έγειρε το κεφάλι της στο πλάι και έκανε εμετό στη βεράντα. Η Μελίνα πήρε μια μπλούζα από την απλώστρα που ήταν παραδίπλα και της σκούπισε το πρόσωπο.

“Ευχαριστώ.” είπε, και δάκρυα έτρεξαν πάλι στα μάγουλα της μαζί με μάσκαρα.

“Ξέρω πως προσπαθείτε με τον Βασίλη να... Έχεις κάνει τεστ; Μήπως δεν πρέπει να πίνεις;”

“Ευχαριστώ. Αρνητικό. Δεν προσπαθούμε και ιδιαίτερα, μη νομίζεις. Ο Μπιλ είναι αλλού. Τη μία είναι αγχωμένος με τη δουλειά του, την άλλη μου λέει έχει τα δικά του... Δεν ξέρω. Δεν...”

Έκανε εμετό ξανά.

“Βγάλε τα από μέσα σου, κοριτσάκι μου.” της είπε και της έφερε ένα φόρεμα από το άπλωμα να σκουπιστεί. “Νομίζω πως είναι ώρα να πάμε για νάνι.”

“Ναι. Δεν θέλω να μπω ξανά μέσα. Δεν θέλω να με δουν έτσι.”

Η Μελίνα μπήκε μέσα. Οι δίδυμες χόρευαν ξυπόλπτες πάνω στο τραπέζι και η Τάνια, σκυμμένη πάνω στην Καινή Διαθήκη, σνίφαρε με ένα ασημένιο καλαμάκι κάτι γραμμές. Μόλις την είδε, τη ρώτησε αν θέλει καμιά γραμμή. Απορώντας με τον εαυτό της, αρνήθηκε ευγενικά το κέρασμα, της εξήγησε την κατάσταση της μικρής και της ζήτησε το τηλέφωνο του αμαξιά. Τον κάλεσε η Τάνια και της έδωσε τα κλειδιά της. Εκείνη θα περνούσε εκεί το βράδυ και θα επέστρεφε το πρωί. Βγαίνοντας, είδε τη Λένα που μόλις είχε σκουπίσει το πάτωμα με ένα ακόμα φόρεμα και πήγε να το κρεμάσει πίσω στην απλώστρα μαζί με τα ενδύματα που είχε χρησιμοποιήσει προηγουμένως.

“Καλύτερε να τα πετάξουμε μικρή. Έχει κάδο απέναντι. Ελπίζω να μην θέλανε να φορέσουν αύριο κάτι από αυτά.”

Ο μπάρμπατς έφτασε εντός ολίγων λεπτών. Αν και ήταν τρεις η ώρα, αυτός ήταν φρεσκότατος και ατσαλάκωτος. Κατέβηκε να βοηθήσει τη Λένα να ανέβει στην άμαξα παρόλο που η Μελίνα του εξήγησε πως μπορούσε και μόνη της να την ανεβάσει. Εκείνος επέμενε και τα χέρια του γράπωσαν τον κώλο και τα μπούτια της μικρής. Η Μελίνα δεν το είδε. Η Λένα το ένιωσε αλλά δεν είπε κάτι. Θεώρησε πως δεν υπήρχε λόγος να το κάνει θέμα γιατί το μόνο που ήθελε ήταν να πάει στο δωμάτιο της. Καθώς έφευγαν, δυο μηχανάκια σταμάτησαν μπροστά από το σπίτι. Ίσα που είδαν τέσσερις νεαρούς κάγκουρες να

κατεβαίνουν προτού εκείνες εξαφανιστούν στην πυκνή ομίχλη.

“Το γλεντάτε;” ρώτησε ο γέρος και απάντησε μόνος του. “Και καλά κάνετε. Να το γλεντάτε όσο μπορείτε. Και εγώ στις μέρες μου, του έδινα και καταλάβαινε. Εμένα με ξέρουνε στα πέρατα του κόσμου. Ήμουν το μεγαλύτερο καμάκι της γενιάς μου. Ο Βίδρας. Έτσι με φωνάζανε. Να με βλέπατε πώς χόρευα στα κέντρα, με μια καρέκλα στα δόντια και πάνω στην καρέκλα να κάθεται η Εγγλέζα! Γι’ αυτό δεν μου ‘χει μείνει δόντι.”

Ο Βίδρας δεν σταμάτησε να μιλάει, να επαινεί και να καμαρώνει τον νεότερο εαυτό του, μέχρι που φτάσανε. Η Λένα κατέβηκε βιαστικά μόνη της πριν προλάβει να σηκωθεί ο βρωμόγερος. Αυτός όμως κατέβηκε όπως και να ‘χει. Η Μελίνα του έδωσε ένα εικοσάρικο που ήταν η νυχτερινή του ταρίφα για κάθε δρομολόγιο. Έβγαλε τα κλειδιά απ’ το τσαντάκι της και πήγε να ξεκλειδώσει. Ο μπάρμπας τις ακολούθησε και έπιασε τη Λένα από τη μέση χαμηλά.

“Να σε βοηθήσω να την πάμε στο κρεβάτι της.”

“Φτάνει!” του είπε η Μελίνα. “Μην την αγγίζεις. Μπορώ και μόνη μου να την πάω πάνω.”

Ο μπάρμπας επέμενε. Η Λένα προσπαθούσε να τραβηχτεί. Τα χέρια του χώθηκαν ανάμεσα στα μπούτια της. Η Μελίνα πέρασε τα κλειδιά στη δεξιά γροθιά της και του χίμηξε. Η πρώτη τον πήρε στο φρεσκοξυρισμένο του μάγουλο και του το έσκισε. Τη δεύτερη την απέφυγε πισωπατώντας. Έχασε την ισορροπία του και έπεσε κάτω με τον κώλο ανακόπτοντας ελαφρά την πτώση με τα χέρια.

“Παλιοπουτάνες!” γρύλισε. “Τώρα θα δείτε, ξεκωλιάρες Αθηναίες!”

Σηκώθηκε με τα χίλια ζόρια. Το βλέμμα του είχε ένα απόκοσμο μίσος για τη Μελίνα.

“Θα σου κάνω τον κώλο φινιστρίνι πατσαβούρα! Θα σε κάνω να χέζεσαι πάνω σου!”

Της όρμησε με τις τρεμάμενες γροθιές του υψωμένες σαν πυγμαχός με Πάρκινσον. Η Λένα ενστικτωδώς, του κλώτσησε πισώπλατα και με δύναμη τη φτέρνα. Τα πόδια του μπουρδουκλώθηκαν και έπεσε σαν σακί καταγής. Οι κοπέλες κλειδώσανε πίσω τους το πορτόνι και τρέξαν στο σπίτι. Ανέβηκαν τις σκάλες βιαστικά αλλά στις μύτες των υποδημάτων τους. Μπήκαν μαζί στο δωμάτιο της Λένας όπου έτρεξε στο μπάνιο για να κάνει ξανά εμετό. Η Μελίνα πήγε από πάνω της καθώς στεκόταν γονατιστή μπροστά στη λεκάνη και της χάιδευε τα μαλλιά.

“Να κάνεις ένα μπανάκι και να ξαπλώσεις;”

“Μείνε μαζί μου. Φοβάμαι. Δεν ξέρω τι θα ‘κανα χωρίς εσένα σήμερα.”

“Τελείωσε τώρα. Θα πάμε το πρωί στην αστυνομία να τον καταγγείλουμε.”

“Κι αν τον σκότωσα;”

“Μη φοβάσαι, μικρό μου. Τέτοια ώρα θα έχει φτάσει στο σπίτι του και θα παίζει την πούτσα του.” Η Λένα έσκασε στα γέλια. “Θες μήπως να πάω να βοηθήσω τον καυμένο τον βρωμόπαππου;” συνέχισε η Μελίνα.

“Όχι. Όχι. Μείνε μαζί μου, σε παρακαλώ.” είπε κοιτώντας τη με τα τόσο αθώα γαλανά της μάτια.

“Εντάξει, θα μείνω. Θα έρθουν και τα αγόρια. Αν είναι ακόμα πεσμένος απ’ έξω, θα το μάθουμε σύντομα.”

Η Λένα χαμογέλασε ικανοποιημένη με το πιγούνι της να στάζει εμετό και σάλια. Έβγαλε το φόρεμα της, κατέβασε το εσώρουχο της, μπήκε στη μπανιέρα, κάθισε και άνοιξε το ντους. Η Μελίνα τράβηξε καζανάκι, έκλεισε το καπάκι της λεκάνης και έκατσε. Ήθελε τόσο πολύ να πάει στο δωμάτιο της, να κάνει καμιά τζούρα και να ξεραθεί. Αλλά δεν της πήγαινε η καρδιά να την αφήσει μόνη.

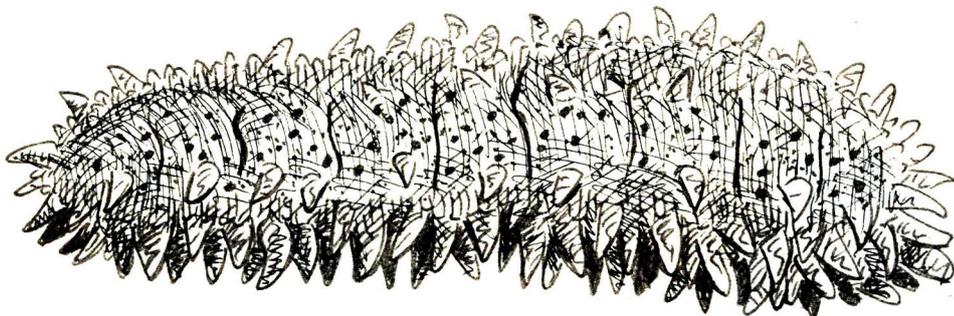
“Κατουράω.” είπε η Λένα, με το γεμάτο αθωότητα χαμόγελο της.

“Κατούρα, αγάπη μου.”

Η Μελίνα σηκώθηκε, της χάιδεψε με τα ακροδάχτυλα τη μύτη και πήγε και ξάπλωσε στο κρεβάτι όπου ξεράθηκε στη στιγμή.

Ο γέρος εντωμεταξύ δεν κατάφερε να σηκωθεί. Ήταν σίγουρος πως κάτι είχε σπάσει από το πέσιμο. Το άλογο τρόμαξε και έφυγε την ώρα που τις μάζευε το αφεντικό του. Το φώναξε, αλλά μάταια. Έχωσε το χέρι του στην τσέπη και έβγαλε το κινητό του. Σκέφτηκε να πάρει κάποιον συνάδελφο να του πει πως έπεσε, να ‘ρθει να τον βοηθήσει αλλά πρώτα έπρεπε να συρθεί μακριά από εκεί. Σκεφτόταν πώς θα τα μπαλώσει την επόμενη μέρα μετά απ’ ό,τι έγινε. Τα έβαλε με τον εαυτό του, που δεν μπορούσε να συγκρατήσει τις ορμές του. Μουρμούριζε: “Δεν ήταν απλές τουρίστριες, ως συνήθως. Ήταν φιλοξενούμενες του τραγογάμη. Θα με μπλέξουν οι σκρόφες. Θα με μπλέξουν άσχημα.”

Άρχισε να σέρνεται στο δρόμο προς τη μεριά της λίμνης. “Μεθυσμένες ήταν οι βρωμάρες. Τα έτσουξαν για τα καλά και μετά τα έβαλαν με έναν αδύναμο, μεροκαματιάρη ηλικιωμένο που κρατάει ζωντανές τις παραδόσεις του νησιού. Με έναν καλό δικηγόρο, θα τους γαμήσω τα ράμματα.” Ο γοφός του τον πέθαινε. Κατάφερε να συρθεί καμιά εικοσαριά μέτρα. Δεν μπορούσε να πάρει ανάσα. Φοβήθηκε για την καρδιά του και σταμάτησε. Άνοιξε το τηλέφωνο του να πάρει την αστυνομία. Κάτι άγγιξε το χέρι του. Κάτι υγρό και απδιαστικό. Γούρλωσε τα μάτια του μόλις είδε το τερατώδες εχινόδερμο με τα πλοκάμια στο κεφάλι να τον πλησιάζει σερνάμενο στα αιχμηρά του ποδαράκια. Κύλησε απότομα στο πλάι. Την κραυγή πόνου που έβγαλε, την έπνιξε αμέσως ένα πλοκάμι που πετάχτηκε στα δύο μέτρα και χώθηκε στο στόμα του φράζοντας το λαιμό του. Δεν μπορούσε να μιλήσει. Πνιγόταν. Το δάγκωσε με τη μασέλα του. Το τέρας έβγαλε ένα βρυχηθμό και όλα τα πλοκάμια του κεφαλιού του άρχισαν να μακραίνουν και να λικνίζονται αρρωστημένα μπροστά στα μάτια του γέρου, σαν να χορεύουν έναν μακάβριο ρυθμό. Δύο απ’ αυτά, τα έμπηξε βαθιά στις κόγχες των ματιών του γέρου και έτσι, ξέπνοο, τον έσυρε μέσα στη λίμνη για να μοιραστεί τη γέρινη σάρκα με τους υπόλοιπους της ράτσας του.

μεταμέθη

Τα αγόρια, μετά από άφθονη μπύρα και σφηνάκια, κουμπώσανε και κάτι χάπια που τους κέρασε ο μέλλοντας γαμπρός. Μετά την απογείωση, άρχισαν να παίζουν “θάρρος ή αλήθεια”. Ο Μιχάλης χόρεψε τσιφτετελοζεϊμπέκικο υπό τους ήχους του Νταστ Ιν Δε Γουίντ. Ο Μπιλάρας την έπεσε στον μπάρμαν και εκείνος, σαν γνήσιο πληβειώτικο αρσενικό, τον έπιασε απ’ τον γιακά και του κοπάνισε δυο ξανάστροφες, στολίζοντας παράλληλα τη μανούλα του με δυο τρία κοσμητικά επίθετα. Οι άλλοι είχαν λυθεί στα γέλια. Ο Γεράσιμος διάλεξε “αλήθεια” και απάντησε στο Βασίλη πως είναι ακόμα ερωτευμένος μαζί του. Φιλήθηκαν. Όλο το μαγαζί τους κοίταζε. Μετά το κατούρημα του Μιχάλη πάνω στο ποδοσφαιράκι, την κοπάνησαν μες την ομίχλη με τα μηχανάκια χωρίς να πληρώσουν. Τους κυνήγησαν απ’ το μαγαζί με τα πόδια όντας σίγουροι πως δεν θα φτάσουν μακριά. Και πράγματι. Μετά την άδοξη πτώση του Μάκη στην πρώτη στροφή - δεν είχε σηκώσει το ποδαράκι- η καταδίωξη έλαβε τέλος. Ο Βασίλης και ο Μιχάλης γύρισαν να τον μαζέψουν, φάγανε μερικές ψιλές, πλήρωσαν το λογαριασμό και επέστρεψαν τρικάβαλο λίγο πριν ξημερώσει στο μέγαρο, με μερικούς μώλωπες, σκισμένα ρούχα και λίγες γρατσουνιές.

Φτάνοντας, τους αντίκρισε σοκαρισμένη η Μαρέβα που ετοίμαζε το κιόσκι για το πρωινό.

“Να ρωτήσω;” είπε η Μαρέβα.

“Δεν θες να ξέρεις.” της είπε ο Γεράσιμος υποβασταζόμενος.

Μπήκαν μέσα τρεκλίζοντας άσχημα. Η Μαρέβα, από τη μυρωδιά, ήταν σίγουρη πως ο γαμπρός είχε χεστεί. Η Μάγια τους πρόλαβε στη σκάλα και τους ρώτησε αν είχαν δει τον γιο της. Είχε ανησυχήσει που δεν είχε ξυπνήσει για το πρωινό πότισμα του κήπου και όταν δεν τον βρήκε στο δωμάτιο του, ανησύχησε ακόμα περισσότερο. Της απάντησαν αρνητικά και συνέχισαν να ανεβαίνουν τα σκαλοπάτια με τα τέσσερα.

Ο Γεράσιμος δεν επικοινωνούσε ιδιαίτερα και οι άλλοι δύο, άνοιξαν στην τύχη μια πόρτα, βρήκαν ένα άδειο κρεβάτι και τον ξαπλώσανε μπρούμυτα. Ο Μιχάλης μπήκε στο δωμάτιο του, ξάπλωσε στο άδειο κρεβάτι και ξέρασε πάνω στον Μορφέα που ερχόταν με ανοικτές αγκάλες προς το μέρος του. Ο Βασίλης μπήκε στο δικό του χωρίς να βλέπει μπροστά του. Μονάχα όταν πέταξε όλα τα ρούχα του στο πάτωμα και πήγε να ξαπλώσει, πρόσεξε με το ελάχιστο φως που έμπαινε απ’ τις χοντρές κουρτίνες, τη δεύτερη παρουσία στο κρεβάτι του. Η Λένα ήταν κουλουριασμένη με το σεντόνι και ροχάλιζε ελαφρά. Η Μελίνα ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα στη δικιά του πλευρά, προς το παράθυρο. Στάθηκε εκεί όρθιος να παρατηρεί το πληθωρικό κορμί της που το κάλυπτε το ολόσωμο δίχτυ, με τις αραιές τρύπες και τον ανοιχτό καβάλο. Η φούστα της ήταν σηκωμένη ψηλά, αφήνοντας έκθετα τα καυτά κωλομάγουλα με το λεπτό μαύρο ύφασμα

που τα χώριζε. Κοίταξε το πέος του που άρχισε ξεπροβάλλει κάτω απ' την κοιλιά του και να σχηματίζει μια οξεία γωνία πενήντα μοιρών. Το κράτησε στο χέρι του σφιχτά. Κοίταξε ξανά την κωλάρα της Μελίνας. Μόνο που τώρα τον κοίταζε και αυτή. Είχε ξυπνήσει και γύρισε ελαφρώς το κεφάλι της. Ο Βασίλης ήθελε να ανοίξει η Γη να τον καταπιεί. Άρχισε να κάνει κάτι τρεμάμενα νοήματα με τα χέρια του. Η Μελίνα σηκώθηκε απότομα και έφτιαξε τη φούστα της. Τον κοίταζε από πάνω μέχρι κάτω. Ο Βασίλης κάλυψε τα απόκρυφα του με τα χέρια του.

“Τι κάνεις εκεί;” του ψιθύρισε.

“Εγώ... Σε παρακαλώ. Δεν... Θα ξυπνήσει η Λένα. Απλά... μπήκα μόλις και δεν σε είχα δει και...”

“Τι να σου πω;” του είπε με απαξίωση και πέρασε από δίπλα του να φύγει.

“Σε παρακαλώ, μην το πεις.”

“Τι να μην πω; Πως τον έχεις μικρό; Δεν το ξέρουν νομίζεις;” του είπε χαιρέκακα.

Ο Βασίλης κοίταξε τους δώδεκα πόντους του πληγωμένος καθώς η Μελίνα άνοιξε την πόρτα και έβγαινε έξω. Η Μάγια περνούσε εκείνη την ώρα από το διάδρομο και το βλέμμα της έπεσε στον γυμνό παχουλό καλεσμένο που κοιτούσε το πουλί του. Σάστισε. Η Μελίνα την καλημέρισε δίχως να κλείσει πίσω της την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο της.

“Μέτριο είναι.” ψέλλισε ο Βασίλης με παράπονο.

“Μικρό.” είπε η Μάγια κλείνοντας την πόρτα.

Η οικονόμος σκέφτηκε πως το σπίτι είχε μετατραπεί σε απόλυτο μπουρδέλο και συνέχισε να ψάχνει τον μονάκριβο της. Ο Βασίλης ξάπλωσε στο κρεβάτι και χώθηκε και αυτός κάτω απ' το σεντόνι. Η Λένα κοιμόταν ολόγυμνη και αυτό τον άναψε ακόμα περισσότερο. Άρχισε να φαντάζεται ψαλίδια και άλλες λεσβιακές ακολασίες και ας ήταν σίγουρος πως δεν είχε παίξει κάτι. Έσυρε το χέρι του ανάμεσα στα σκέλια της. Η Λένα ξαφνιασμένη ευχάριστα, νομίζοντας πως ήταν η Μελίνα και άνοιξε τα πόδια της αναστενάζοντας. Ξενέρωσε σαν κατάλαβε πως ήταν ο άντρας της που σκαρφάλωσε μόλις από πάνω της και έμπαινε μέσα της. Έκλεισε τα μάτια της και άφησε το μυαλό της να ταξιδέψει στο διπλανό δωμάτιο. Το ίδιο και ο Βασίλης. Δεν κράτησε πολύ αλλά το είχαν ανάγκη και οι δύο και το ευχαριστήθηκαν εξίσου.

Ο Γεράσιμος ξύπνησε νωρίς το μεσημέρι στο κρεβάτι του Υάκινθου Εδουάρδου. Όλο το σώμα του πονούσε. Το κεφάλι του ήταν κώλος. Τρομοκρατήθηκε όταν διαπίστωσε πως ήταν γυμνός απ' τη μέση και κάτω. Δεν μπορούσε να θυμηθεί πως βρέθηκε σε αυτήν την κατάσταση. Το τελευταίο σκηνικό που θυμόταν ήταν το τρικάβαλο, τον αέρα να του χτυπάει το πρόσωπο και να μην βλέπει στα δυο μέτρα. Η πόρτα της τουαλέτας άνοιξε και βγήκε ο κουνιάδος του φρεσκοπλυμένος με την πετσέτα τυλιγμένη γύρω από τη μέση του. Ο Γεράσιμος σηκώθηκε απότομα. Ζαλίστηκε. Παραλίγο να πέσει. Τον άρπαξε από το λαμό και τον κόλλησε στον τοίχο.

“Τι σκατά μου έκανες;”

“Εσύ τι σκατά έκανες στο κρεβάτι μου;” Είπε με τη φωνή να βγαίνει μετά βίας απ’ το λαιμό του.

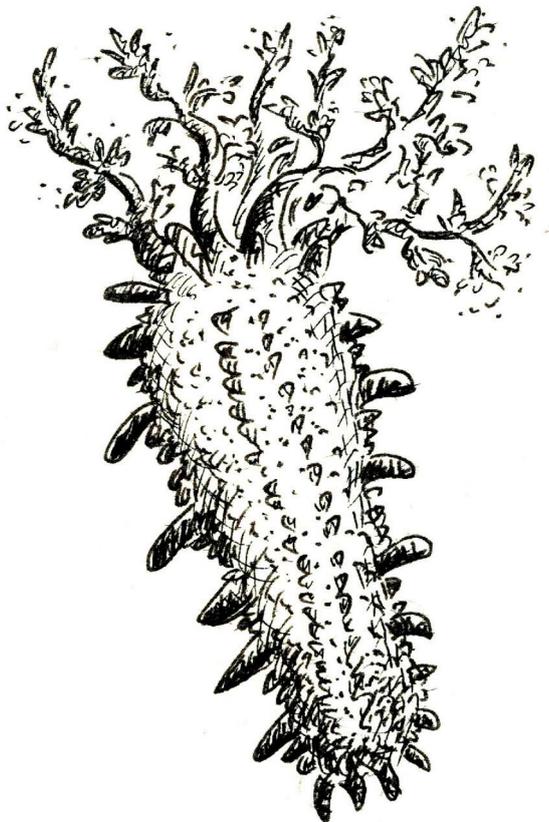
Ο Γεράσιμος χαλάρωσε τη λαβή του.

“Με είχε πάρει ο ύπνος στο μπάνιο. Σε κάποια φάση μπήκες μέσα γυμνός με τα μάτια κλειστά παραμιλώντας. Σύρθηκα στην άκρη για να μην με πατήσεις, κατούρησες τη μπανιέρα μου και βγήκες.”

Η πετσέτα του Υάκινθου Εδουάρδου είχε πέσει και το πέος του ακούμπαγε σε αυτό του Γεράσιμου που μόλις το κατάλαβε, τον άφησε και οπισθοχώρησε.

“Τι είναι, γαμπρέ; Θες να παίξουμε ξιφομαχία τη μέρα του γάμου σου;”

“Άντε και γαμήσου, Εδουάρδε! Άντε και γαμήσου!”

βίον ξιπασμένον

Το εκκλησάκι του Αγίου Νικόλα στο Μουτσοδένδρι ήταν στολισμένο με εκατοντάδες λευκά τριαντάφυλλα. Η ατμόσφαιρα ήταν καθαρή και η θάλασσα λάδι. Ο Γεράσιμος, περίμενε τη νύφη κρατώντας μια ολόλευκη ανθοδέσμη και παλεύοντας να κρατήσει την ισορροπία του. Η έντονη ευωδία των λουλουδιών τον ανακάτεψε επικίνδυνα. Οι καλεσμένοι ήταν γύρω στα εκατό άτομα. Τα δύο ζευγάρια είχαν ξενερώσει από τη χθεσινή κραιπάλη αλλά και απ' τις πορείες των σχέσεων τους που οδηγούνταν σε αδιέξοδο.

Ο Βασίλης χάζευε τον Γεράσιμο και αναρωτιόταν πως θα ήταν η ζωή τους αν δεν έφευγαν ποτέ απ' το Λονδίνο. Επίσης, του είχε κακοφανεί τόσο η χθεσινή προσβολή της Μελίνας. Σκεφτότανε πόσο κοντά ήταν το μήκος του πέους του στον Ελληνικό μέσο όρο και πως σε πολλές Ασιατικές χώρες θα θεωρούνταν ιδιαίτερα προικισμένος. Την κοιτούσε μέσα στο μαύρο στενό φόρεμα της. Οι καμπύλες της, τα καπούλια της, το βαθύ ντεκολτέ της. Τα μάτια της... που τον κοίταζαν! Έγινε κόκκινος από ντροπή και γύρισε το βλέμμα του αλλού.

Η Λένα σκεφτόταν το μέλλον της ως θεραπεύτρια. Σύντομα θα άνοιγε το δικό της εναλλακτικό ιατρείο, θα πραγματοποιούσε ακόμα έναν στόχο ζωής και αναρωτιόταν πλέον, αν ο σύζυ-

γος της υπήρξε ποτέ μέρος των ονείρων της ή απλά ένα τικ στο κουτάκι “οικογένεια”.

Ο Μιχάλης είχε αλληθωρίσει χαζεύοντας το κορμί της Λένας μέσα στο λευκό της φόρεμα με την ανοιχτή πλάτη. Το μικρό της εσώρουχο -ίσα που διαγράφονταν οι γραμμές του κάτω απ’ το λευκό ύφασμα- τον είχε τρελάνει. Εκείνος φόραγε ένα μαύρο λινό παντελόνι και πουκάμισο. Ένιωθε την έξαψη μέσα στο σώβρακο του να σπαρταράει και φοβήθηκε πως θα ρεζιλευτεί. Εστίασε την προσοχή του στον κουμπάρο απ’ τα Μέθανα για να ξεκαυλώσει.

Ήταν ένας επιχειρηματίας γύρω στα εξήντα, που τον έψηνε ο δήμαρχος -και αυτόν- να επενδύσει στην Πληβεία. Στεκόταν δίπλα στον γαμπρό και φλυαρούσε ακατάπαυστα. Ο Μάκης προσπαθούσε να καταλάβει τι σκατά του έλεγε. Ο κουμπάρος έζεχνε σαν σάπιος, καπνιστός γαύρος και σούρωνε στον ιδρώτα. Έσταζαν οι ξινισμένες σταγόνες πάνω στα λουστρίνια του Γεράσιμου. Μάταια προσπαθούσε να τις αποφύγει σέρνοντας τα πόδια του άλλοτε δεξιά, άλλοτε αριστερά.

“Όπως σου τα λέω, παλικάρι μου. Η κρίση γεννάει ευκαιρίες! Δεν έχει ο πλέμπουρας λεφτά για θέρμανση; Η απάντηση είναι μία: Μπρικώλ!”

“Δηλαδή;”

“Κωλομπρικέτες! Αυτή ήταν η αρχική ονομασία αλλά δεν το βρήκαν αρκετά εύηχο οι επενδυτές. Πράσινη ανάπτυξη και τέτοια. Τέρμα τα συμβατικά καλάθια μπάνιου! Σκουπίζεις κωλαράκι και πετάς το κωλόχαρτο στον παρασκευαστή μας. Μόλις γεμίσει ο κάδος, πατάς το καφέ κουμπί και εντός ολίγων λεπτών, συμπιέζει τα

απορρίμματα και έτοιμη η κωλομπρικέτα. Την καις στο τζάκι, στην ξυλόσομπα. Όπου γουστάρεις.”

“Ο ορισμός του ζίρο γουέιστ.”

“Η καινοτομία συναντάει την οικονομία και την οικολογία!”

“Και αν πάρουν τα κομμούνια την εξουσία και δεν έχουμε πια κωλόχαρτο;”

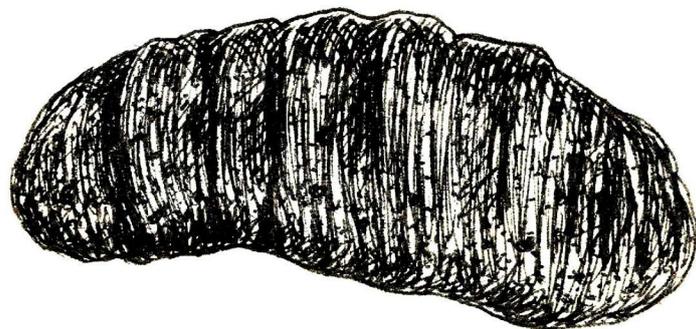
Ο κουμπάρος σκοτείνιασε. Ήταν μια παράμετρος που δεν είχε σκεφτεί. Σώπασε μετά από ώρα. Τα αυτιά του Μανώλη ησύχασαν για λίγο.

Τα μαύρα γυαλιά της Μελίνας έκρυβαν κάπως την απαλεσιά της. Κοίταζε τους καλεσμένους, με τα ξιπασμένα τους ρούχα, τους επιτηδευμένους, δήθεν καλούς τρόπους, τους γονείς να καμαρώνουν τις κόρες στολισμένες με τα “χωριατοπουτανέ” φορέματα που η μέρα τόσο δικαιολογούσε όσο και απαιτούσε. Ο φωτογράφος ήταν ο μόνος που ήταν ντυμένος σαν κοινός θνητός. Καλλιτέχνης πραγματικά αναγνωρισμένος. Το έργο του, αυτές οι πανομοιότυπες γαμοφωτογραφίες, κοσμούν τα σπίτια πόσων ζευγαριών για το υπόλοιπο της μίζερης ζωής τους. Να θυμούνται μέσα από φτηνά καδράκια και ακριβά, ψηφιακά άλμπουμ, την πιο ευτυχισμένη τους μέρα. Τη μέρα που είχαν τον πρωταγωνιστικό ρόλο και έλαμπαν θαμπώνοντας την πλάση όλη.

Τότε ο Γεράσιμος έκανε κάτι που λειτούργησε σαν βάλσαμο στο κοσμικό μαρτύριο της Μελίνας. Τον έβλεπε από ώρα που ζοριζόταν. Προσπάθησε εις μάτην να κρατήσει το στόμα του σφραγισμένο, πιέζοντας το με το χέρι. Τα χείλη

του σκάσανε με έναν παιδιάστικο ήχο και ο εμετός που εκτοξεύθηκε, έλουσε πατόκορφα τον κουμπάρο καθώς του περιέγραφε την διαδικασία μετατροπής κωλομπρικέτας σε πέλλετ. Μια ηλικιωμένη κοκέτα που την πήραν λίγο τα σκάγια, αίφνης λιποθύμησε. Τρέξανε όλοι στη γριά. Ένας μπάρμπα άρπαξε τον γαμπρό από το μπράτσο και τον πήρε στις τουαλέτες-κοντέινερ που είχαν στήσει ειδικά για την εκδήλωση. Ο κουμπάρος ακολούθησε και αυτός.

Πέρασε μια ακόμα ώρα μέχρι να φανεί η νύφη. Όχι απ' το δρόμο με άμαξα, αλλά δια θαλάσσης, πάνω σε ξύλινο βαρκάκι. Το Μπολερό του Ραβέλ ακουγόταν απ' τα θηριώδη μεγάφωνα. Μαζί της ήταν και ο πατέρας της. Κάθε του οπή ξεχείλιζε από υπερηφάνεια και συγκίνηση. Η Τάνια ήταν απαστράπτουσα μέσα στο εκθαμβωτικό γοργονέ νυφικό της. Ο βαρκάρης ήταν ντυμένος παραδοσιακά και κωπηλατούσε αργά μέχρι την ξύλινη εξέδρα. Έπρεπε να συγχρονιστεί η άφιξη της νύφης με την κορύφωση του μουσικού θέματος. Οι κατενθουσιασμένοι καλεσμένοι, αφού πρώτα έβγαλαν φωτογραφίες με τα κινητά τους τηλέφωνα, χειροκρότησαν τη νύφη κατά την αποβίβαση της στην παραλία του Μουτζοδενδρίου. Ο Γεράσιμος, φρεσκαρισμένος, περίμενε να του παραδώσει τη νύφη ο πεθερός του για να ξεκινήσει το μυστήριο, το οποίο τελέστηκε δίχως άλλα απρόοπτα.

Τούτη η γης με τα χορτάρια τρώνει νιές και παλικάρια⁴

Μια νερόβραστη μπάντα σοδόμιζε σουξεδάκια περασμένων δεκαετιών. Οι καλεσμένοι, αφού πρώτα σαβούριασαν τα εκλεκτά εδέσματα του μπουφέ, συνέχισαν πίνοντας κοκτέιλ και χορεύοντας με αστείρευτο κέφι κάτω απ' τον πληβιώτικο ουρανό.

Στο αστυνομικό τμήμα του νησιού, είχαν αναφερθεί το πρωί δύο εξαφανίσεις. Του γεροαραμπά και του νεαρού Ινδού. Δεν δώσανε ιδιαίτερη σημασία αφού δεν είχε περάσει εικοσιτετράωρο όταν έγιναν οι αναφορές και ήταν αρκετά σύννηδες για τους ντόπιους να πίνουν τα Σαββατοκύριακα μέχρι τελικής πτώσης και να δίνουν σημεία ζωής από Δευτέρα ή ακόμα και από Τρίτη. Ο αστυνομικός διευθυντής, καλεσμένος και αυτός, κατέβαζε τις δωρεάν μαργαρίτες του στο μπαρ τη μία μετά την άλλη. Όταν είδε την οικονομία του δημάρχου να τον πλησιάζει, σκέφτηκε πως θα του πρήξει τα αρχίδια πάλι για τον μούλο της. Φόραγε ένα μακρύ Ινδικό φόρεμα. Ήταν λεπτοκαμωμένη, κοντά στα πενήντα με ασημένια μαλλιά και εξέπεμπε έναν ιδιαίτερο αισθησιασμό. “Μερακλής ο δήμαρχος!” είπε από μέσα του. Μπελάς όμως αυτό το μαλακισμένο. Και να ήταν

⁴ Στίχοι από το παραδοσιακό τραγούδι “χορέψετε χορέψετε”.

η πρώτη φορά; Πέρσι τον ψάχναμε τον κουλό μια βδομάδα. Είχε αρπάξει τις οικονομίες της μάνας του και τις έτρωγε σε ένα μπουρδέλο στον Πειραιά.

“Κανένα νέο;” τον ρώτησε.

“Κυρά μου, είμαι εκτός υπηρεσίας. Έχω εσένα, έχω και το αφεντικό σου να με παίρνει απ’ το πρωί. Έχω και την άλλη την τρελή με την πνιγμένη κόρη. Μια Κυριακή έχω και εγώ.”

Πιο εκεί ο Υάκινθος Εδουάρδος έπινε τζιν τόνικ μοναχός του. Ο Μιχάλης δίπλα του έπινε μαύρη μπύρα και τον άφηνε να φλυαρεί περιμένοντας μια ευκαιρία για να τον ξεμοναχιάσει. Αφού του είπε για τον πατέρα του και την ιδιαίτερη σχέση που είχε με τα αμνοερίφια, του εξιστόρησε τα δύσκολα παιδικά χρόνια του, τις αποτυχημένες σχέσεις του με ιερόδουλες, τους ανύπαρκτους φίλους και τον τραγικό χαμό του σκύλου του που ο ίδιος πάτησε μεθυσμένος με ένα παλιό λιντάκι. Έκανε ένα μικρό διάλειμμα για να κλάψει και συνέχισε με ιστορίες για την αδερφή του και τον πρώτο της αρραβωνιάρη, που τύχαινε να είναι ο παπάς που την πάντρεψε σήμερα.

“Τότε δεν είχε φορέσει ακόμα τα ράσα. Τη γυρόφερνε από δώδεκα χρονών. Την πέρναγε μια δεκαετία αλλά είχε καλό σκοπό και στα δεκατέσσερα, βάλανε δαχτυλίδι. Είχε δώσει το λόγο του πως δεν θα την διακορεύσει πριν το στεφάνι. Ήταν και άνθρωπος του Θεού και τον είχε ο μαλάκας ο πατέρας μου πολύ ψηλά. Κράτησε το λόγο του λοιπόν. Λίγο δάχτυλο μόνο της έβαζε και αυτό ήταν όλο. Ξεκαύλωνε με τα παιδιά του κατηχητικού βλέπεις ο γαμπρός. Όλο

το νησί το ήξερε εκτός απ' την αδερφή μου και τον πατέρα μου. Περασμένα ξεχασμένα.”

Σε κάποια φάση, ο Εδουάρδος του πρότεινε να πάνε να πιούνε κανένα τσιγάρο λιγάκι απόμερα. Ο Μιχάλης δέχτηκε και κινήσανε για τα βραχάκια στο τέλος της παραλίας. Η Λένα και η Μελίνα χόρευαν ξυπόλητες στην άμμο έχοντας κάνει κεφάλι. Ένα μαυροντυμένο ραμολιμέντο ανέβηκε στη σκηνή. “Ο Σωσίπατρος!” είπανε όλοι. Ήταν ο ξακουστός τραγουδιστής του νησιού, ο Σωσίπατρος Ζαβολαίμης, που ήρθε να τιμήσει τον δήμαρχο και να πει δυο τρεις επιτυχίες του. Ξεκίνησε τραγουδώντας το πληβειώτικο βαλς. Οι ντόπιοι, γνώριζαν όλοι το τραγούδι και περιχαρείς πιάστηκαν ζευγάρια να χορεύουν. Η Λένα με τη Μελίνα τους ακολουθούσαν γελώντας, προσπαθώντας χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία να μάθουν τα βήματα. Τα πρόσωπα τους έλαμπαν από χαρά. Ήταν σαν δυο μικρά κορίτσια που διασκέδαζαν δίχως αύριο σε κάποιο πάρτι γενεθλίων, έχοντας μεθύσει με αναφυκτικά.

Ο Εδουάρδος έστριβε πίσω από τα βράχια ένα δίφυλλο και ο καινούριος του φίλος, με τη μπύρα στο χέρι, του έλεγε ιστορίες με μεθύσια και γαμήσια που πολύ τον διασκέδαζαν τον νεαρό. Μόλις το ‘σκασε το τσιγαριλίκι, εμφανίστηκε ο Γεράσιμος με το Βασίλη.

“Ό,τι μυρίζει, να γυρίζει.” του είπε ο γαμπρός του.

“Καλώς τους νεόνυμφους.” είπε ειρωνικά και πέρασε το τσιγάρο στον Μιχάλη. “Να ζήσετε, να ευτυχίσετε!”

Οι άλλοι δύο τον γραπώσανε και τον ξαπλώσανε στην άμμο πίσω απ' τα βράχια. Ο Μι-

χάλης του απέσπασε το κινητό απ' την κωλότσεπη και το έδωσε στο Γεράσιμο.

“Πως ξεκλειδώνει ρε μαλάκα; Λέγε!” του φώναξε πιέζοντας του με το γόνατο το κεφάλι στην άμμο.

Ο Εδουάρδος άρχισε να γελάει μαζί τους.

“Τι γελάς ρε πούστη; Δεν θα μου πεις; Γάμα το τότε.” και με μια ρίψη, πέταξε ο Μάκης το κινητό του μακριά στη θάλασσα. “Την ίδια τύχη είχε και το λάπτοπ σου αρχίδι. Στον πάτο της λίμνης.”

“Ω! Τα πολύτιμα αρχεία μου! Ευτυχώς που τα έχω στο κλάουντ όλα ανεβασμένα... και όχι μόνο εκεί.” είπε χαχανίζοντας καθώς σηκωνόταν όρθιος και τίναζε την άμμο από τα ρούχα του. “Για τα βιντεάκια σας ειδικά, μην ανησυχείτε καθόλου! Φρόντισα να τα ανεβάσω σε κάθε γνωστή και άγνωστη τσοντοσελίδα που υπάρχει! Μόνο μερικές χιλιάδες προβολές έχουν σε μια μέρα στο πορν-χαμπ, αλλά είμαι αισιόδοξος. Οι συνδρομητές σας, ζητούν επίμονα περισσότερο κόντεντ! Στέλνουν και δωρεές. Είκοσι ευρώ μάζεψα. Τα πρώτα λεφτά που βγάζω με τον τίμιο ιδρώτα σας.”

“Μαλακίες λες! Ψέματα! Σιγά μην τόλμησες!” είπε ο Βασίλης τρέμοντας απ' τα νεύρα του.

“Ψάξτε, ρε μαλάκες, και μόνοι σας! Ψάξτε! Ελληνίδες λούγκρες στο Λονδίνο ή Χύσε με Καράφλα. Αν το γκουγκλάρεις, θα στο βγάλει σε δέκα διαφορετικές σελίδες. Το κανάλι λέγεται Καυλωμένες Καράφλες, με γκρίκλις. Ήθελα κάτι πιασάρικο. Χαχαχα!”

Ο Βασίλης έβγαλε το κινητό απ' την τσέπη. Του έπεσε στην άμμο. Το αίμα του είχε ανέβει

στο κεφάλι. Οι άλλοι δύο έφαχναν και εκείνοι στα δικά τους. Ο Εδουάρδος, χωρίς να σταματήσει να γελάει, έτεινε το χέρι του προς τον Μιχάλη ζητώντας του το τσιγάρο. Ο Μιχάλης τράβηξε μια ρουφηξιά και του το έδωσε.

“Λέει αλήθεια;” ρώτησε ο Βασίλης που δεν μπόρεσε να ξεκλειδώσει το δικό του κινητό με τα τρεμάμενα χέρια του. “Λέει αλήθεια, ρε μαλάκες; Πείτε μου.”

Τον κοίταξαν χωρίς να μπορούν να αρθρώσουν λέξη.

“Σας το είπα. Εγώ δεν λέω ποτέ παπαριές.” είπε ο Εδουάρδος απ’ το καπνιστό του στόμα, πασάροντας το τσιγάρο στον Βασίλη, που το πήρε κοιτώντας τον με αρχέγονο μίσος.

“Μπορεί αυτό να είναι το ξεκίνημα μιας νέας καριέρας για εσάς.” είπε ο Εδουάρδος με ύφος επιχειρηματικό. “Έννοείται πως θα σας δίνω τα ανάλογα ποσοστά, αρκεί να με προμηθεύετε με φρέσκο υλικό.”

Ο Βασίλης πήγε να δώσει το τσιγάρο στον Γεράσιμο αλλά τα χέρια του ήταν πιασμένα. Κρατούσαν μια μεγάλη πέτρα. Τη σήκωσε ψηλά και την κατέβασε με φόρα στο κεφάλι του Εδουάρδου. Αίμα κύλησε απ’ την φαλάκρα του, στους ξανθούς βοστρύχους, στο πρόσωπο, στο στόμα που συνέχιζε να γελάει προκαλώντας ρίγη. Ο Βασίλης σήκωσε τη ματωμένη πέτρα και άρχισε να τον κοπανάει με ασύλληπτο μένος. Δυο, τρεις, πέντε, επτά φορές. Μέχρι που η πέτρα παράπεσε στην άμμο με έναν γδούπο και σταμάτησε να σακατεύει το παραμορφωμένο πρόσωπο. Το γέλιο πνίγηκε σιγά σιγά στο αίμα, μέχρι που έσβησε. Το κουφάρι του έκανε μερικές

συσπάσεις και έπειτα τίποτα. Ο Γεράσιμος γονάτισε κάτω. Ήταν μες τα αίματα. Το ίδιο και ο Βασίλης. Ο Μιχάλης τρελάθηκε.

“Τι σκατά ρε μαλάκες; Τι σκατά; Εγώ δεν συμμετείχα σ’ αυτό! Δεν θα με πάρετε στο λαμόσας!”

“Είμαστε όλοι μαζί μια γροθιά!” είπε ο Γεράσιμος με ένταση.

“Συμφώνησα να τον τρομάξουμε και να του πάρουμε το τηλέφωνο. Όχι να του γαμήσουμε το Χριστό ανάποδα!”

“Ωραία! Γαμήθηκε η φάση, γαμήθηκε και ο Χριστός και η Παναγία! Για να μην γαμηθούμε κι εμείς, πρέπει να το αντιμετωπίσουμε. Μαζί και οι τρεις, ενωμένοι.” είπε ο Γεράσιμος, με τα δάχτυλα να χτενίζουν νευρικά το τριχωτό της κεφαλής του ξανά και ξανά.

Η γροθιά του Μιχάλη τον βρήκε ίσια στο σαγόνι. Ο Γεράσιμος πισωπάτησε, κατάφερε να μην χάσει την ισορροπία του, αντεπιτέθηκε και τον έριξε κάτω με το βάρος του κορμιού του. Το κεφάλι του παραλίγο να πέσει στα βράχια. Πάλευαν άγαρμπα με τα χέρια.

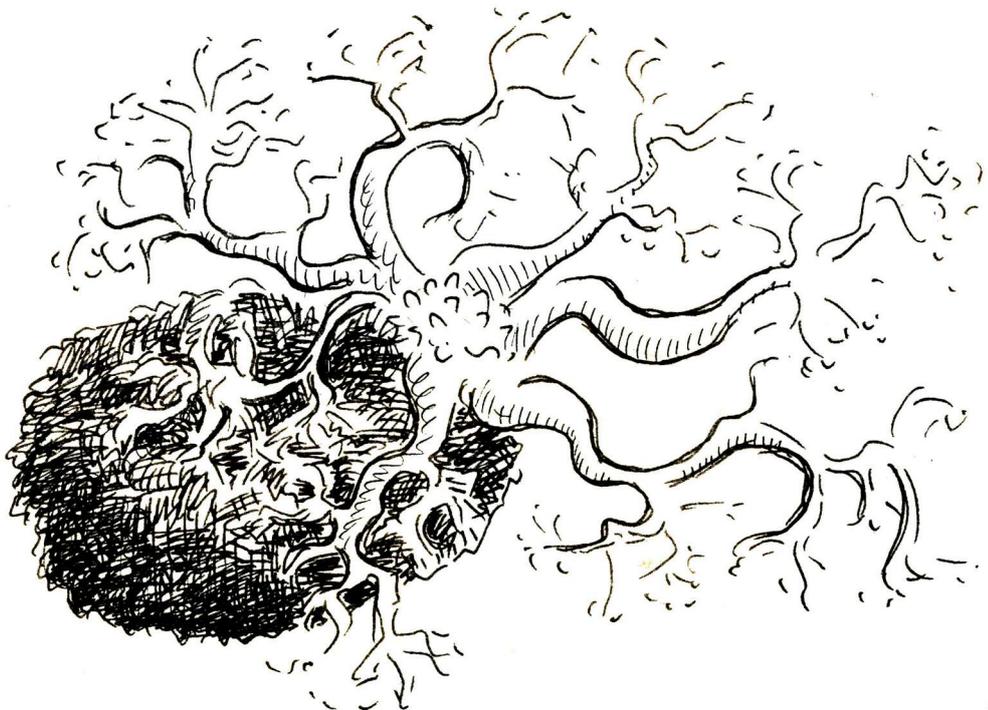
“Σταματήστε, ρε μαλάκες! Σταματήστε!” φώναξε ικετευτικά ο Βασίλης. “Την έχουμε γαμήσει και οι τρεις. Ελάτε να τον θάψουμε στην άμμο. Μετά θα πέσουμε στο νερό να ξεπλυθούμε. Θα πούμε πως βουτήξαμε μέσα στο μεθύσι μας. Θα μας πιστέψουν.”

“Ίσως να βούτηξε και ο μακαρίτης μαζί μας.” συνέχισε ο Γεράσιμος. “Ήταν τύφλα και αυτός. Τον χάσαμε από τα μάτια μας, τον πήρε το κύμα, ο διάολος, τον χάσαμε. Πάει.”

“Είστε και οι δύο μαλάκες. Δεν θα δουν την φρεσκοσκαμμένη τρύπα στην άμμο;”

“Θα σκάψουμε βαθιά πολύ, θα βάλουμε και πέτρες, θα την καλύψουμε. Δεν θα φαίνεται τίποτα. Εσείς θα φύγετε. Θα πάτε στην ευχή του Θεού, στις ζωούλες σας! Εγώ, που θα μείνω σε αυτό το γαμόνησο, θα έρθω σε λίγες μέρες, θα τον ξεθάψω και θα δω τι στον πούτσο θα κάνω!”

“Ναι ρε Μιχάλη. Απλά κράτα τσίλιες μην έρθει κανένας και θα σκάψουμε εμείς. Αυτό μόνο.”

η σφαγή των αγγουριών

Ο Μιχάλης έκατσε στα βραχάκια, άναψε τσιγάρο και το βλέμμα του χάθηκε στα φώτα του γάμου, στις φιγούρες που γλένταγαν ανέμελα δίχως να κινδυνεύουν να περάσουν τη ζωή τους πίσω από τα κάγκελα. Οι άλλοι δύο έσκαβαν μαγιασμένα με τα χέρια, βλαστημώντας για τα βότσαλα και τις πέτρες που καθυστερούσαν την ταφή. Ήταν αδύνατο να τα καταφέρουν χωρίς έστω ένα φτυάρι. Ο Μιχάλης τους έριξε μια κλεφτή ματιά, σηκώθηκε και άρχισε να τρέχει προς τον κόσμο, αποφασισμένος να τους δώσει για να γλιτώσει τον κώλο του. Οι φονιάδες τον κυνήγησαν φωνάζοντας του να σταματήσει. Δεν τον πρόλαβαν. Έφτασε ξέπνοος στους πρώτους καλεσμένους. Η Μελίνα και η Λένα, τον είδαν να τρέχει και πήγαν κοντά του.

“Όλα καλά, Μιχάλη;” ρώτησε η Μελίνα που είδε τους άλλους δυο στην ακροθαλασσιά, να τα έχουν φτύσει. Ήταν μακριά και σκοτεινά για να δει την απελπισία στα δακρυσμένα μάτια τους.

“Αγάπη μου... αγάπη μου. Έγινε... έγινε μαλακία... μεγάλη.”

Τα μάτια της Λένας σκοτεινίασαν μπροστά στη φρίκη που αντίκρισε κοιτώντας προς τη θάλασσα. Το δέρμα της έχασε ξάφνου το χρώμα του, τα πόδια της λύθηκαν και η απελπισμένη κραυγή που βγήκε απ’ το στόμα της, έκανε τους

πάντες να παγώσουν. Πελώρια θαλάσσια αγγούρια είχαν πεταχτεί έξω από τη θάλασσα. Κάποια έφταναν σε μήκος τα πέντε μέτρα. Μπορεί και παραπάνω. Ο Γεράσιμος βρέθηκε μπλεγμένος στα διαβολικά πλοκάμια ενός πουτσόγουαλου που του θρυμμάτιζε τα κόκαλα. Ακολούθησε ο Βασίλης, που καταπλακώθηκε από ένα κτήνος σπάζοντας τον στη μέση σαν λαμπάδα με έναν ανατριχιαστικό θόρυβο.

Πανικός μεγάλος ξέσπασε. Φωνές, κλάματα, κακό. Άπαντες να τρέχουν να ξεφύγουν. Ο Μιχάλης άρχισε να τρέχει αλλόφρων προς το πάρκινγκ με τις μηχανές. Η Μελίνα άρπαξε τη Λένα που είχε πέσει στα γόνατα και έτρεμε με το στόμα ανοιχτό. Ακολουθήσανε τον Μιχάλη ξυπόλυτες χωρίς να κοιτάξουν πίσω. Ο αστυνομικός διευθυντής, ψύχραιμος και αρκετά μεθυσμένος, έβγαλε το υπηρεσιακό του περίστροφο και άρχισε να πλησιάζει το τέρας που έσφιγγε το γαμπρό πυροβολώντας. Εκείνο άρχισε να βρυχάται. Μια σφαίρα βρήκε το γαμπρό στον ώμο, οι άλλες τα πλοκάμια. Το πλάσμα άφησε το τσακισμένο κουφάρι να πέσει στην άμμο και κατευθύνθηκε προς τον γενναίο μπάτσο. Οι γονείς του Γεράσιμου μαζί με την Τάνια έτρεξαν να τον βοηθήσουν. Το θηρίο τους παραμέρισε και επιτέθηκε στον μπάτσο καταβροχθίζοντας τη γουρουνοκεφαλή του. Ένας κόκκινος πίδακας ξεχύθηκε απ' τον ορθάνοιχτο λαιμό. Έπεσε ακέφαλος στα γόνατα. Με τα χέρια του προσπαθούσε να σταματήσει την αιμορραγία. Ήταν λες και έφαχνε τον κεφάλι του. Ύστερα έπεσε μπρούμυτα στην άμμο, ποτίζοντας τη με το αίμα του.

Το βδελυρό ον σύρθηκε προς το πλήθος που προσπαθούσε να ξεφύγει. Η Τάνια και τα πεθερικά της, πρόλαβαν να σύρουν τον Γεράσιμο λίγα μέτρα πριν τους επιτεθεί η κολασμένη ορδή που ακολουθούσε. Ο δήμαρχος έτρεξε και άρπαξε από την άμμο το όπλο του μπάτσου για να προστατεύσει την κόρη του. Σημάδεψε, πάτησε τη σκανδάλη, τίποτα. Δεν είχε άλλες σφαίρες. Ήταν πλέον αργά. Η Τάνια είχε αποχωριστεί τα άκρα της. Οι κραυγές της τον έκαναν να χάσει τα λογικά του. Όρμησε στην ορδή. Πήδηξε πάνω σε ένα κολασμένο αγγούρι και άρχισε να το δαγκώνει, να μπήγει τα νύχια του στη σάρκα του. Ωρνούταν σαν άγριο ζώο. Το αγγούρι κυλίστηκε κάτω κάνοντας τον θώρακα του δημάρχου θρύψαλα, προσφέροντας του έτσι έναν γρήγορο θάνατο.

Τα θηρία σερνόντουσαν γρήγορα με τα μικρά τους ποδαράκια. Τα πλοκάμια τους, άρπαζαν τους καλεσμένους και τους μακέλευαν ανηλεώς. Από τη μπάντα, είχαν μείνει πάνω στη σκηνή ο βιολιτζής που ήταν αιωνόβιος και ο Σωσίπατρος. Ήταν μάταιο να το σκάσουν με τους άλλους και προσπάθησαν να κρυφτούν. Είχαν συρθεί πίσω από τα τύμπανα. Μια ορδή τους εντόπισε και τους περικύκλωσε. Ο βιολιτζής σηκώθηκε, ετοιμοπόλεμος με τα ταλαίπωρα κόκαλα του να τρίζουν απ' την αρθρίτιδα. Απέκρουε με το βιολί και το δοξάρι τα επιτιθέμενα πλοκάμια μέχρι που τον άρπαξαν απ' τα πόδια και τον κατέβασαν απ' τη σκηνή σπάζοντας του το δεξί ισχίο. Τον μοιράστηκαν δυο ψωλιάγκοι, κόβοντας τον στη μέση με τα δόντια τους.

Στα γόνατα πεσμένος ο Σωσίπατρος, άρχισε να προσεύχεται. Ένα θηρίο ανέβηκε πάνω στη σκηνή. Ο μέγας αιιδός, μεταμορφώθηκε τότε σε σοπράνο και ένα δραματικό φαλτσέτο πετάχτηκε από το λαρύγγι του και έτρεψε το κτήνος σε φυγή. Ο Σωσίπατρος αναθάρρησε και όταν ο κλοιός άρχισε να στενεύει γύρω του, έβγαλε ένα ακόμα φαλτσέτο μέσα απ' την ψυχή του. Όσοι δεν την είχαν ακόμα κάνει με τα μηχανάκια, σταμάτησαν να τον ακούσουν. Ρίγη συγκίνησης και δάκρυα έτρεξαν απ' τα μάγουλα τους. Ήταν η τελευταία φορά που θα άκουγε άνθρωπος ζωντανά την αγγελική φωνή του.

Τα μηχανάκια εξαφανίστηκαν όλα το ένα μετά το άλλο. Συνήθιζαν οι ντόπιοι να τα αφήνουν με τα κλειδιά πάνω και έτσι ο καθένας πήρε όποιο έβρισκε μπροστά του. Ο Μιχάλης που δεν έβρισκε το δικό του στάμπαρε ένα πεννητάρι παπί και το καβάλησε. Η Μελίνα βρήκε το δικό της μηχανάκι πεσμένο στο δρόμο. Είχε μαζί της τα κλειδιά. Ανέβηκε, έβαλε μπροστά, μα όπως ανέβαινε η Λένα, τους ορμάει ο παπάς και τις πετάει κάτω. Πήρε το σκουτεράκι και έγινε καπνός. Ο Μιχάλης τις φώναξε να ανέβουν στο δικό του τρικάβαλο. Η Λένα βοήθησε τη Μελίνα που είχε χτυπήσει, να σηκωθεί. Ένας ντόπιος γύρω στα πενήντα, όρμησε στον Μιχάλη, έπιασε σφιχτά το τιμόνι και δεν το άφηνε. Είχε και ένα μικρό αγόρι μαζί του.

“Είναι δική μου η μηχανή!” του φωνάζει απελπισμένος.

“Α γαμήσου! Βρες άλλο!” του απαντάει ο Μιχάλης τσαμπουκαλεμένος.

“Έχω μικρό παιδί, ρε!”

“Να το χαίρεσαι!”

Πιάστηκαν στα χέρια. Το παιδάκι έκλαιγε τσιρίζοντας. Ο μπάρμπας έφαγε μια ξανάστροφη στη μύτη και έπεσε κάτω.

“Ελάτε ρε!” φώναξε ο Μιχάλης “Δεν έχουμε χρόνο!”

Το παιδί γονάτισε πάνω απ’ τον μπάρμπα. Η μύτη του έτρεχε αίμα. Η Μελίνα κοίταξε το σύντροφο της απδιασμένη για τη σκατοψυχιά του και έγνεψε αρνητικά. Ο Μιχάλης γύρισε το κεφάλι, γκάζωσε και έφυγε δίχως δεύτερη σκέψη. Τα κτήνη πλησίαζαν πίσω τους. Άρχισαν να τρέχουν με τη Λένα και τους εναπομείναντες προς το δρόμο. Καμιά εικοσαριά άτομα όλα και όλα. Κινήσανε για το λιμάνι απ’ τον κεντρικό δρόμο.

Η Μελίνα κούτσαινε, το γόνατο της ήταν ματωμένο, όπως και ο αγκώνας και το μέτωπο της. Η Λένα την κρατούσε σφιχτά από το μπράτσο. Τόσο που την πονούσε. Έτρεχαν στη μέση του δρόμου. Οι γυμνές πατούσες τους υπέφεραν. Τα ολοθούρια τέρατα παραμόνευαν στα σκοτάδια. Άκουγες ουρλιαχτά, κραυγές και μετά τίποτα, μέχρι το επόμενο θύμα να παγιδευτεί στα φρικαλέα πλοκάμια. Παράλληλα, μηχανάκια πηγαινοερχόντουσαν με τέρμα το γκάζι. Ένα χτύπησε το παλικάρι που έτρεχε μπροστά τους. Οι δύο αναβάτες σύρθηκαν στην άσφαλτο. Κάποιος άλλος σήκωσε το δίκυκλο, το καβάλησε και έφυγε. Η Λένα και η Μελίνα δεν πρόλαβαν να σκεφτούν αν θα είχε νόημα να τους βοηθήσουν ριψοκινδυνεύοντας να πεθάνουν μαζί τους. Οι μοχθηροί φωλιάγκοι τις έβγαλαν από τη δύσκολη θέση.

Οπλές ακούστηκαν πίσω τους να πλησιάζουν γοργά. Μια άμαξα κατέφτασε. Το άλογο χλιμίντρισε καθώς ο νεαρός αραμπάς του τράβηξε βίαια τα γκέμια. Ήταν και αυτό τρομοκρατημένο. Το παλικαράκι είχε μακριά, καστίνα μαλλιά και μπλούζα Κόλντπλεϊ. “Ανεβείτε γρήγορα!” τους φώναξε και ανέβηκαν βοηθώντας η μία την άλλη.

“Την έχουν πέσει σε όλο το νησί. Έρχομαι από το Ζουμπούλι. Της πουτάνας! Μακελειό, άγριο. Οι άλλοι δρόμοι έχουν κλείσει. Με λίγη κωλοφαρδία, ίσως φτάσουμε στο λιμάνι.”

“Τι είναι αυτά τα πλάσματα;” ρώτησε η Λένα.

“Γενετικά τροποποιημένοι ψωλιάγκοι. Όταν μιλάγαμε εμείς για μεταλλάξεις του ριβονουκλειικού οξέος, μας λέγανε ψέκες.”

Η Μελίνα που είχε ακόμα το τσαντάκι περασμένο στον ώμο, έβγαλε από μέσα το κινητό της.

“Σκατά! Δεν έχω καθόλου σήμα.”

“Κανείς απ’ όσους συνάντησα δεν είχε. Θα γκρεμίσανε τις κεραίες. Αυτά τα τέρατα, απέκτησαν και μυαλό εκτός από πλοκάμια.”

Περάσανε το φάρο και βρεθήκαν στην παραλιακή που αράζουν τα θαλάσσια ταξί. Πυροβολισμοί ακούγονταν. Κόσμος έτρεχε προς το καράβι. Μπάτσοι και λιμενικοί, φύλαγαν οπλισμένοι τον μόλο. Μαζί και κάποιοι ντόπιοι με καραμπίνες. “Σωθήκαμε!” είπε ο νεαρός. “Δόξα τω Θεώ!” Ένα απορριμματοφόρο, που είχε άλλη γνώμη, πετάχτηκε από την πλατεία και θέρισε το άλογο στο πέραςμα του για να καταλήξει στη θάλασσα. Η άμαξα ντεραπάρισε και οι επιβαίνο-

ντες, κατέληξαν στις πικροδάφνες στην άκρη του δρόμου.

Οι δυο κοπέλες σηκώθηκαν με τα φορέματα τους ξεσκισμένα και τις ταλαιπωρημένες σάρκες τους έκθετες. Μα αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που τις ένοιαζε. Το παλικάρι, με ανοιγμένο το κεφάλι, κοίταξε για μια στιγμή τα δυο μισόγυμνα κορμιά με γουρλωμένα μάτια και έτρεξε προς το λιμάνι φωνάζοντας στο πλοίο να γυρίσει πίσω. Το Προβελέγγιος Σταρ απομακρυνόταν από τον μόλο. Κάποιος παλαβός που πήδηξε τελευταία στιγμή, κατάφερε και πιάστηκε από τη μπουκαπώρα καθώς σηκωνότανε. Η Μελίνα, αναγνωρίζοντας τον Μιχάλη, δεν ήξερε τι έπρεπε να νιώσει. Κάποιοι σαλτάρανε στη θάλασσα, στον βέβαιο θάνατο τους, κυνηγημένοι από τους πουτσόγυαλους που τους ακολούθησαν στο νερό. Ο πιτσιρικάς δεν πρόλαβε να πηδήξει.

Κόσμος έτρεχε προς την πλατεία και έμπαινε στο Ναό του Αγίου Υάκινθου. Η Μελίνα με τη Λένα τους ακολούθησαν. Το πεδίο ήταν καθαρό μπροστά τους. Η εκκλησία έμοιαζε με μια χοντροκομμένη μικρογραφία της Παναγίας των Παρισίων. Οι ομοβροντίες που ακολούθησαν τις έκανε να γυρίσουν τα κεφάλια τους προς τη θάλασσα. Δεκάδες ή και εκατοντάδες καταχθόνια ολουθουροειδή, πολιορκούσαν το καράβι και κοπανούσαν τις λαμαρίνες του. Παρά τη βροχή από σφαίρες και την απελπισμένη ρίψη κάθε είδους αντικειμένου από τους επιβάτες, η δαιμονισμένη ορδή άρχισε να βυθίζεται με το βάρος της την πλώρη σηκώνοντας την πρύμνη ψηλά. Τότε, μέσα από τη θάλασσα, αναδύθηκε ένα πραγματικά γιγαντιαίο ολουθουροειδές, που ξε-

περνούσε και το καράβι σε μέγεθος. Όρθωσε το τερατώδες ανάστημα του με τη βοήθεια των γιγάντιων πλοκαμιών και έπεσε με όλο του το βάρος στο Προβελέγγιος Σταρ αφανίζοντάς το. Πελώρια κύματα σηκώθηκαν παρασέρνοντας μαζί τους δεκάδες αγγουροειδή βδελύγματα, λαμαρίνες και πτώματα προς πάσα κατεύθυνση.

Οι βαριές ξύλινες πόρτες της εκκλησίας σφράγισαν. Οι εκατοντάδες πιστοί που βρίσκονταν μέσα, σταυροκοπιόντουσαν μετά μανίας. Όταν τα κύματα χτύπησαν τον μεγαλοπρεπή ναό, τζάμια έσπασαν και απ' τις χαραμάδες των εισόδων, κύλησε νερό μαζί με αίμα προκαλώντας λιποθυμίες.

Η Μελίνα με τη Λένα, είχαν κουλουριαστεί σε δυο στασίδια σε κακή κατάσταση. Τρέμανε και δεν αντάλλαζαν κουβέντα. Το ρεύμα είχε κοπεί και μονάχα τα κεριά φώτιζαν το ναό και τον σκελετό πίσω απ' την γυάλινη προθήκη. “Ο Άγιος Υάκινθος της Καππαδοκίας. Προστάτης του νησιού.” τις ενημέρωσε μια καλόγρια που τους έφερε δυο λεπτές κουβέρτες να σκεπαστούν. Τα ξεσκισμένα φορέματα τους, δεν κρύβανε πολλά και αποσπούσαν τους χριστιανούς από την προσευχή.

“Φοβάσαι, μικρό μου;”

“Δεν ήθελα να τελειώσει έτσι.”

“Ούτε εγώ αλλά με παρηγορεί που είμαι μαζί σου.”

Οι πόρτες του ναού άρχισαν να δέχονται τις επιθέσεις των ζοφερών ορδών. Δεν θα άντεχαν πολύ. Οι πιστοί προσευχόταν εκστατικά στον Άγιο που τους κοίταζε ασάλευτος πίσω από τη τζαμαρία. Νεκρός και άταφος για σχεδόν δυο χι-

λιετίες, ντυμένος με μια γελοία χρυσαφένια στολή γεμάτη χρωματιστές χάντρες και πετράδια. Οι πόρτες υποχώρησαν και ένα μεγάλο μέρος της πρόσοψης κατέρρευσε, διακόπτοντας βίαια την απελπισμένη μυσταγωγία. Ο γιγάντιος ολοθούριος εμφανίστηκε μέσα από τόνους χαλασμάτων και σκόνης. Με έναν παταγώδη βρυχηθμό που ψωλόζεχνε κολασμένα, έκανε τις αγιογραφίες να πάρουν φωτιά και τους πολυέλαιους να πέσουν καταπλακώνοντας τον κόσμο. Οι δυο κοπέλες έτρεξαν σε μια γωνία, αγκαλιάστηκαν και κλείσανε τα μάτια τους περιμένοντας τον επίλογο της φρικωδίας. Οι υπόλοιποι επιζώντες προσεύχονταν με ουρλιαχτά συνωστισμένοι στο βάθος του ναού, περιμένοντας ένα θαύμα.

“Φίλα με!” είπε η Λένα και έφερε την κουβέρτα της πάνω απ’ τα κεφάλια τους σκεπάζοντας τα. Τα χείλη τους ενώθηκαν και οι γλώσσες τους πάλεψαν τρυφερά λίγο πριν το τέλος.

Μετά από έναν ακόμα βορβορώδη βρυχηθμό που ταρακούνησε το ναό, επικράτησε σιωπή νεκρική. “Έτσι είναι ο θάνατος λοιπόν;” αναρωτήθηκαν και οι δυο. Λευκό, εκτυφλωτικό φως πλημμύρισε το εσωτερικό της εκκλησίας, διαπέρασε την κουβέρτα, τις σάρκες, τα ντουβάρια και έκανε τη νύχτα μέρα. Ο Άγιος Υάκινθος! Σηκώθηκε από τη σπασμένη του προθήκη και με τα σκελετωμένα πόδια του, περπάτησε προς το κέντρο του ναού. Ο γίγαντας ολοθούριος, στη θέα του Αγίου, ένωσε τη φλόγα της Ορθοδοξίας στα μεταλλαγμένα κύτταρα του. Κυλιόταν στο πάτωμα βγάζοντας καπνούς και λιώνοντας με το βάρος του τους μικρότερους ομοειδείς του. Έτρεμε, βρυχιόταν και ξερνούσε αίμα. Ο Άγιος σταύ-

ρωσε τα κολασμένα θηρία με το χέρι του, επαναλαμβάνοντας την ευχή τρεις φορές: “Κύριε Ιησού Χριστέ, Ελέησόν Με.” Οι πουτσόγυαλοι άρχισαν να κοπανιούνται όπου έβρισκαν με ακραίους σπασμούς, τα πλοκάμια τους συρρικνώθηκαν και η μυρωδιά καμένης σάρκας πλημμύρισε ολόκληρο το νησί καθώς όλοι οι εχινόδερμοι εισβολείς, μετατράπηκαν σε στάχτη. Οι πιστοί, που είχαν μείνει με τα στόματα ορθάνοιχτα, έπεσαν στα γόνατα και προσκυνούσαν τον Άγιο προστάτη τους. Οι άπιστοι τράβαγαν φωτογραφίες και βίντεο με τα κινητά τους. Ο Άγιος επέστρεψε στην προθήκη και ξάπλωσε ξανά λες και τίποτα δεν είχε συμβεί εκείνο το βράδυ.

Η Λένα με τη Μελίνα βγήκαν απ’ τον μισογκρεμισμένο ναό. Παντού συντρίμια και θάνατος. Το μπρούτζινο άγαλμα στην πλατεία είχε πέσει από τη βάση του δημιουργώντας έναν μικρό κρατήρα από σπασμένες πλάκες. Διάβασαν την επιγραφή. Ήταν ο Υάκινθος Προβελέγγιος, ο μεγάλος ευεργέτης του νησιού καβάλα στο λιοντάρι του. Η λογική σε αυτόν τον τόπο είχε ψοφήσει εδώ και δεκαετίες.

Χώθηκαν σε κάτι στενά και βρεθήκαν σε ένα παρακμιακό καφενείο. Η τζαμαρία της πρόσοψης ήταν σπασμένη. Η πόρτα το ίδιο. Ένας γέρος, καθόταν απ’ έξω. Έπινε τον καφέ του καθισμένος σε μια καρέκλα και τις ρώτησε με τη βραχνή του φωνή από πού είναι. Η Λένα πέταξε την κουβέρτα της και έτρεξε μέσα μισόγυμνη.

“Τουαλέτα. Πρέπει να πάω τουαλέτα!”

Η Μελίνα τράβηξε την καρέκλα δίπλα στο γέρο και κάθισε.

“Απ’ την Αθήνα είμαστε. Ήρθαμε για το γάμο.”

“Και στα δικά σας, κοπέλα μου.”

“Χηρέψαμε μπάρμπα.” είπε η Μελίνα με απάθεια. “Βασικά, τώρα μόλις, πριν λίγη ώρα.”

“Ζωή σε σας.”

“Να είσαι καλά.”

Ήταν σκονισμένος, γεμάτος ιστούς αράχνης, σαν μπουκάλι ξεχασμένο από χρόνια στο ψηλότερο ράφι πίσω απ’ το μπαρ. Ένας συνηθισμένος, κοτσονάτος αιωνόβιος, με ένα τσιγάρο μόνιμα στο στόμα. Κοιτούσε τον κόσμο που περνούσε. Τους χαιρετούσε όλους με το όνομα τους. Η Μελίνα τότε διαπίστωσε πως έχασε το τσαντάκι της όταν πέσανε απ’ την άμαξα.

“Μπάρμπα, να σου πάρω ένα τσιγάρο;”

“Πάρε δύο. Φωτιά δεν έχω.”

“Έχω εγώ.” είπε ένας άντρας που βρέθηκε μπροστά τους. Ήταν σαραντάρης, αξύριστος, με αραιά, μακριά μαλλιά χτενισμένα πίσω. Έδωσε τον αναπτήρα στη Μελίνα. “Κράτησε τον, για να θυμάσαι αυτό το κωλόνησο.” είπε κλείνοντας της το μάτι. Ύστερα έκανε δυο βήματα, άνοιξε την πόρτα του διπλανού μαγαζιού, μπήκε και κλείδωσε πίσω του. Ο αναπτήρας ήταν διαφημιστικός. “Σακρέντο Παραντίσο - Λαϊκαί Εικόνα”.

Κάπνιζαν τα τσιγάρα τους κοιτώντας τους ταλαίπωρους επιζήσαντες που πέραγαν τον πλακόστρωτο δρόμο. Ένας νεαρός πλιατσικολόγος πέρασε κρατώντας με δυσκολία μια μεγάλη τηλεόραση. “Θα στραβωθείς.” του είπε ο γέρος και αυτός του έγνεψε καταφατικά.

“Τι μακελειό ήταν αυτό;” είπε η Μελίνα.

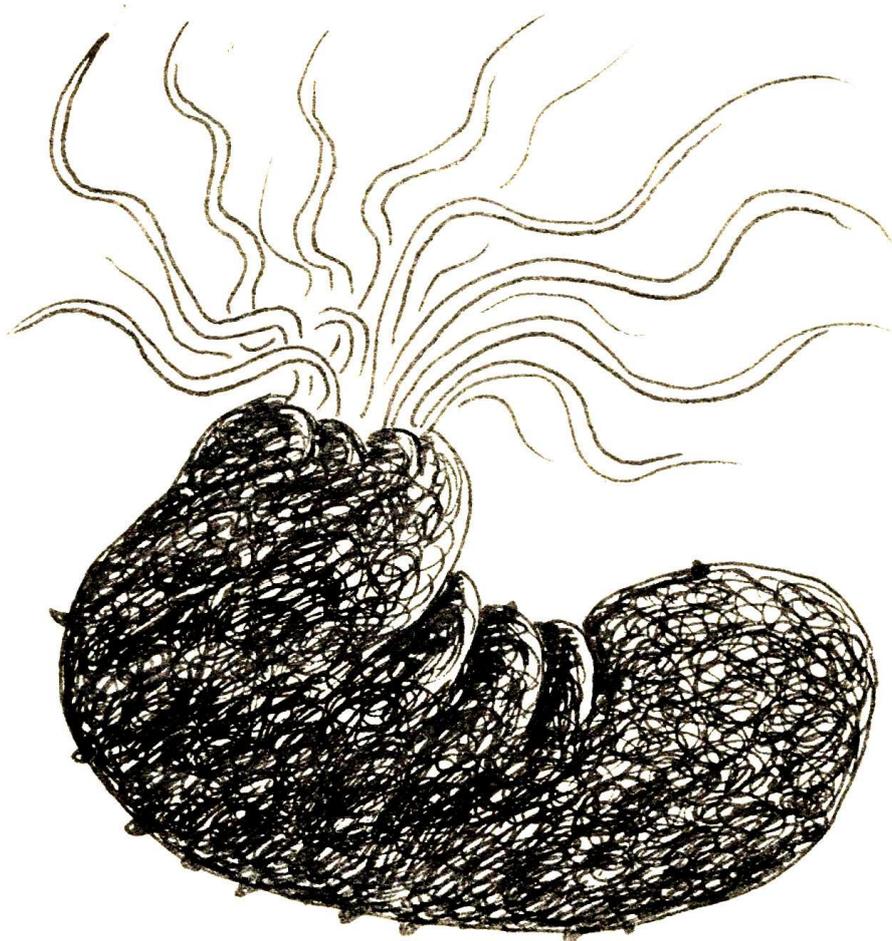
“Είδες πώς μας κατάντησαν οι αλήτες...”
αποκρίθηκε ο γέρος.

Η Λένα βγήκε περιχαρής έξω μετά από κάνα δεκάλεπτο.

“Τα κατάφερα! Επιτέλους! Τα κατάφερα!” εί-
πε και σήκωσε τη βρώμικη κουβέρτα από κάτω.
Τη φόρεσε σαν κάπα, τράβηξε μια καρέκλα και
κάθισε και αυτή.

“Δαμάσκηνα.” είπε ο μπάριμπας σηκώνοντας
το φλιτζάνι του. “Δαμάσκηνα να τρώτε.” και ρού-
φηξε τον καφέ του.

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΓΚΑΡΙ

Κυκλοφορούν από τις
Εκδόσεις Το Κόλο

